A.E. van Vogt

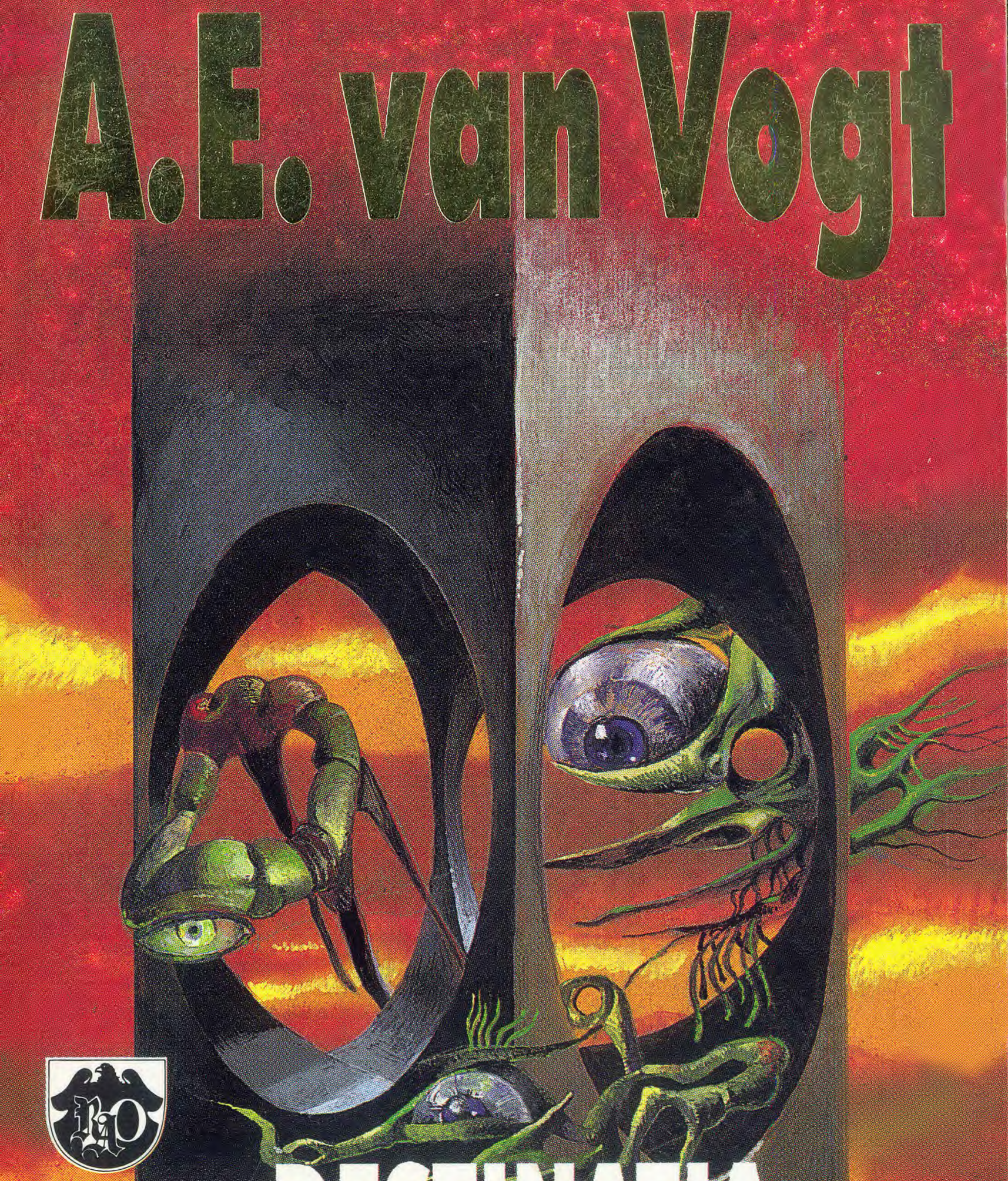

DESTINAȚIA UNIVERS

Web: http://www.virtual-project.eu/

Forum: http://virtual-project.org.es/

A.E. van Vogt

DESTINAȚIA UNIVERS

RAO International Publishing Company

A.E. VAN VOGT
Destination : Universe !

CUPRINS

DESTINAȚIA CENTAURUS / 9

MONSTRUL / 35

TREZIRE / 57

SATUL FERMECAT / 76

CUTIA CU VOPSEA / 93

DEFENSIVA / 109

CONDUCĂTORII / 112

CORESPONDENȚĂ / 135

SUNETUL / 143

CĂUTAREA / 171

INTRODUCERE

Cititorilor mei

ANTICIPAȚIA este un domeniu al literaturii în care, lună de lună, fiecare cuvînt tipărit comunică sutelor de mii de cititori un mesaj de genul: „Se petrec schimbări. Poveștile fantastice din ziua de azi vor reprezenta simple fapte pentru ziua de mîine."

Recunosc că noi, autorii, am ignorat unele realități ale cercetării științifice. Scriitorii de science fiction erau extrem de lipsiți de imaginație în încercările lor de a anticipa descoperirile ce se făceau chiar sub ochii lor. Totuși, aproximativ optzeci la sută din literatura de anticipație care se publică astăzi aparține cîtorva zeci de autori, în timp ce oamenii de știință care se ocupă cu cercetarea sînt mult mai mulți.

Nu cred că lipsurile contează, fiindcă aspectele pozitive sînt în număr mai mare. Importantă este însă atitudinea pe care o încurajează această literatură. Ea a ajutat — și sînt sigur că va continua să ajute — la formarea unei gîndiri orientate spre viitor. A sprijinit și — repet — sînt sigur că va continua să sprijine convingerea că universul oferă posibilități infinite de cunoaștere. Literatura de anticipație — așa cum încerc eu să o scriu — glorifică omul și perspectivele lui.

Aproape peste tot în lume omul se află în lanțuri. Pretutindeni, forțe retrograde se străduiesc să îl țină legat, sau inventează lanțuri noi, și mai puternice. Împotriva lui

acționează principiile pozitivismului greșit aplicat. Dar el va fi eliberat dacă știința reușește să pătrundă în celula lui.

Poate ar fi o dovadă de aroganță din partea mea să pretind că literatura de anticipație este cel mai bun mijloc de a învinge inerția individului față de cunoștințele care l-ar putea salva. Totuși, pretind acest lucru. Chiar fără să-și dea seama, cititorul va accepta idei noi. Se va familiariza cu o mulțime de fapte științifice, care au trecut de bariera pe care el sau ea o ridică de obicei împotriva unui lucru atît de modern și esențial cum este știința. Atunci va fi salvat, fiindcă pilula cu înveliș dulce rămîne cea mai eficientă metodă de a înfrînge rezistența unui spirit inflexibil.

A. E. van Vogt

DESTINAȚIA CENTAURUS

M-am trezit brusc și m-am întrebat : „Oare cum suportă Renfrew toate astea ?“

Probabil mă mișcasem, fiindcă am văzut negru în fața ochilor de durere și am leșinat. Nu știu cît timp am rămas așa. Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că motoarele navei funcționau.

De data aceasta, mi-am recăpătat încet cunoștința. Stăteam foarte liniștit, resimțind greutatea anilor mei de somn și eram horărît să urmez întocmai procedura stabilită de Pelham, cu mult timp înainte.

Nu voiam să leșin din nou.

Întins pe patul meu, mă gîndeam : Ce prostie să îmi fac griji pentru Jim Renfrew ! El nu avea să iasă din starea lui de imobilitate încă cincizeci de ani.

Am început să privesc cadranul luminat al ceasului din tavan. Înainte arătase 23 :12 ; acum era 23 :22. Cele zece minute stabilite de Pelham ca interval între pasivitate și trecerea la acțiune se terminaseră.

Cu grijă, am întins mîna spre marginea patului. Clic ! Degetele mele au apăsat pe buton. S-a auzit un bîzîit ușor și maseurul automat a început să-mi frece cu blîndețe corpul gol. Întîi, mi-a frecționat brațele, apoi picioarele și în continuare tot restul trupului. Pe măsură ce înainta, simțeam cum pelicula fină de ulei cu care mă ungea îmi pătrundea în pielea uscată.

De nenumărate ori mi-a venit să țip din cauza durerii provocate de întoarcerea la viață. Dar, după o oră, am fost în stare să mă ridic și să aprind luminile.

Încăperea mică, sumar mobilată nu mi-a reținut atenția mai mult de o secundă. M-am ridicat în picioare.

Probabil că mișcarea a fost prea bruscă, fiindcă m-am clătinat, m-am sprijinit de bara de metal a patului și am vomat un lichid incolor.

Greața a dispărut, dar mi-a trebuit un efort de voință ca să mă îndrept spre ușă, să o deschid și să străbat coridorul îngust care ducea la sala de control.

În principiu, nu aveam de ce să stau prea mult acolo, dar o putere de atracție îngrozitoare a pus stăpînire pe mine. Neputînd rezista, m-am aplecat peste scaunul din fața tabloului de comandă și m-am uitat la cronometru.

Acesta arăta : 53 de ani, 7 luni, 2 săptămîni, 0 zile, 0 ore și 27 de minute.

CINCIZECI ȘI TREI DE ANI ! Șocat, m-am gîndit : Acolo, pe Pămînt, oamenii pe care îi cunoscusem, tinerii care fuseseră camarazii noștri de colegiu, fata care mă sărutase în timpul petrecerii ce precedase plecarea noastră — toți erau morți, sau pe cale să moară de bătrînețe.

Îmi aminteam foarte precis de fată, era drăguță, vioaie. Nu o cunoșteam deloc. Întinzînd spre mine buzele ei pîrguite spusese rîzînd : „Și băieții urîți au dreptul la un sărut !"

Poate că acum era bunică. Sau poate murise.

Ochii mei s-au umplut de lacrimi. Le-am șters cu dosul palmei și am început să încălzesc cutia de lichid concentrat care constituia prima mea masă. Treptat, mi-am revenit.

Cincizeci și trei de ani și șapte luni jumătate, m-am gîndit eu cu tristețe. Aproape cu patru ani mai mult decît timpul prevăzut. Era bine să fac unele calcule înainte de a mai lua o doză din drogul eternității. Conform estimărilor, douăzeci de pastile trebuiau să mă țină în viață exact cincizeci de ani. Substanța era evident mai puternică decît apre-

ciase Pelham pe baza primelor lui teste, pe care le făcuse numai pentru perioade scurte de timp.

Încruntat și neliniștit, am meditat asupra acestei probleme. Apoi, brusc, mi-am dat seama de ceea ce făceam și am izbucnit într-un hohot de rîs care a spart tăcerea ca o împușcătură, făcîndu-mă să tresar. În același timp, m-a destins. De fapt, ce mă nemulțumea ? O pierdere de patru ani era un fleac pe lîngă durata aceea imensă.

Eram în viață și încă tînăr. Timpul și spațiul fuseseră cucerite. Universul aparținea omului.

Mi-am mîncat „supa", înghițind fiecare lingură cu o încetineală intenționată. Operația a durat o jumătate de oră. După aceea, cu forțe proaspete, m-am întors în sala de control.

De această dată, m-am oprit mult timp în fața ecranelor de control. În cîteva secunde, am identificat o stea foarte strălucitoare, Sol, care se afla aproximativ în centrul ecranului retrovizor.

Mi-a luat mai mult ca să localizez Alpha Centauri. În cele din urmă, am reperat-o : o luminiță în mijlocul întunericului înstelat.

Nu mi-am pierdut timpul încercînd să calculez distanțele. Amîndouă păreau să fie acolo unde trebuia. În cincizeci și patru de ani, parcurseserăm aproape o zecime din distanța care desparte Pămîntul de cel mai apropiat sistem solar : patru ani-lumină și o treime.

Satisfăcut, am revenit în partea navei destinată personalului. Să-i iau la rînd, m-am gîndit eu, începînd cu Pelham.

Cînd am deschis ușa etanșă a camerei lui Pelham, un miros dezgustător de carne în descompunere mi-a izbit nările. Cu răsuflarea tăiată, am trîntit ușa la loc și am rămas tremurînd în coridorul îngust.

După un minut, am fost silit să recunosc realitatea.

Pelham era mort.

Nu îmi amintesc prea clar ce am făcut atunci. Știu doar că am alergat. Cu o smucitură am deschis ușa lui Renfrew,

apoi cea a lui Blake. Mirosul curat din camerele lor și priveliștea corpurilor nemișcate, întinse pe paturi, m-au determinat să îmi recapăt luciditatea.

M-a copleșit o imensă tristețe. Bietul, viteazul Pelham. Inventatorul drogului eternității, care făcuse posibil marele salt în spațiul cosmic, era acum mort din cauza propriei lui creații.

Odată spusese: „Riscul de a muri este extrem de mic. Totuși, există ceea ce aș numi un factor letal de aproximativ zece la sută, ceea ce reprezintă un efect secundar al administrării primei doze. Dacă organismele noastre suportă șocul inițial, atunci vor suporta și dozele următoare."

Factorul letal era cu siguranță mai mare de zece la sută. Cei patru ani suplimentari de somn în care mă cufundase drogul...

Mohorît, m-am dus la camera de depozitare ca să-mi aduc costumul spațial și o prelată. Chiar și cu ajutorul lor, sarcina pe care o aveam de îndeplinit a fost groaznică. Deși drogul asigurase într-o oarecare măsură conservarea cadavrului, cînd l-am ridicat au căzut bucăți din el.

În cele din urmă, am dus prelata împreună cu conținutul ei pînă la ecluză și am eliminat-o în spațiu.

Acum eram presat de timp. Era foarte important ca aceste perioade de trezie să fie scurte. Foloseam ceea ce noi numeam „oxigenul curent", dar nu aveam voie să ne atingem de rezervele principale. De-a lungul anilor, produse chimice purificau treptat aerul „curent" din fiecare cameră, pregătindu-l pentru următoarea trezire.

Dintr-un fel de curioasă reacție de apărare, pierduserăm din vedere un eveniment atît de grav cum era moartea unuia dintre membrii expediției. În timp ce îmi scoteam costumul spațial, am observat să aerul era puțin diferit.

Am deschis radioul. Se calculase că limita de recepție era de o jumătate de an-lumină, iar noi ne apropiam acum de această limită.

În grabă, dar cu atenție, mi-am scris raportul, apoi l-am înregistrat și am pus transmițătorul în funcțiune. L-am programat să repete de o sută de ori transmisia. În mai puțin de cinci luni, vestea avea să se răspîndească de la un capăt la celălalt al Terrei.

Am inclus raportul meu în jurnalul de bord, iar la sfîrșit am adăugat o notă pentru Renfrew. Era un scurt omagiu adus lui Pelham. Omagiile mele erau sincere, dar nota avea și un alt scop. Renfrew, inginerul genial care construise nava, și Pelham, marele chimist, al cărui drog al eternității dăduse omenilor posibilitatea de a face această călătorie fantastică în necuprins, fuseseră prieteni.

Aveam sentimentul că Renfrew, în momentul cînd se va trezi în tăcerea absolută a navei, care înainta în cursa ei vertiginoasă, va avea nevoie să citească aceste cuvinte, în memoria prietenului și colegului său. Iar pentru mine, care îi iubeam pe amîndoi, reprezenta un efort minim.

Cînd am terminat, am inspectat rapid motoarele lucitoare, am notat indicațiile instrumentelor de bord, apoi am numărat cincizeci și cinci de pastile de drog. Consideram că aceasta era cantitatea necesară pentru o sută cincizeci de ani.

Înainte să adorm, m-am gîndit la Renfrew și la șocul care îl aștepta și care avea să lovească în sufletul lui ciudat și sensibil, deja tulburat de revenirea bruscă la starea de veghe.

Perspectiva m-a neliniștit.

Problema mă preocupa încă atunci cînd a venit întunericul.

Am deschis ochii aproape imediat. Drogul ! Nu avusese efect.

Senzația de amorțeală din corp m-a făcut să înțeleg adevărul. Rămînînd nemișcat, am privit ceasul de deasupra. De data aceasta, a fost ușor să respect procedura, deși, din nou nu m-am putut abține să nu mă opresc în fața cronometrului din sala de control.

Arăta 201 ani, 1 lună, 3 săptămîni, 5 zile, 7 ore, 8 minute.

Mi-am băut castronul de supă, apoi m-am îndreptat nerăbdător spre junalul de bord.

Îmi este absolut imposibil să descriu emoția care m-a cuprins cînd am văzut scrisul familiar al lui Blake, apoi, după ce am întors paginile, pe cel al lui Renfrew.

Exaltarea mi s-a risipit treptat, pe măsură ce citeam notele lui Renfrew. Era un raport, nimic mai mult : notații gravimetrice, un calcul atent al distanței parcurse, informații amănunțite despre funcționarea motoarelor și, în final, un calcul al variațiilor vitezei noastre, în fucție de șapte factori compatibili.

Era un studiu matematic admirabil, o analiză științifică de prim ordin. Dar atît. Nici o referire la Pelham, nici un comentariu asupra celor scrise de mine sau asupra întîmplărilor petrecute.

Renfrew se trezise, dar raportul lui ar fi putut fi la fel de bine scris și de un robot.

Ceea ce mi se părea anormal.

Așa cum i se păruse și lui Blake — am constatat aceasta cînd am început să-i citesc raportul.

„Bill,

RUPE FOAIA DUPĂ CE AI CITIT-O !

S-a întîmplat tot ce era mai rău. Nu am fi putut cere destinului să ne dea un șut în fund mai brutal decît atît. E îngrozitor cînd mă gîndesc că Pelham a murit. Ce om era, ce prieten ! Dar toți știam ce risc ne asumam, iar el mai bine decît oricare. Așa că nu putem spune decît «Somn ușor, prietene. Nu te vom uita niciodată.»

Dar cazul lui Renfrew e mai grav. Noi ne făceam griji întrebîndu-ne cum va reacționa la prima trezire, ca să nu mai vorbim de un șoc cum era moartea lui Pelham. Și cred că neliniștea noastră era justificată.

Așa cum o știm amîndoi, Renfrew a fost un copil răsfățat al Terrei. Îți poți imagina o ființă umană care să aibă în același timp farmecul, averea și inteligența lui ? Dar marele lui

defect e că nu și-a făcut niciodată probleme cu privire la viitor. Cu personalitatea lui fascinantă, cu mulțimea de femei și lingușitori care roiau în jurul lui, nu avea timp să se preocupe decît de prezent.

Realitățile vieții au fost pentru el ca niște lovituri de trăsnet. A fost în stare să își părăsească cele trei foste soții — deși, după părerea mea, nu erau chiar atît de foste — fără să își dea seama că era pentru totdeauna.

Petrecerea de despărțire ar fi putut distruge oricui simțul realității. Să te trezești după o sută de ani și să devii conștient că ființele dragi au îmbătrînit și au murit de mult, transformîndu-se în hrană pentru viermi...

(Folosesc special un limbaj atît de tranșant, fiindcă oamenii privesc lucrurile din puncte de vedere extrem de ciudate, indiferent cît de mult își cenzurează cuvintele.)

Personal, am sperat ca Pelham să acționeze ca un fel de suport psihologic pentru Renfrew ; amîndoi știam că Pelham era conștient de influența lui asupra lui Renfrew. Trebuie să găsim un înlocuitor pentru această influență. Încearcă să inventezi ceva, Bill, în timp ce te ocupi cu munca de rutină. Cînd ne vom trezi la sfîrșitul celor cinci sute de ani, va trebui să trăim alături de acest individ.

Rupe foaia. Restul însemnărilor sînt de natură tehnică.

Ned."

Am ars scrisoarea în crematoriu. După ce am examinat cele două corpuri adormite — imobilitatea lor avea un aer funebru — m-am întors în sala de control.

Pe ecran am văzut o stea strălucitoare, ca o bijuterie pe o catifea neagră, împrăștiind o lumină superbă.

Alpha Centauri avea o luminozitate mai intensă. Îmi era încă imposibil să disting cei trei sori Alpha A,B,C, sau pe cei ai Proximei, dar lucirile lor reunite îmi dădeau un sentiment de venerație și măreție.

Plin de exaltare, am devenit conștient de grandoarea călătoriei noastre. Eram primii oameni care porniseră spre

îndepărtatele astre Centauri, primii oameni care îndrăzniseră să se avînte spre stele.

Nici chiar gîndul la Pămînt nu putea să-mi scadă uluirea, gîndul că, de la plecarea noastră, se născuseră și pieriseră șapte, poate opt generații, gîndul că fata care îmi dăduse amintirea dulce a buzelor ei pîrguite era acum pentru urmașii ei, stră-stră-stră-străbunica, în cazul în care își mai aminteau de ea.

Această perioadă imensă de timp, ideea în sine, avea ceva prea zdrobitor ca să mă mai emoționeze.

Mi-am îndeplinit sarcinile, mi-am luat a treia doză de drog și m-am dus la culcare. În momentul în care am adormit, nu găsisem încă nici un plan cu privire la Renfrew.

Cînd m-am trezit, sunau soneriile de alarmă.

Am rămas nemișcat. Nu puteam să fac nimic altceva. Dacă m-aș fi mișcat, mi-aș fi pierdut cunoștința. Deși numai gîndul reprezenta un chin, am înțeles că, indiferent de pericol, soluția cea mai rapidă era să urmez cu exactitate fiecare etapă a procedurii.

Am reușit. În ciuda sunetelor stridente, am stat întins pînă cînd a venit momentul să mă scol. În sala de control, zgomotul era îngrozitor, dar am trraversat-o fără să mă opresc și timp de o jumătate de oră mi-am băut supa.

Am căpătat convingerea că, dacă vacarmul mai continua mult timp, Blake și Renfrew vor sfîrși prin a se trezi.

În cele din urmă, m-am simțit în măsură să fac față situației. Gîfîind, m-am instalat în fața tabloului de comandă, am întrerupt sistemul de alarmă și am aprins ecranele de control.

Pe ecran am văzut o lumină orbitoare. Era o limbă uriașă, albă de foc, mai mult lungă decît lată, care acoperea un sfert din tot cerul. Mi-a venit o idee oribilă : probabil ne găseam la cîteva milioane de mile distanță de un soare monstruos, recent apărut în această regiune a spațiului.

Am manevrat febril estimatorii de distanță, apoi am privit uluit cifrele afișate.

Șapte mile ! Numai șapte mile ! Creierul uman este un mecanism ciudat. O clipă mai devreme, cînd crezusem că era un soare de o formă anormală, nu distinsesem nimic altceva decît o masă incandescentă. Acum am observat brusc că avea o formă clară, inconfundabilă.

Stupefiat, am sărit în picioare, pentru că...

Era o navă ! O navă enormă, de o milă lungime. Am căzut înapoi pe scaun, strivit de catastrofa la care eram martor, străduindu-mă să determin consecințele acesteia — resturile în flăcări ale unei foste nave. Nimic nu mai putea fi viu în mijlocul acestui foc devorator. Singura speranță era ca echipajul să fi putut scăpa cu navetele de salvare.

Ca un nebun, am scrutat cosmosul în căutarea unei lumini, a unei sclipiri metalice care să îmi indice prezența supraviețuitorilor.

Nu exista nimic decît noaptea, stelele și flăcările ca de iad ce mistuiau nava.

După un timp, am observat că părea să se îndepărteze. Indiferent ce forțe o propulsau, imprimîndu-i o viteză egală cu a noastră, acum acestea cedau în fața energiei imense emise de incendiu.

Am început să fac fotografii și am considerat de cuviință să dau drumul la oxigenul de rezervă.

Pe măsură ce se îndepărta în spațiu, nava în formă de torpilă devenea tot mai mică, începînd să își schimbe culoarea, să își piardă din intensitate. A devenit o pată de un roșu aprins, conturată pe fundalul negru. Ultima imagine pe care am reușit să o disting a fost cea a unei forme prelungi, care emana o strălucire stearsă, ca o nebuloasă roșietică văzută din profil, sau ca un foc care luminează orizontul îndepărtat al nopții.

Îmi îndeplinisem deja toate atribuțiile. Am conectat din nou sistemul de alarmă apoi, fără chef, m-am întors la culcare, în timp ce mintea inventa tot felul de ipoteze.

Stînd întins și așteptînd ca ultima doză de drog a călătoriei să își facă efectul, m-am gîndit : Trebuie să existe planete locuite în marea constelație Alpha Centauri. Dacă aprecierile mele erau corecte, atunci ne aflăm numai la unu virgulă șase ani-lumină depărtare de principalul grup de sori ai lui Alpha, care se aflau ceva mai aproape decît Proxima cea roșie.

Aceasta era dovada că în Univers exista cel puțin încă o specie dotată cu inteligență superioară. Ne așteptau miracole care depășeau visele noastre cele mai delirante. Perspectiva m-a făcut să freamăt de exaltare.

Abia în ultima clipă, exact înainte ca somnul să pună stăpînire pe întreaga mea ființă, mi-am dat seama că uitasem complet de problema lui Renfrew.

N-am avut nici un fior de neliniște. Cu siguranță că Renfrew își va regăsi personalitatea, prezența sa fascinantă, atunci cînd va fi confruntat cu o civilizație extraterestră complexă.

Necazurile noastre luaseră sfîrșit.

Probabil că ultimul meu somn de o sută cincizeci de ani nu îmi slăbise surescitarea, fiindcă în momentul trezirii m-am gîndit :

„Am ajuns ! Noaptea nesfîrșită, călătoria incredibilă... totul s-a terminat. Ne vom trezi, ne vom întîlni din nou, vom cunoaște civilizația care înflorește aici. Și vom vedea și marii sori ai lui Centaurus !"

Stînd acolo, nemișcat și fericit, am avut o senzație ciudată : de data aceasta, mi se părea că trecuse mult timp. Și totuși... totuși fusesem treaz doar de trei ori și doar o dată timp de o zi întreagă.

În sensul cel mai strict al cuvîntului, nu trecuse mai mult de o zi și jumătate de cînd îi văzusem pe Blake, Renfrew și Pelham. Din clipa în care o pereche de buze moi se lipiseră de ale mele pentru a-mi oferi cel mai dulce sărut din toată viața mea, nu fusesem conștient decît treizeci și șase de ore.

Atunci de ce acest sentiment că se scurseseră secole întregi, secundă cu secundă ? De ce impresia bizară că mă rătăcisem în abisul insondabil al unei nopți fără sfîrșit ?

Era atît de ușor să înșeli spiritul uman ?

În cele din urmă, mi s-a părut că am găsit răspunsul : în timpul celor cinci sute de ani trăisem. Celulele și organismul meu existaseră, și nici măcar nu era exclus ca o anumită parte a creierului meu să fi rămas, în mod incredibil, conștientă de-a lungul întregii perioade.

Pe urmă, bineînțeles, mai era factorul psihologic, că trecuseră cinci sute de ani și...

Cu un fel de tresărire mentală, mi-am dat seama că cele zece minute de pasivitate se terminaseră. Precaut, am pus în funcțiune maseurul.

Mîinile metalice ale aparatului mă frecționau cu blîndețe de aproximativ cincisprezece minute, cînd ușa camerei mele s-a deschis ; lumina s-a aprins și în prag a apărut Blake.

Mișcarea prea bruscă de a-mi întoarce capul ca să îl privesc m-a amețit. Am închis ochii și l-am auzit traversînd camera spre mine.

După un minut, am fost în stare să îl văd clar. Atunci mi-am dat seama că ținea în mînă un castron cu supă. Mă contempla cu un aer ciudat de sumbru.

În cele din urmă, un zîmbet slab i-a luminat chipul prelung și îngust.

— Salut, Bill. Sssst ! a făcut el imediat. Nu încerca să vorbești. Eu îți dau supa, iar tu rămîi culcat. Cu cît te poți ridica mai repede, cu atît mai bine.

S-a întunecat din nou și a adăugat :

— Sînt treaz de două săptămîni.

S-a așezat pe marginea patului și a umplut o lingură cu supă. A urmat tăcerea, singurul zgomot fiind fosnetul făcut de maseur. Corpul meu își regăsea treptat forțele și, cu fiecare secundă care trecea, îmi dădeam seama tot mai mult de tristețea lui Blake.

— Și Renfrew ? am reușit să spun răgușit. Și el e treaz ?

Blake a șovăit, apoi a dat din cap. S-a încruntat și a răspuns simplu :

— E nebun, Bill, nebun de legat. Chiar a trebuit să îl leg. L-am închis în camera lui. Acum e mai liniștit, dar la început bolborosea ca un obsedat.

— Ce tot spui ? am șoptit eu. Renfrew n-a fost niciodată atît de sensibil. A avut depresiuni și a fost bolnav, de acord, dar simpla trecere a timpului și realizarea bruscă a faptului că toți prietenii lui sînt morți nu l-ar fi putut duce la demență.

Blake clătina din cap.

— Nu e numai asta, Bill...

A tăcut o clipă, apoi a reluat :

— Bill, vreau să te pregătești pentru cel mai mare șoc pe care l-ai avut vreodată.

L-am privit cu atenție, avînd o senzație de gol.

— Ce vrei să spui ?

El a făcut o grimasă și a continuat :

— Știu că vei fi în stare să suporți. Nu te speria. Tu și cu mine, Bill, sîntem niște brute insensibile. Pînă într-atît încît pentru noi nu ar avea importanță dacă am ateriza cu un milion de ani înainte de venirea lui Cristos sau cu un milion de ani după. Ne-am mulțumi să aruncăm o privire în jur spunînd : „Nu-mi vine să cred că te văd aici, bătrîne !“ sau „Cine era pterodactilul cu care te-am văzut aseară ?“ „Nu era nici un pterodactil, era soția lui Unthahorsten“.

— Treci la subiect ! am șoptit. Ce s-a întîmplat ?

Blake s-a ridicat în picioare.

— După ce am citit raportul tău despre nava care ardea și am văzut fotografiille, mi-a venit o idee. Acum două săptămîni, sorii din Alpha erau destul de aproape, la numai șase luni depărtare, ținînd cont de viteza noastră medie de cinci sute de mile pe secundă. Atunci m-am gîndit : „Ce-ar fi să încerc să prind una dintre emisiunile lor de radio ?“

A zîmbit strîmb.

— În cîteva minute, am prins cîteva sute. Pe toate cele șapte lungimi de undă. Sunetul avea claritatea unui clinchet de clopoțel.

S-a oprit și s-a uitat la mine. Surîsul îi pierise de tot.

— Bill, a gemut el, sîntem cei mai mari idioți din univers. Cînd i-am spus adevărul lui Renfrew, s-a pierdut cu totul, așa cum se topește o bucată de gheață pusă în apă.

S-a oprit din nou, dar tăcerea era prea mult pentru nervii mei încordați.

— Pentru Dumnezeu...

M-am întrerupt. Am rămas nemișcat. Am înțeles brusc totul, ca străfulgerat. Parcă îmi fierbea sîngele în vine.

— Vrei să spui că... am murmurat slab, într-un sfîrșit.

Blake a aprobat.

— Exact. Ne-au identificat cu razele lor de urmărire și cu ecranele lor de energie. Vine o navă în întîmpinarea noastră. Sper numai că vor putea face ceva pentru Jim, a adăugat el pe un ton lugubru.

O oră mai tîrziu, stăteam în fața tabloului de comandă, cînd am observat o strălucire în întuneric. Întîi a fost un fulger orbitor. În secunda următoare, scînteia s-a transformat într-o navă enormă, care înainta cu aceeași viteză ca a noastră, la mai puțin de o milă distanță.

Blake și cu mine am schimbat cîte o privire.

— N-au spus, am întrebat eu cu o voce tremurîndă, că nava a decolat acum zece minute ?

Blake a confirmat.

— Pot face călătoria de la Pămînt la Centaurus în trei ore.

Era prima dată cînd auzeam o asemenea afirmație. Parcă mi-a explodat ceva în cap.

— Cum ? ! Nouă ne-a luat cinci su...

Nu mi-am terminat propoziția.

— Trei ore ! am șoptit. Cum am putut uita noțiunea de progres uman ?

Am tăcut amîndoi. În peretele ca o faleză din fața noastră s-a deschis o gaură neagră. Am intrat cu nava în această cavernă.

Ecranul retrovizor ne-a arătat că, în spatele nostru, deschizătura se închidea la loc. În fața noastră au țîșnit niște lumini, care s-au oprit asupra unei uși. În timp ce manevram ca să așez nava pe soclul metalic, pe video a apărut un chip.

— E Cassellahat ! mi-a șoptit Blake în ureche. Singurul individ cu care am vorbit direct pînă acum.

Chipul care ne privea avea un aer distins, intelectual. Cassellahat a zîmbit, spunîndu-ne :

— Puteți să părăsiți nava și să ieșiți prin ușa pe care o vedeți.

Am avut senimentul că eram înconjurați de un vid imens. Precauți, am ieșit afară, în sala imensă. Mi-am amintit că toate hangarele spațiale erau așa, dar acesta avea și ceva ciudat care...

„E din cauza nervilor", mi-am spus eu.

Dar am văzut că și Blake avea aceeași senzație. Tăcuți, am intrat pe o ușă într-un hol care ducea la o cameră largă și foarte luxoasă.

Doar o regină sau o actriță de cinema ar fi putut păși netulburată într-o astfel de cameră. Pereții erau în întregime acoperiți cu tapiserii somptuoase. De fapt, o clipă am crezut că erau tapiserii, dar apoi am văzut că era vorba de altceva. Nu puteam să îmi dau seama ce anume.

Văzusem mobile de preț în cîteva din apartamentele lui Renfrew. Dar aceste canapele, fotolii și mese sclipeau ca și cum ar fi fost făcute dintr-o combinație de flăcări diferit colorate. De fapt, nu, nu sclipeau, ci...

Nici acum nu eram capabil să îmi dau seama ce anume.

N-am avut timp să procedez la un examen mai amănunțit, fiindcă un bărbat al cărui costum semăna destul de bine cu ale noastre s-a ridicat dintr-un fotoliu, iar eu l-am recunoscut pe Cassellahat.

A înaintat spre noi zîmbind. La un moment dat, a încetinit pasul și nasul i s-a încrețit. O secundă mai tîrziu, a dat grăbit mîna cu noi, după care s-a retras rapid spre fotoliul său, în care s-a așezat demn.

Ce nepolitețe uimitoare! Totuși, eram mulțumit că se îndepărtase, pentru că în timpul acelei scurte strîngeri de mînă simțisem un miros vag de parfum, destul de neplăcut. În afară de asta, un bărbat care folosește asemenea cantități de parfum...

M-a trecut un frison. Oare oamenii deveniseră o specie de sclivisiți?

Cassellahat ne-a făcut semn să luăm loc. L-am ascultat. Într-adevăr, era o primire foarte ciudată. A început astfel:

— Trebuie să vă avertizez în legătură cu prietenul vostru. E schizofrenic și psihologii noștri nu l-ar putea vindeca decît temporar. Un tratament de durată va lua timp și va cere din partea voastră o cooperare completă. Va trebui să urmați de bună voie toate planurile lui, bineînțeles, în afară de cazul în care starea lui evoluează în mod primejdios.

Cassellahat ne-a adresat un zîmbet afectat și a continuat:

— Dar acum permiteți-mi să vă urez bun-venit pe cele patru planete ale lui Centaurus. Pentru mine, este un moment măreț. Din cea mai fragedă copilărie am fost educat în unicul scop de a deveni mentorul și ghidul vostru. Natural, sînt încîntat că a sosit clipa în care studiile mele aprofundate despre limba și obiceiurile perioadei americane de mijloc, pot fi aplicate în practică.

Judecînd după expresia feței, nu era prea încîntat. Își încrețea nasul în felul acela caraghios pe care îl observasem deja și, în general, chipul lui părea să reflecte o oarecare neplăcere. Dar cuvintele lui m-au șocat.

— Ce vreți să spuneți cu „studiul limbii americane"? Oamenii nu mai vorbesc limba universală?

— Ba da, a zîmbit Cassellahat, dar ea a evoluat pînă în stadiul în care — ca să fiu sincer cu voi — ați avea greutăți în înțelegerea celor mai simple cuvinte.

A urmat o pauză. Blake își mușca buza inferioară. În cele din urmă a pus o întrebare :

— Ne-ați putea da informații mai precise despre planetele din Centaurus ? În timpul conversației noastre prin radio, mi-ați dat de înțeles că centrele populate au revenit la structurile urbane.

— Îmi va face o deosebită plăcere să vă arăt toate marile orașe pe care doriți să le vizitați. Sînteți oaspeții noștri și fiecare dintre voi dispune de un cont de mai multe milioane de credite, pe care îl poate utiliza după voie.

Blake a scos un fluierat admirativ.

— Oricum, a continuat Cassellahat, trebuie să vă pun ceva în vedere. Este foarte important să nu îi dezamăgiți pe compatrioții mei. De aceea, nu trebuie să vă plimbați pe stradă, sau să vă amestecați în mulțime. Veți putea stabili contacte numai prin intermediul radioului sau al televiziunii. De asemenea, veți putea comunica din interiorul unei mașini închise. Dacă vă faceți cumva planuri de căsătorie, renunțați la ele.

— Nu înțeleg, a spus Blake uimit.

Remarca era valabilă și pentru mine.

Cassellahat a încheiat cu fermitate :

— Este obligatoriu ca nimeni să nu își dea seama că răspîndiți un miros neplăcut. Ați risca să vă compromiteți considerabil situația financiară. (S-a ridicat.) Acum vă părăsesc. Sper că nu aveți nimic împotrivă, dacă în viitor voi purta o mască în prezența voastră. Toate urările mele de bine, domnilor, și...

S-a întrerupt și a privit ceva ce se afla în spatele nostru.

— A, iată-l pe prietenul vostru.

M-am întors brusc și l-am văzut și pe Blake făcînd același lucru.

— Salut, băieți ! a strigat Renfrew vesel din prag, apoi a adăugat cu o strîmbătură : Ne-am lăsat duși de nas !

Mi s-a strîns inima. Am alergat spre el, i-am scuturat mîna, l-am îmbrățișat. Blake încerca să îmi urmeze exemplul.

Cînd, în cele din urmă, i-am dat drumul lui Renfrew și am privit în jur, Cassellahat dispăruse. Era mai bine. După ultimele lui remarci, avusesem poftă să îl pocnesc drept în nas.

— Atunci să începem ! a spus Renfrew.

S-a uitat la Blake și la mine, a rînjit, și-a frecat mîinile satisfăcut și a adăugat :

— De o săptămînă mă gîndesc ce întrebări să îi pun acestui limbut.

S-a întors cu fața spre Cassellahat.

— De ce este constantă viteza luminii ? a început el.

Cassellahat nici nu a clipit.

— Viteza luminii este egală cu cubul rădăcinii cubice din gd, unde d reprezintă adîncimea continuumului spațiu-timp, iar g toleranța totală — sau gravitația, cum ați spune voi — a materiei conținute în acest continuum.

— Cum se formează planetele ?

— Trebuie ca un soare să își găsească echilibrul în spațiul în care se află. Emite materie așa cum un vas își aruncă ancorele în apă. Aceasta este o descriere foarte grosolană. V-aș putea da formula matematică, dar ar trebui să o scriu și, la urma urmei, nu sînt savant. Sînt pur și simplu fapte pe care le cunosc din copilărie, sau cel puțin așa se pare.

— Un moment, a spus Renfrew nedumerit. Soarele emite materie fără alt motiv decît... dorința de a-și găsi echilibrul ?

Cassellahat a deschis ochii mari.

— Bineînțeles că nu. Te asigur că motivul care îl constrînge este foarte puternic. Dacă nu și-ar realiza echilibrul, ar cădea din porțiunea lui de spațiu. Doar cîțiva sori ce-

libatari au învățat cum să își mențină stabilitatea în absența planetelor.

— Cîțiva ce ? ! a repetat Renfrew.

Uitase complet întrebările cu care își propusese să îl bombardeze pe Cassellahat. Explicațiile acestuia m-au acaparat din nou :

— Un soare celibatar este o stea foarte bătrînă din clasa M, răcită. Cel mai fierbinte soare celibatar pe care îl cunoaștem are o temperatură de 88° C, iar cel mai rece 7° C. Literalmente, un soare celibatar este un singuratic, pe care vîrsta l-a făcut nesociabil și intolerant. Caracteristica lui principală este că nu suportă prezența nici unei forme de materie în vecinătatea lui — nici planete, nici măcar gaz.

Renfrew a rămas tăcut și gînditor, lucru de care am profitat pentru a ataca alt subiect.

— Știți toate acestea fără a fi totuși savant, după cum ați spus. E un aspect care mă interesează. De exemplu, la noi, copiii erau capabili să înțeleagă principiul rachetelor nucleare practic din clipa în care se nășteau. La vîrsta de opt sau zece ani, demontau și montau la loc jucării speciale. De fapt, gîndeau pe baza principiului rachetelor nucleare și asimilau fără nici o greutate orice nou progres în domeniu. Aș vrea să știu : care este aici echivalentul acestei stări de lucruri ?

— Forța adeledicnică. Am încercat deja să i-o explic domnului Renfrew, dar se pare că mintea lui refuză să înțeleagă aspectele cele mai simple.

Renfrew a tresărit și a făcut o grimasă.

— A încercat să mă convingă că electronii gîndesc ! Asta nu o accept.

Cassellahat a clătinat din cap.

— Nu gîndesc, dar au o psihologie proprie.

— Psihologia electronică ! am strigat eu.

— Esta vorba pur și simplu de forța adeledicnică. Orice copil...

Renfrew a gemut.

— Știu, orice copil de șase ani m-ar putea învăța.

S-a întors spre noi.

— De-asta mi-am pregătit o mulțime de întrebări. M-am gîndit că, dacă am căpăta cîteva cunoștințe elementare solide, am putea înțelege chestia asta adeledicnică la fel de ușor ca și copiii lor.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra lui Cassellahat.

— Întrebarea următoare este...

Cassellahat își privea de cîteva clipe ceasul.

— Regret, domnule Renfrew, dar — dacă vrem să prindem nava spre planeta Pelham, trebuie să plecăm acum. Îmi puteți pune întrebări pe drum.

— Ce înseamnă asta ? am întrebat eu.

— Mă duce să vizitez marile laboratoare din munții europeni de pe Pelham, a explicat Renfrew. Vreți să veniți și voi ?

— Nu !

Blake a ridicat din umeri.

— N-am nici un chef să mă bag într-unul din costumele pe care ni le-a pregătit Cassellahat ; opresc mirosul nostru să iasă, dar nu îl opresc pe al lor să intre. Bill și cu mine rămînem aici. Vom juca pocher cu cele cinci milioane de credite depuse pe numele noastre la Banca de Stat.

Cassellahat s-a întors din prag. Masca organică pe care o purta s-a încruntat vizibil.

— Tratați cu multă ușurință darurile guvernului nostru, a spus el.

— Serios ? !

— Deci noi putim ! a exclamat Blake.

Cassellahat și Renfrew plecaseră de nouă zile. Singurul contact cu prietenul nostru fusese o comunicare radio-telefonică în a treia zi, prin care ne sfătuia să nu ne facem griji.

Blake stătea în picioare, în fața ferestrei apartamentului nostru, care domina orașul Newamerica. Eu stăteam întins pe o canapea, gîndindu-mă la o mulțime de lucruri : la nebu-

nia latentă a lui Renfrew, la tot ceea ce văzusem și auzisem despre istoria ultimilor cinci sute de ani.

M-am dezmeticit.

— Nu te mai necăji, Blake. Avem de a face cu o modificare a metabolismului corpului uman, probabil datorată alimentației cu hrană provenită de pe planete îndepărtate. Simțul lor olfactiv este, fără îndoială, mai fin decît al nostru, fiindcă apropierea de noi este un adevărat chin pentru Cassellahat, în timp ce noi nu simțim lîngă el decît un vag miros neplăcut. Ce vrei, noi sîntem trei, iar ei sînt miliarde ! Sincer, nu văd cum am putea rezolva repede problema. Cel mai bine este să luăm lucrurile așa cum sînt.

N-am primit nici un răspuns, așa că m-am întors la reveria mea. Primul meu mesaj spre Pămînt fusese recepționat ; astfel, în 2320, cînd a fost inventat motorul interstelar — adică la mai puțin de o sută patruzeci de ani după plecarea noastră — lumea și-a dat seama ce urma să se întîmple.

În cinstea noastră, cele patru planete locuibile ale sorilor Alpha A și B fuseseră denumite Renfrew, Pelham, Blake și Endicott. Din 2320, în ciuda migrațiilor spre planetele unor sori mai îndepărtați, populațiile celor patru planete crescuseră considerabil. În prezent, pe suprafețele lor de uscat, care deveneau tot mai neîncăpătoare, trăiau nouăsprezece miliarde de oameni.

Nava la distrugerea căreia asistasem în 2511 fusese singura care se pierduse vreodată pe traseul Pămînt-Centaurus. Mergînd cu viteză maximă, ecranele ei reacționaseră probabil în prezența navei noastre. Toate aparatele automate explodaseră instantaneu și, cum pe atunci dispozitivele de protecție nu erau capabile să oprească o navă care atinsese minus infinitul, toate instalațiile retro de la bord săriseră în aer.

Așa ceva nu se mai putea întîmpla. Progresul realizat în domeniul energiei adeledicnice fusese atît de imens încît acum și navele cele mai mari puteau fi oprite brusc în timpul zborului.

Ni se recomandase să nu ne simțim vinovați pentru acel unic dezastru, întrucît, ca urmare a analizelor teoretice ale catastrofei, se făcuseră cîteva dintre cele mai importante progrese în materie de psihologie electronică.

Mi-am dat seama că Blake se așezase, dezgustat, într-un fotoliu.

— O, Dumnezeule, ce viață ne așteaptă ! Putem prevedea că în următorii cincizeci de ani vom fi niște paria într-o civilizație în care nu putem să înțelegem nici măcar cum funcționează cele mai simple mașini.

M-am agitat neliniștit, fiindcă aveam același gînduri, dar nu am spus nimic. Blake a continuat :

— Trebuie să mărturisesc că, după ce am aflat că planetele centauriene au fost colonizate, am cochetat cu ideea de a face curte vreunei tinere și de a mă căsători cu ea.

Involuntar, mi-am amintit de o pereche de buze care se înălțau spre ale mele. Am alungat imaginea din minte.

— Mă întreb cum suportă Renfrew toate astea ?

O voce familiară m-a întrerupt :

— Renfrew suportă toate astea excelent, după ce șocul inițial s-a transformat în resemnare, iar resemnarea în dorința de a acționa.

Ne întorseserăm cu fața spre el, înainte să termine. Renfrew a înaintat spre noi, rîzînd. Studiindu-i trăsăturile, m-am întrebat în ce măsură își regăsise echilibrul mental. Părea în formă. Părul lui negru, buclat, era pieptănat cu atenție. Ochii lui uimitor de albaștri îi luminau chipul. Era imaginea perfecțiunii fizice și avea aerul dezinvolt și mîndru al unui actor îmbrăcat ultraelegant.

— Copii, am cumpărat o navă spațială. Am dat toți banii pe care îi aveam, plus o parte din ai voștri, dar eram sigur că veți fi de acord. Am dreptate ?

— Bineînțeles ! am răspuns noi în cor.

— Ce să facem cu ea ? a adăugat Blake.

— Știu ! am strigat eu. Vom merge prin tot universul, ne vom petrece restul vieții explorînd noi lumi. Jim, ai avut o

idee formidabilă. Blake și cu mine eram gata să încheiem un pact de sinucidere.

— În orice caz, vom călători puțin, a spus Renfrew zîmbind.

Două zile mai tîrziu, întrucît Cassellahat nu formulase nici o obiecție și nici o părere în ceea ce îl privea pe Renfrew, am plecat în spațiu.

Cele trei luni care au urmat au fost ciudate. La început, m-am simțit strivit de intensitatea cosmosului. Planete tăcute apăreau pe ecranele noastre și dispăreau în urmă, nelăsîndu-ne decît amintirea nostalgică a cîmpiilor și a pădurilor bătute de vînt, a mărilor pustii și furtunoase și a sorilor fără nume.

Spectacolul și amintirile ne dădeau un sentiment dureros de singurătate și, treptat, deveneam conștienți că voiajul nostru nu va reuși să alunge impresia de înstrăinare care ne stăpînea de cînd sosisem pe Alpha Centauri.

Aici nu era nimic care să ne hrănească sufletul, nimic care să ne umple în mod satisfăcător un an din viață, cu atît mai puțin cincizeci. Știam că Blake simțea același lucru și așteptam un semn care să îmi arate că și cu Renfrew se întîmpla la fel. Semnul nu a venit, iar faptul în sine m-a îngrijorat, dar după aceea mi-am dat seama de altceva. Renfrew ne supraveghea. Ne ținea sub observație, și în atitudinea lui era ceva care sugera intenții ascunse, un scop secret.

Îngrijorarea mea creștea, iar veselia permanentă a lui Renfrew nu mă liniștea deloc.

Într-o zi, pe la sfîrșitul celei de a treia luni stăteam întins pe pat, meditînd mohorît asupra întregii stări de lucruri, cînd ușa mea s-a deschis brusc și a intrat Renfrew.

Ținea în mînă un paralizator și în cealaltă o frînghie.

— Îmi pare rău, Bill, a spus el țintind arma spre mine. Cassellahat mi-a ordonat să nu îmi asum nici un risc. Așa că stai liniștit, ca să te pot lega.

— Blake ! am urlat eu.

Renfrew a clătinat ușor din cap.

— Inutil. Întîi am fost la el.

Paralizatorul îndreptat asupra mea nu tremura deloc, iar privirea lui avea duritatea oțelului. Tot ce puteam face era să îmi încordez mușchii în timp ce el înfășura funia în jurul meu și să mă consolez cu faptul că eram cel puțin de două ori mai puternic decît el. „Pot să îl împiedic măcar să nu mă lege prea strîns", m-am gîndit eu îngrozit.

În cele din urmă, a făcut un pas înapoi și a repetat :

— Îmi pare rău, Bill. Nu-mi face nici o plăcere să îți spun, dar și tu și Blake o luaserăți razna de tot, cînd am ajuns la Centaurus. Psihologii pe care i-a consultat Cassellahat au prescris acest tratament. Amîndoi trebuie să suferiți un șoc la fel de puternic ca cel care v-a făcut să vă pierdeți mințile.

Prima dată, nu dădusem nici o atenție faptului că menționase numele lui Cassellahat, dar acum am înțeles dintr-o dată. Era incredibil : lui Renfrew i se spusese că eu și cu Blake eram nebuni. De trei luni, își păstra echilibrul fiindcă se simțea răspunzător pentru noi. Ce șiretlic psihologic admirabil ! Singura întrebare era : ce șoc urma să primim ? Vocea lui Renfrew mi-a întrerupt gîndurile.

— Acum nu va mai dura mult. Intrăm deja în cîmpul soarelui celibatar.

— Soare celibatar ? ! am strigat.

Nu a răspuns. În clipa în care ușa s-a închis în spatele lui, am început să mă zbat, încercînd să îmi desfac legăturile.

Ce spusese Cassellahat ? Că sorii celibatari nu se mențineau în acest spațiu decît într-un echilibru precar.

În acest spațiu !

Cu sudoarea curgîndu-mi pe față, mi-am închipuit cum vom fi proiectați într-un alt plan al continuului spațiu-timp. Cînd am reușit în sfîrșit să îmi eliberez mîinile, am simțit cum nava cădea.

Nu fusesem legat de prea mult timp, așa că funia nu mi-a putut opri circulația sîngelui. M-am îndreptat spre camera lui Blake. Două minute mai tîrziu, amîndoi ne grăbeam spre cabina pilotului.

Am pus mîna pe Renfrew înainte ca el să își dea seama de prezența noastră. Blake i-a smuls arma, iar eu l-am ridicat din scaun cu o singură smucitură și l-am aruncat pe podea. A rămas acolo și, rînjind, ne-a spus batjocoritor :

— Prea tîrziu ! Ne apropiem deja de primul punct de intoleranță și tot ce puteți face este să vă pregătiți pentru șoc.

Abia l-am auzit. M-am instalat în fața tabloului de comandă și am privit atent ecranele ; nu se vedea nimic, ceea ce m-a deconcertat un moment. Apoi am văzut instrumentele. Acele indicatoare tremurau nebunește : înregistrau un corp de DIMENSIUNI INFINITE.

Cuprins de amețeală, am contemplat cîtva timp cifrele incredibile. În cele din urmă, am împins deceleratorul pînă la capăt. Sub presiunea brutală a cîmpului adeledicnic, motorul s-a oprit, iar eu mi-am reprezentat brusc imaginea fantastică a două forțe irezistibile în plină coliziune. Gîfîind, am scos generatorul din funcțiune.

Cădeam în continuare.

— O orbită, spunea Blake. Pune-ne pe orbită.

Cu mîinile tremurînde, am apăsat pe taste, introducînd date despre un soare cu diametrul, gravitatea și masa Soarelui nostru.

Celibatarul nu ne-a lăsat pe orbită.

Am încercat o a doua orbită, apoi o a treia ; disperat, am calculat una care ne-ar fi putut face să gravităm în jurul puternicului Antares însuși. Dar realitatea îngrozitoare rămînea aceeași : nava continua să cadă vertiginos. Iar pe ecrane nu se putea vedea nimic, nici măcar o umbră. La un moment dat, mi s-a părut că disting vag o zonă de un negru mai intens decît restul spațiului, dar era imposibil să fiu sigur.

În cele din urmă, nemaiștiind ce să fac, m-am ridicat ca un vîrtej și am îngenuncheat lîngă Renfrew, care nu făcea încă nici un efort ca să se ridice.

— Jim, l-am implorat, de ce ai făcut asta ? Ce se va întîmpla ?

El a zîmbit calm.

— Imaginează-ți un celibatar bătrîn și ursuz. Păstrează relații cu oamenii din jurul lui, dar sînt relații la fel de îndepărtate ca și cele existente între un soare celibatar și stelele galaxiei din care face parte.

După aceea, a adăugat :

— Dintr-o clipă în alta, putem intra în prima perioadă de intoleranță. Ea se manifestă în salturi cuantice cu o perioadă de patru sute nouăzeci și opt de ani, șapte luni, opt zile și cîteva ore.

Era ca și cînd ar fi vorbit în chineză.

— Dar ce se va întîmpla ? am repetat disperat. Răspunde, pentru numele lui Dumnezeu !

M-a privit prietenos și eu am avut revelația uimitoare că mă aflam în fața lui Jim Renfrew de altădată, sănătos la minte și perfect rațional. Un Jim Renfrew îmbunătățit în mod misterios, devenit mai puternic.

— Ei bine, a spus el liniștit, ne va arunca din zona lui de toleranță, și astfel ne va aduce înapoi la...

A avut loc un șoc imens. M-am lovit de podea, am alunecat ; m-a prins o mînă — mîna lui Renfrew. Asta a fost tot.

M-am ridicat, fiind conștient că nu mai cădeam. Am aruncat o privire asupra instrumentelor de bord. Toate luminile era stinse, iar acele indicatoare erau fixate la zero. M-am întors și m-am uitat la Renfrew, apoi la Blake, care încerca jalnic să se ridice în picioare.

— Lasă-mă pe mine în fața tabloului de comandă, Bill, a spus Renfrew cu o voce care se voia convingătoare. Vreau să dau comenzile necesare pentru întoarcerea pe Pămînt.

L-am privit fix timp de un minut și m-am îndepărtat încet. După ce a reglat toate aparatele și a apăsat pe accelerator, Renfrew a ridicat capul :

— Ajungem acasă cam în opt ore, adică la aproximativ un an și jumătate după plecarea noastră de acum cinci sute de ani.

Am avut o senzație de mîncărime la baza craniului și, după cîteva secunde, am tras concluzia că probabil se datora creierului meu, care pulsa febril după ce înțelesese extraordinarul adevăr.

Soarele celibatar, m-am gîndit uluit. Îndepărtîndu-ne din cîmpul lui de toleranță, ne trimisese pur și simplu într-o perioadă de timp dincolo de acest cîmp. Iar Renfrew spusese că... se manifesta în salturi cuantice de... patru sute nouăzeci și opt de ani, șapte luni și...

Dar nava ? Introducerea tehnicii adeledicnice a secolului douăzeci și șapte în secolul douăzeci și doi, care habar nu avea de ea, nu va schimba oare cursul istoriei ? Am pus întrebarea bîlbîindu-mă.

Renfrew a clătinat din cap.

— Parcă noi o înțelegem ? Am putea îndrăzni să ne jucăm cu energia primară care ne alimentează motoarele ? Aș zice că nu. Cît despre navă, o păstrăm pentru uzul nostru personal.

— Dar...

M-a întrerupt.

— Ascultă, Bill, iată care este situația : fata aceea care te-a sărutat — să nu crezi că nu am văzut cum te năruiai ca o stivă de cărămizi — va sta lîngă tine peste cincizeci de ani, cînd propria ta voce, venind din spațiu, va anunța pe Pămînt că te-ai trezit pentru prima dată din somnul tău din timpul primei călătorii spre Centaurus.

Exact așa s-a întîmplat.

MONSTRUL

Uriașa navă se opri la patru sute de metri deasupra unuia din orașe. Peisajul de jos era pustiit. În timp ce cobora în sfera sa energetică, Enash observă că, din cauza vechimii, construcțiile erau gata să se năruie.

O voce îi ajunse la ureche.

— Nici un indiciu de distrugeri provocate de război !

Enash opri aparatul.

Odată ajuns la sol, își dezumflă sfera. Se afla în interiorul unui spațiu înconjurat de ziduri și invadat de buruieni înalte, printre care erau risipite cîteva schelete. Aparțineau unor ființe bipede, cu două brațe lungi, al căror craniu era fixat la extremitatea unei coloane vertebrale subțiri. Toate erau schelete de adulți și păreau în perfectă stare de conservare, dar cînd meteorologul se aplecă și atinse unul, o porțiune întreagă din el se prefăcu într-o pulbere fină. Ridicîndu-se, Enash văzu că Yoal se apropia plutind. Așteptă ca istoricul să coboare din sfera sa și îl întrebă :

— Crezi că ar trebui să folosim metoda noastră de a învia morții ?

Yoal era gînditor.

— Am interogat diferitele persoane care au sosit înaintea noastră. Aici e ceva în neregulă. Trebuie să aflăm ce s-a întîmplat înainte de a începe procesul de colonizare.

Enash păstră tăcerea. Bătea un vînt ușor, făcînd să foșnească frunzele unui pîlc de copaci din apropiere. Făcu un semn înspre copaci.

— E adevărat că vegetația nu a suferit pagube, dar să ținem cont că plantele nu sînt afectate în același mod ca celelalte forme de viață.

O voce provenind de la receptorul lui Yoal îi întrerupse :

— A fost găsit un muzeu, aproximativ în centrul orașului. Pe acoperiș a fost fixată o lumină roșie de semnalizare.

— Merg cu tine, Yoal, spuse Enash. Poate găsim schelete de animale sau de creaturi inteligente în diferite stadii ale evoluției lor. Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai de gînd să reînvii ființele acestea ?

— Vreau să discut problema în cadrul consiliului, dar nu cred că mai e nici o îndoială, răspunse Yoal rar. Trebuie neapărat să cunoaștem cauza acestei catastrofe.

Făcu un gest larg cu una din ventuze, cuprinzînd întregul peisaj, apoi, după o scurtă meditație, adăugă :

— Firește, vom acționa cu multă prudență, începînd cu formele de viață cele mai rudimentare. Absența scheletelor de copii indică faptul că această rasă atinsese nemurirea individuală.

Consiliul sosi pentru a examina exponatele. Enash știa că preliminariile erau pură formalitate. Decizia fusese luată : vor avea loc reînvieri. Dar asta nu era tot. Membrii consiliului erau curioși. Spațiul era vast, călătoriile cosmice erau lungi și îți dădeau un sentiment de singurătate ; de aceea aterizarea era întotdeauna o experiență interesantă fiindcă oferea perspesctiva studiului unor noi forme de viață.

Muzeul nu avea nimic extraordinar ; săli largi, înalte, cu tavanul în formă de boltă, reproduceri de plastic ale unor animale ciudate, multe obiecte — prea multe ca să poată fi văzute și înțelese în atît de puțin timp. Vestigiile așezate în ordine cronologică creau o imagine de ansamblu asupra întregii evoluții a unei specii. Enash, care vizita clădirea împreună cu ceilalți, se bucură cînd ajunseră la secția de schelete și corpuri îmbălsămate. Se instală în spatele ecranului energetic și privi cum experții biologi scoteau un astfel de corp dintr-un sarcofag de piatră. Cadavrul, ca toate celelalte,

era înfăşurat în fişii de pînză, dar specialiştii nu-şi bătură capul să înlăture bucăţile de ţesătură putredă. Cu ajutorul unui cleşte extraseră un fragment din cutia craniană, conform procedurii intrate în uz. De fapt, putea fi folosită orice parte a scheletului, dar reînvierile sau reconstituirile cele mai perfecte se obţineau pe baza unei anumite secţiuni a craniului.

Hamar, şeful echipei de biologi, explică motivul care îl determinase să aleagă anume corpul respectiv.

— Substanţele chimice utilizate pentru a conserva această mumie denotă cunoştinţe rudimentare de chimie, iar sculpturile de pe sarcofag sînt semnele unei culturi primitive şi non-mecanice. Într-o civilizaţie de acest tip, posibilităţile sistemului nervos nu puteau fi prea dezvoltate. Lingviştii noştri au analizat înregistrările care însoţesc fiecare exponat şi, deşi numărul de limbi descoperite e foarte mare — dovadă că a fost reprodus dialectul aflat în circulaţie în perioada în care acest corp era în viaţă —, nu le-a fost greu să le traducă. Acum am pus la punct translatorul universal. Nu avem decît să vorbim în transmiţător şi cuvintele noastre vor fi traduse imediat în limba persoanei reînviate. Bineînţeles, sistemul funcţionează în ambele sensuri. A! văd că sîntem gata pentru primul corp.

Sub privirea atentă a lui Enash, capacul reconstructorului plastic fu închis şi începu procesul de creştere.

Enash simţea o oarecare nelinişte. Nu era nici o îndoială cu privire la ceea ce urma să se întîmple. În cîteva minute, un vechi locuitor al acestei planete, complet reconstituit, se va ridica în picioare şi îl va privi în ochi. Tehnica utilizată era pe cît de simplă, pe atît de eficientă.

Din umbre infinitezimale, se naşte viaţa. În zona obscură din pragul începutului şi al sfîrşitului, al vieţii şi al morţii, materia oscilează uşor între obiceiurile vechi şi cele noi. Obişnuinţa organicului şi cea a anorganicului. Electronii ignoră valorile vieţii şi ale nefiinţei. Atomii nu ştiu nimic despre moarte. Dar cînd atomii se constituie în molecule, se

face un pas înainte. Un pas infim, cel al vieții — dacă a apărut. Un pas, apoi întunericul. Sau viața.

O piatră sau o celulă vie. O fărîmă de aur sau un fir de iarbă, nisipul mării sau nenumăratele vieți minuscule care populează nesfîrșitele ape sărate ; diferența se află în această zonă crepusculară a materiei. Orice celulă vie o conține în ea. Dacă smulgi un picior unui crab, îi crește unul nou. Cele două capete ale planariei se lungesc și la puțin timp după aceea apar doi viermi, doi indivizi, două tuburi digestive — fiecare la fel de lacom ca și cel inițial — și fiecare independent, neafectat în nici un fel de experiența avută. Orice celulă poate fi întregul. Orice celulă posedă amintiri atît de bogate în detalii, încît totalitatea cuvintelor de care dispunem n-ar putea niciodată să descrie perfecțiunea atinsă.

Dar paradoxul constă în faptul că memoria nu este organică. Un disc banal de ceară își amintește sunetele. O bandă înregistrată reproduce cu ușurință vocea care a vorbit într-un microfon cu ani înainte. Memoria este o amprentă fiziologică, o urmă lăsată pe materie, o schimbare morfolgică a unei molecule, astfel încît, atunci cînd se dorește obținerea unei anumite reacții sau a alteia, FORMA emite în același ritm răspunsul.

Din craniul mumiei rezultaseră miliarde și miliarde de forme de memorie de la care așteptau acum un răspuns. Ca întotdeauna, memoria se dovedi fidelă.

Un bărbat clipi și deschise ochii.

— Deci, este adevărat, spuse el tare.

Pe măsură ce vorbea, cuvintele lui era traduse în limba ganaeză.

— Moartea nu este decît o deschidere spre o nouă viață. Dar unde sînt servitorii mei ? adăugă pe un ton plîngăcios.

Se ridică și ieși din reconstructor care se deschisese automat în momentul reînvierii. Îi văzu pe cei în mîinile cărora se afla. Se înspăimîntă, dar asta nu dură decît un moment. Era mîndru, arogant și deosebit de curajos, ceea ce îl ajută

acum. Împotriva voinței lui, căzu în genunchi și își arătă supunerea, dar avea probabil mari îndoieli.

— Mă aflu oare în fața zeilor Egiptului ? făcu el ridicîndu-se în picioare. Ce absurditate mai e și asta ? Nu mă închin demonilor fără nume.

— Omorîți-l ! ordonă căpitanul Gorsid.

Un pistol cu raze fu îndreptat asupra monstrului biped care dispăru zvîrcolindu-se.

Al doilea reînviat se ridică, palid și tremurînd de groază.

— Doamne, jur că nu mă mai ating în viața mea de porcăria aia. În ceea ce privește elefanții roz...

— La ce porcărie te referi, reînviatule ? se interesă Yoal curios.

— La băutura, la otrava pe care mi-au dat-o s-o înghit la cîrciumă, Isuse !

Căpitanl Gorsid îl privi întrebător pe Yoal :

— E nevoie să ne pierdem timpul ?

Istoricul șovăi.

— Mă intrigă.

Se întoarse spre bărbat :

— Cum ai reacționa dacă ți-aș spune că sîntem vizitatori de pe o altă planetă ?

Reînviatul îl privi, vizibil stupefiat, dar groaza era mai puternică.

— Ascultă... eu conduceam liniștit și-mi vedeam de treaba mea. Recunosc că băusem vreo două păhărele mai mult decît trebuia, dar de vină e alcoolul care se fabrică astăzi. Jur că nu am văzut cealaltă mașină. Dacă ăsta e un nou sistem de a pedepsi oamenii care conduc în stare de ebrietate, mă rog, ați cîștigat. Dar eu nu mai pun gura pe băutură în viața mea !

— Conduce o „mașină", pur și simplu, spuse Yoal. Totuși, noi nu am văzut nici o mașină. Nu și-au dat osteneala să le păstreze în muzee.

Enash observă că toată lumea aștepta ca altcineva să comenteze. Dîndu-și seama că cercul tăcerii urma să se închidă complet dacă el nu spunea nimic, tresări :

— Să-i cerem să descrie „mașina", sugeră el. Cum funcționează ?

— A ! deci v-ați hotărît să vorbiți ! exclamă bărbatul. Fac tot ce spuneți, răspund la orice întrebare. Oi fi eu atît de beat încît să nu mai văd ca lumea, dar de condus sînt totdeauna în stare să conduc. Cum funcționează ? Cu benzină. Debraiezi și apeși pe accelerație.

— Benzină și accelerație, repetă inginerul Veed. Motor cu combustie internă. Asta îl plasează în timp.

Căpitanul Gorsid făcu un semn paznicului cu pistolul cu raze.

Al treilea reînviat se ridică în capul oaselor și îi privi gînditor.

— Vizitatori de pe o altă planetă, spuse el într-un sfîrșit. Aveți un sistem sau a fost o întîmplare ?

Consilierii ganaezi se foiră neliniștiți în scaunele lor curbate. Enash îl surprinse pe Yoal uitîndu-se la el și privirea tulburată a istoricului îl alarmă pe meteorolog. „Viteza cu care acest biped s-a adaptat la noua împrejurare și cu care a înțeles realitatea este anormal de mare. Nici un ganaez nu ar fi putut reacționa la fel de rapid," se gîndi el.

— Rapiditatea gîndirii nu este neapărat un semn de superioritate, observă Hamar, biologul șef. Cei care gîndesc încet dar eficient au locul lor în ierarhia inteligenței.

Dar Enash își spuse că problema nu era rapiditatea reacției ci precizia ei. Încercă să se imagineze pe sine reînviat și în stare să înțeleagă imediat ce însemna prezența unor creaturi venite din cosmos. Nu, n-ar fi putut.

Meditația lui se opri în acest punct, fiindcă bărbatul ieși din reconstructor. Sub privirea atentă a ganaezilor, merse cu pas vioi spre fereastră și privi afară. După o clipă se întoarse spre ei :

— Așa e peste tot ?

Promptitudinea cu care înțelesese situația făcu din nou senzație. Yoal îi răspunse :

— Da. Pustiire, moarte și ruină. Ai idee ce s-a putut întîmpla ?

Omul se îndepărtă de fereastră și se opri în fața ecranului energetic care îi apăra pe ganaezi.

— Pot să vizitez muzeul ? Trebuie să îmi dau sema în ce epocă mă aflu. Cînd eram în viață, noi posedam anumite mijloace de distrugere, dar e important să știu cît s-a scurs de la moartea mea ca să determin metoda folosită.

Consilierii se întoarseră spre căpitanul Gorsid care, după o scurtă ezitare, ordonă paznicului înarmat :

— Supraveghează-l.

Se adresă bărbatului :

— Înțelegem foarte bine dorința ta : vrei să pui stăpînire pe situație ca să îți asiguri propria securitate. Liniștește-te. Dacă nu faci nici o mișcare greșită, totul va fi în regulă.

Omul nu lăsă să se vadă dacă dăduse sau nu crezare minciunii. De asemenea, nici o privirea de-a lui și nici un gest nu lăsă să se înțeleagă că văzuse podeaua carbonizată în locul unde cei doi predecesori ai săi fuseseră volatilizați cu un singur foc al pistolului cu raze. Se îndreptă curios spre cea mai apropiată ușă, îl privi pe paznicul care îl aștepta, apoi făcînd un pas prudent, trecu de partea cealaltă. Îl urmară primul paznic, după aceea ecranul energetic mobil și în cele din urmă, mergînd unul după altul, consilierii.

Enash fu al treilea care depăși pragul. Sala în care intră conținea schelete și machete de animale din plastic. Următoarea reprezenta ceea ce Enash numi, în lipsa unui cuvînt mai bun, o sală „culturală". Exponatele erau fabricate în timpul unei perioade de civilizație care părea destul de avansată. Cînd grupul o traversase prima dată, examinase cîteva din mașinile expuse și se gîndise : energie atomică. Meteorologul nu fusese singurul care o recunoscuse fiindcă din spatele lui se auzi vocea căpitanului Gorsid :

— Îți este interzis să atingi ceva. Orice mișcare greșită și paznicul va trage.

Reînviatul stătea liniștit în mijlocul sălii. În ciuda tensiunii din jur, Enash se văzu nevoit să îi admire calmul. Era imposibil ca bipedul să nu știe care îi era soarta și totuși era atît de netulburat, ba chiar meditativ. Într-un tîrziu, vorbi pașnic :

— Nu e nevoie să merg mai departe. Poate că voi sînteți mai în măsură decît mine să apreciați cît timp s-a scurs între nașterea mea și construcția acestor mașini. Văd aici un aparat care, conform etichetei de deasupra lui, are rolul de a număra atomii care explodează. După dezintegrarea numărului dorit de atomi, oprește automat fluxul de energie exact atîta timp cît este necesar pentru a împiedica producerea unei reacții în lanț. Pe timpul meu, existau o mulțime de dispozitve primitive care puteau limita amploarea reacțiilor nucleare, dar au trebuit două mii de ani de la începutul erei atomice pentru a le perfecționa. Puteți stabili o comparație pe această bază ?

Consilierii se întoarseră spre Veed care șovăi înainte de a răspunde fără chef :

— Acum nouă mii de ani cunoșteam o mie de procedee de limitare a exploziilor nucleare.

Făcu o pauză apoi adăugă și mai încet :

— N-am mai auzit de un instrument care să numere atomii într-un asemenea scop.

— Și totuși, specia a fost distrusă, murmură cu răsuflarea tăiată Shuri, astronomul.

Gorsid întrerupsese tăcerea care urmase acestui comentariu ordonînd paznicului cel mai apropiat :

— Ucide monstrul !

Dar paznicul fu cel care se prăbuși în flăcări. Nu numai el, ci toți paznicii. Toți căzură în același timp, transformați în niște torțe albastre. O limbă de foc lovi ecranul, se retrase, îl lovi și mai violent apoi se retrase din nou, arzînd și mai strălucitor. Prin ceața incandescentă, Enash văzu că omul ajunsese la ușa cea mai îndepărtată și că mașina care număra atomi împrăștia scîntei albăstrui.

— Controlați toate ieșirile cu pistoalele cu raze ! urlă căpitanul Gorsid în transmițătorul său. Nava să fie gata să lichideze creatura cu ajutorul armamentului greu !

— Control mental ! exclamă cineva. În ce ne-am băgat ?

Ganaezii bătură în retragere. Flăcările albastre atinseseră tavanul și încercau să își facă drum prin ecranul energetic. Enash aruncă o ultimă privire asupra mașinii ; probabil continua să numere atomi fiindcă emitea o lumină de un albastru intens. Împreună cu ceilalți, meteorologul se grăbi să ajungă în sala în care avusese loc reînvierea. Acolo fu instalat un al doilea ecran energetic. În siguranță acum, consilierii intrară fiecare în sfera sa personală, ieșiră din muzeu și zburară spre navă. Înainte de a se înălța spre cer, aceasta lansă o bombă atomică. Explozia în formă de ciupercă ascunse privirilor muzeul și orașul de dedesubt.

— Și totuși, nu știm încă de ce a pierit specia, șopti Yoal în urechea lui Enash, după ce ecourile tunetului se stinseseră în cosmos în spatele lor.

Soarele de un galben palid se ivea deasupra orizontului. Era a treia zi după căderea bombei și a opta zi de la aterizare. Enash cobora împreună cu grupul pentru a explora un nou oraș. Își argumenta punctul de vedere potrivit căruia nu mai trebuiau făcute reînvieri.

— În calitate de meteorolog, declar că ganaezii pot coloniza în siguranță această planetă. Mi se pare însă inutil să ne asumăm riscuri suplimentare. Specia a descoperit secretul propriului său sistem nervos, iar noi nu ne putem permite...

Hamar, biologul, îl întrerupse pe un ton sec :

— Dacă aveau atît de multe cunoștințe, de ce nu au emigrat spre un alt sistem solar ca să se salveze ?

— Recunosc că e foarte posibil ca ei să nu fi descoperit metoda noastră de a localiza stelele care au familii de planete, răspunse Enash privindu-și grav prietenii. Noi știm că a fost vorba de o descoperire unică și accidentală. A fost o chestiune de noroc, nu de inteligență.

După expresia feței lor, era clar că în sinea lor consilierii nu erau de acord cu argumentele lui. Încerca sentimentul descurajant al unei catastrofe iminente. Avea în fața ochilor imaginea unei specii măreție înfruntînd moartea. O moarte care trebuie să fi fost bruscă, dar nu atît de bruscă încît ei să nu fi știut dinainte de venirea ei. Prea multe schelete zăceau afară în grădinile caselor lor minunate, ca și cum toți bărbații ar fi ieșit împreună cu soțiile lor pentru a aștepta pieirea întregului neam. Enash încercă să descrie consiliului ziua aceea în care, cu mult timp în urmă, toți locuitorii planetei întîmpinaseră calmi sfîrșitul. Dar tabloul schițat de el nu fu suficient de convingător deoarece ceilalți se foiră nerăbdători în scaunele lor instalate în spatele unei serii de ecrane energetice protectoare, și căpitanul Gorsid întrebă :

— Ce anume a provocat în tine această intensă reacție emoțională, Enash ?

Meteorologul își pierdu tot elanul. Nu se gîndise că reacția lui era emoțională. Obsesia pusese atît de subtil stăpînire pe el încît nu își dăduse seama de natura ei. Acum deveni brusc conștient :

— Al treilea reînviat, răspunse el încet. Chiar înainte ca noi să ieșim din sală, l-am văzut prin perdeaua de foc ; stătea în pragul celei mai îndepărtate uși și ne privea curios. Curajul, calmul lui, abilitatea cu care ne-a păcălit, toate astea au dus...

— Au dus la moartea lui ! făcu Hamar.

Toți izbucniră în rîs.

— Haide, Enash, spuse vicecăpitanul Mayad bine dispus, doar nu vrei să spui că specia lor era mai curajoasă decît a noastră sau că, în ciuda precauțiilor luate, trebuie să ne temem de un singur om ?

Enash tăcu. Se simțea stupid. Era rușinat că se lăsase dominat de o obsesie emoțională și nu voia să pară nerațional. Protestă pentru ultima oară :

— Vreau doar să sublinez, spuse el încăpățînat, că dorința de a ști ce s-a întîmplat cu o specie dispărută nu mi se pare esențială.

Căpitanul Gorsid făcu un semn biologului.

— Continuați reînvierile. Întorcîndu-se spre Enash, urmă : Cum am putea îndrăzni să ne întoarcem pe Gana să recomandăm emigrările în masă, iar mai tîrziu să recunoaștem că de fapt noi nu ne-am dus cercetările pînă la capăt ? Asta nu e posibil, prietene.

Era argumentul clasic, iar meteorologul fu nevoit să recunoască faptul că punctul de vedere al celuilalt nu era întru totul nejustificat. Încetă să se mai gîndească la această discuție, fiindcă al patrulea om începu să se miște.

Apoi se ridică în picioare.

Și dispăru.

Se lăsă o tăcere plină de groază și consternare. Căpitanul Gorsid strigă răgușit :

— N-are cum să iasă de aici ! Asta e sigur ! Trebuie să fie înăuntru !

Ganaezii din jurul lui Enash săriră din scaunele lor, privind încordați învelișul energetic. În picioare, gardienii țineau fără vlagă în ventuze pistoalele cu raze. Cu coada ochiului meteorologul îl văzu pe unul dintre tehnicienii responsabili de ecranele protectoare făcînd un semn lui Veed, care se apropie de el. Cînd se întoarse, inginerul avea un aer întunecat.

— Am aflat că, în clipa dispariției, acele indicatoarelor au făcut un salt de zece puncte. Asta înseamnă nivelul nucleonic.

— Pe vechea Ganae ! murmură Shuri. S-a întîmplat exact lucrul de care ne-am temut întotdeauna.

— Distrugeți toți localizatorii de pe navă ! țipă Gorsid în transmițător. Distrugeți-i, mă auziți ?

Căpitanul se întoarse spre Shuri, fixîndu-l cu o privire feroce.

— Subalternii tăi par că nu înțeleg. Ordonă-le să treacă imediat la acțiune. Toate localizatoarele și toți reconstructorii trebuie distruși.

— Executarea ! porunci Shuri echipei sale cu o voce tremurătoare. Și repede !

După îndeplinirea ordinului, ganaezii începură să respire mai ușurați. Schimbară zîmbete sinistre, care reflectau o satisfacție sumbră.

— Cel puțin, spuse vicecăpitanul Mayad, nu va descoperi niciodată Gana. Sublimul nostru sistem de detectare a sorilor cu planete va rămîne secret. Nu se pot răzbuna pentru... Se întrerupse și urmă mai încet : Dar ce tot spun ? Noi nu am făcut nimic. Nu sîntem răspunzători de dezastrul abătut asupra locuitorilor acestei planete.

Dar Enash știa ce voise Mayad să spună. În astfel de momente, răzbătea la suprafață sentimentul de vinovăție. Fantomele tuturor speciilor nimicite de ganaezi, voința neîndurătoare a acestora de a anihila orice întîlneau în momentul aterizării, abisul întunecat de ură și teroare mută pe care îl lăsau în urma lor, radiațiile otrăvitoare deversate zile în șir asupra planetelor pașnice și a locuitorilor care nu bănuiau nimic, toate acestea se făcuseră simțite în cuvintele vicecăpitanului.

— Eu refuz să cred că a scăpat, vorbi căpitanul Gorsid. E aici înăuntru și așteaptă să scoatem ecranele ca să poată evada. Ei bine, n-o s-o facem.

Se lăsă din nou tăcerea. Consilierii scrutau atenți spațiul care delimita învelișul energetic. Reconstructorul scînteia pe picioarele lui de metal. Dar nu era nimic altceva de văzut. Nici o umbră tremurătoare, nici o lucire nefirească. Razele aurii ale soarelui inundau totul, nelăsînd nimic ascuns privirii.

— Paznici, ordonă Gorsid, distrugeţi reconstructorul. M-am gîndit că s-ar putea întoarce să îl studieze, şi nu putem risca asta.

Aparatul fu mistuit de flăcările albe, iar Enash, care sperase ca fluxul de energie să provoace într-un fel sau altul apariţia fiinţei bipede, simţi cum speranţele îl părăseau.

— Dar unde s-ar fi putut duce ? şopti Yoal.

În momentul în care se întoarse spre istoric să discute problema, Enash văzu că monstrul stătea în picioare sub un arbore, la o depărtare de cîţiva metri, supraveghindu-i. Probabil se ivise brusc, deoarece consilierii tresăriră în acelaşi timp. Toţi se traseră înapoi. Unul din tehnicieni, dînd dovadă de multă prezenţă de spirit, înălţă un ecran protector între ganaezi şi monstru. Creatura înaintă încet spre ei. Avea un corp zvelt şi mergea cu capul dat pe spate. Ochii îi luceau ca şi cînd ar fi ars pe dinăuntru.

Ajuns în faţa ecranului, bipedul se opri, ridică mîna şi îl atinse cu vîrful degetelor. Culori schimbătoare lucirăpîlpîind pe suprafaţa energizată, apoi strălucirea policromă crescu în intensitate, transformîndu-se într-un desen complicat. O clipă mai tîrziu modelul multicolor dispăru şi ecranul îşi recăpătă transparenţa.

Omul trecuse de cealaltă parte.

Rîse uşor.

— Cînd m-am trezit, spuse el grav, eram intrigat. Problema era : ce să fac cu voi ?

În dimineaţa calmă ce domnea pe planeta morţilor, aceste cuvinte avură în urechile lui Enash o rezonanţă fatidică. Tăcerea fu spartă de un glas atît de crispat şi de fals, încît trecu o secundă înainte de a recunoaşte vocea căpitanului Gorsid :

— OMORÎŢI-L !

Cînd armele îşi încetară focul, indestructibila creatură era încă în picioare. Înaintă fără grabă pînă cînd ajunse la doi metri depărtare de cel mai apropiat ganaez. Enash se afla în spatele grupului.

— Se conturează două modalități de a acționa, vorbi calm reînviatul. Una se bazează pe recunoștință, întrucît mi-ați redat viața, iar cealaltă pe realism. Știu cine sînteți. Da, vă cunosc, și asta e regretabil. E greu să fii milos. Pentru început, să presupunem că îmi destăinuiți secretul localizatorului. Bineînțeles, acum că există un asemenea sistem, nu vom mai fi niciodată luați pe nepregătite așa cum am fost înainte.

Enash era atît de absorbit de implicațiile catastrofei încît i se părea imposibil să se poată gîndi și la altceva. Totuși, curiozitatea îi fu stîrnită.

— Ce s-a întîmplat aici ? întrebă el.

Omul păli și emoțiile acelei zile îndepărtate îi vibrară în voce :

— O furtună nucleonică venind din cosmos a măturat această parte a galaxiei noastre. Avea cam nouăzeci de anilumină în diametru, ceea ce depășea cu mult puterea noastră. Nu puteam scăpa. Renunțasem de mai mult timp la astronave și nu am avut cînd să construim nici măcar una singură. Castor, singurul soare cu planete pe care îl descoperisem, era și el în calea furtunii.

Se opri.

— Secretul ? adăugă el.

Consilierii respirau relaxați. Groaza care îi cuprinsese, de a-și vedea nimicită propria specie, începea să se risipească. Primul șoc trecuse. Enash observă cu mîndrie că tovarășii lui nu se mai temeau nici măcar pentru viața lor.

— A, deci nu știi secretul, spuse Yoal încet. În ciuda progreselor grandioase pe care le-ați făcut, noi sîntem singurii care putem cuceri galaxia.

Istoricul zîmbi încrezător celorlalți.

— Domnilor, mîndria pe care o simțim gîndindu-ne la realizările ganaezilor este justificată. Propun să ne întoarcem pe navă. Nu mai avem nimic de făcut pe această planetă.

Cît timp se formară sferele, domni o oarecare zăpăceală. Enash se întrebă dacă bipedul va încerca să le împiedice ple-

carea. Privind înapoi văzu că omul se îndepărta în pas de plimbare.

Meteorologul păstra în minte amintirea acestei imagini în momentul în care nava se înălță în aer. Lansară bombe atomice care nu explodară. Aceasta fu a doua amintire.

— Nu vom renunța atît de ușor la o planetă, declară Gorsid. Sugerez să dicutăm încă o dată cu creatura.

Enash, Yoal, Veed și comandantul coborîră din nou spre oraș. Vocea lui Gorsid răsună din nou în transmițător :

— După părerea mea (prin ceață distingea sclipirile transparente ale celorlalte trei sfere)... am tras prea repede concluzii în legătură cu această ființă. De ce ? Pentru că îi era frică de noi, evident. Voia întîi să evalueze situația. Nu credea că este autotputernică.

Explicația părea logică și Enash se însufleți. Brusc, fu uimit că intrase în panică atît de ușor. Acum privea pericolul în altă lumină. Un singur om viu pe o nouă planetă. Cu suficientă hotărîre, coloniștii puteau pune stăpînire pe ea ca și cum el nici n-ar fi existat. Se mai întîmplase. Pe cîteva planete, mici grupuri indigene supraviețuiseră radiațiilor distrugătoare și se refugiaseră în regiuni îndepărtate. În majoritatea cazurilor, coloniștii îi exterminaseră puțin cîte puțin. Totuși, Enash își amintea de două situații în care autohtonilor li se permisese să ocupe teritorii restrînse, deoarece masacrarea lor ar fi pus în primejdie pe cuceritorii ganaezi. Așa că cei rămași fuseseră toleraţi. Un singur om nu ocupa prea mult spațiu.

Îl găsiră măturînd etajul inferior al unei mici vile. Văzîndu-i, puse mătura deoparte și ieși pe terasă. Era încălțat cu sandale și purta un fel de mantie largă, dintr-un material foarte strălucitor. Îi privi îndelung, dar nu spuse nimic.

Căpitanul Gorsid fu cel care făcu propunera și Enash nu se putu stăpîni să nu admire povestea debitată în translator. Comandantul vorbi foarte sincer. (Înainte căzuseră de acord cu privire la tactica pe care urmau să o folosească.) Omul nu

trebuia să se aștepte ca ganaezii să reînvie toți morții de pe planetă : un asemenea altruism ar fi fost nerațional ținînd cont de faptul că mulțimile tot mai mari de ganaezi aveau o nevoie continuă de noi lumi. Orice creștere a populației reprezenta o problemă pentru care nu exista decît o singură soluție. În situația dată, coloniștii vor respecta bucuroși drepturile unicului supraviețuitor al acestei planete.

— Dar care este scopul acestei expansiuni nesfîrșite ? îl întrerupse omul pe căpitan. Părea într-adevăr curios. Ce se va întîmpla dacă veți fi ocupat toate planetele din galaxie ?

Privirea întrebătoare a lui Gorsid o întîlni pe cea a lui Yoal, apoi se încrucișă cu cea a lui Veed și a lui Enash. Meteorologul își înălță torsul în semn de negație și simți o imensă milă pentru această creatură care nu înțelegea, care poate că nu va fi niciodată în stare să înțeleagă. Era vorba de vechea confruntare între două atitudini diferite, cea virilă și cea decadentă, între o specie care aspira spre stele și alta care rămînea surdă la chemarea destinului.

— Ați putea ține sub control camerele de înmulțire, insistă omul.

— Ca să fie răsturnat guvernul ? întrebă Yoal.

Vorbise pe un ton indulgent, iar Enash observă că ceilalți erau amuzați de naivitatea bipedului. Simți cum prăpastia intelectuală dintre ei se adîncea. Interlocutorul lor ignora complet jocul forțelor vitale ale naturii.

— Dacă voi nu le țineți sub control, o vom face noi în locul vostru, continuă bărbatul.

Se lăsă tăcerea.

Ganaezii începură să se încordeze. Enash era conștient de tensiunea care creștea în el și, în mod vizibil, și în ceilalți. Își privi pe rînd tovarășii, apoi ochi lor reveniră asupra creaturii. Nu pentru prima dată Enash avu impresia că dușmanul lor era neajutorat. „Aș putea să îl strîng între ventuze și să îl fac praf", se gîndi el. Se întrebă dacă acel control mental exercitat asupra energiei nucleonice, nucleare și gravitonice includea capacitatea de a se apăra împotriva unui atac ma-

crocosmic. Probabil că da... Demonstrația de putere la care ganaezii fuseseră martori cu două ore înainte putea avea oarecare limite, dar în acest caz nu erau evidențe. Forța sau neputința nu schimbau nimic. Amenințarea teribilă fusese rostită : „Dacă nu le ții sub control, o vom face noi."

Cuvintele răsunau încă în mintea lui Enash și, pe măsură ce le pătrundea mai adînc sensul, detașarea lui dispărea. Se considerase întotdeauna un spectator. Chiar atunci cînd, mai devreme, se pronunțase împotiva reînvierilor, fusese conștient că o parte din el urmărise conversația din afară, fără să participe la ea. Și Enash știa foarte bine că acesta era motivul pentru care cedase în fața argumentelor celorlalți. Meditînd asupra trecutului, înțelesese că niciodată nu luase parte cu toată ființa la ocuparea planetelor străine. Fusese un observator, un gînditor care făcea speculații despre o viață lipsită, în viziunea lui, de orice rost. Acum însă viața avea un rost. Enash era pradă unui torent de emoții irezistibile care îl duceau cu ele. Individualitatea lui se dizolva, unindu-se cu ființa colectivă a mulțimilor ganeze. Toată puterea și voința speciei sale îi pulsa în vine.

— Creatură, mîrîi el, dacă nutrești vreo speranță de a-ți învia semenii morți, renunță la ea imediat.

Omul îl privi fără să spună nimic.

— Dacă ai fi putut să ne distrugi, ai fi făcut-o deja, urmă Enash vehement. Dar adevărul este că forțele tale sînt limitate. Nava noastră e construită în așa fel încît nici o reacție în lanț n-ar putea fi declanșată în ea. Fiecare placă dintr-un material potențial instabil este dublată de o contra-placă neutralizantă, care împiedică formarea unei mase critice. Ai putea provoca explozii în interiorul motoarelor, dar și acestea s-ar limita la spațiul respectiv.

Simți că Yoal îi atingea brațul.

— Atenție, spuse istoricul. În mînia ta justă, nu trebuie să dezvălui informații vitale.

Enash respinse ventuza lui Yoal.

— Să fim realiști, spuse el dur. Creatura asta a ghicit majoritatea secretelor speciei noastre uitîndu-se doar la noi. Ar fi pueril să credem că nu a estimat deja posibilitățile oferite de situația actuală.

— ENASH ! rosti căpitanul Gorsid pe un ton imperativ.

Furia meteorologului dispăru la fel de brusc precum apăruse. Enash făcu un pas înapoi.

— Am înțeles, comandante.

— Cred că știu ce voiai să spui. Te asigur că sînt în întregime de acord. Dar, în calitate de ganaez investit cu autoritatea supremă, datoria de a da ultimatumul îmi revine mie.

Se întoarse spre bărbat, dominîndu-l cu toată înălțimea corpului său cornos.

— Ai pronunțat amenințarea inadmisibilă. Ai spus, de fapt, că vei încerca să constrîngi spiritul transcendent al Ganei.

— Nu spiritul, spuse omul rîzînd ușor. Nu, nu spiritul.

Comandantul ignoră întreruperea.

— În consecință nu avem de ales. Apreciem că, dispunînd de timp suficient pentru a găsi materialele și instrumentele necesare, ai fi capabil să fabrici un reconstructor. Dar, chiar presupunînd că ai ști cum, ți-ar lua cel puțin doi ani ca să îl termini. Este o mașină extrem de complexă și unicului supraviețuitor al unei specii care renunțase la mașini de cîteva milenii în momentul în care a venit catastrofa, nu i-ar fi ușor să o asambleze. Tu nu ai avut timp să construiești o navă ; noi nu îți vom lăsa timp nici să realizezi un reconstructor. La cîteva minute după ce nava noastră își va fi luat zborul, vom începe bombardamentul. E posibil să fii în măsură să împiedici exploziile în vecinătatea ta, în care caz vom continua pe cealaltă emisferă. Dacă și acolo reușești să ne zădărnicești eforturile, atunci înseamnă că vom avea nevoie de ajutor. În șase luni de călătorie cu accelerația maximă, vom atinge un punct de unde cea mai apropiată planetă ganeză va putea să ne recepționeze mesajele. Flota trimisă de acolo va fi atît de mare încît va înfrînge orice pu-

tere de rezistență. Lansînd o sută sau o mie de bombe pe minut, vom devasta toate orașele și din scheletele alor tăi nu va mai rămîne nici o fărîmă. Acesta este planul nostru și așa vom acționa. Acum, profită de faptul că sîntem la discreția ta și fă-ne tot răul de care ești în stare.

Bărbatul scutură din cap.

— Nu... nu acum !

Rămase tăcut o clipă, apoi urmă pe un ton meditativ :

— Raționamentul tău e corect. Foarte corect. Bineînțeles, nu sînt atotputernic, dar mi se pare că ați uitat un mic amănunt. Nu vă spun care. Iar acum trebuie să îmi iau la revedere. Întorceți-vă pe navă și plecați. Am multe de făcut.

Pînă în acest moment, Enash stătuse liniștit, conștient însă de mînia care punea din nou stăpînire pe el. Făcu un salt înainte, cu ventuzele întinse. Era aproape să atingă pielea netedă a creaturii cînd ceva îl înșfăcă.

Se afla din nou pe navă.

Nu încercase nici cea mai mică senzație de mișcare, sau de amețeală. Era nevătămat. Veed, Yoal și Gorsid stăteau lîngă el la fel de uluiți ca și el însuși. Nemișcat, meteorologul se gîndi la cuvintele omului : „... ați uitat un mic amănunt". Dacă îl uitaseră, însemna că îl știuseră totuși. Medita încă asupra acestei probleme cînd Yoal declară :

— Putem fi siguri că doar bombele noastre nu vor fi de ajuns.

Afimația se dovedi adevărată.

Nava se găsea la patruzeci de ani lumină depărtare de Pămînt cînd Enash fu chemat în sala consiliului. Yoal îl anunță cu o voce stinsă :

— Monstrul este la bord.

Revelația avu asupra meteorologului efectul unui trăsnet. Brusc, acesta înțelese totul.

— Deci asta voia să spună atunci cînd ne-a atras atenția că uitaserăm ceva, șopti Enash copleșit. Poate călători liber

prin spațiu în limita numărului pe care l-a spus — nouăzeci de ani-lumină.

Oftă. Nu îl surprindea faptul că ganaezii, obligați să folosească nave cosmice, nu se gîndiseră imediat la o astfel de eventualitate. Și, treptat, Enash se îndepărtă de realitate. Acum că șocul trecuse, se simțea îmbătrînit și obosit ; avea sentimentul că spiritul lui își regăsea vechea detașare și pasivitate. În cîteva minute află ce se întîmplase. În drumul său spre remiză, asistentul unui fizician zărise la capătul unui coridor o siluetă străină. Uimitor era că pe o navă cu un echipaj atît de numeros intrusul nu fusese descoperit mai devreme. Enash avu o idee :

— Dar totuși noi ne vom opri înainte de a ajunge la una din planetele noastre. Cum poate spera să se folosească de noi ca s-o localizeze, dacă ne mulțumim să utilizăm fas...

Se întrerupse. Bineînțeles, asta era. Vor fi nevoiți să întrebuințeze fascicule video și imediat ce va fi stabilit contactul, omul va porni în direcția care trebuia.

Enash văzu hotărîrea în ochii tovarășilor săi — singura hotărîre posibilă în condițiile date. Și totuși i se părea că le scăpa un detaliu vital. Cu pași lenți se îndreptă spre imensul ecran video aflat la celălalt capăt al sălii. Imaginea oferită era atît de clară, de strălucitoare și de măreață încît cineva care n-ar fi fost obișnuit cu ea s-ar fi clătinat ca și cînd ar fi primit o lovitură ametitoare. Chiar și el, care o cunoștea, avu un fior la vederea ei. Era o imagine video a unei părți a Căii Lactee. Patru sute de milioane de stele văzute prin telescoape care ar fi putut capta lumina unei pitice roșii aflate la o depărtare de treizeci de mii de ani-lumină !

Ecranul măsura douăzeci de metri în diametru, iar spectacolul era inegalabil. Alte galaxii, pur și simplu, nu aveau atît de multe stele. Și dintre toți acești sori care sclipeau, numai unul din două sute de mii avea planete.

Acesta era faptul colosal care îi împingea acum pe consilieri la un act irevocabil. Enash plimbă în jurul lui o privire obosită.

— Monstrul a fost foarte inteligent, spuse el foarte liniștit. Dacă noi ne continuăm drumul, el vine cu noi, face rost de un recostructor și se întoarce pe planeta lui. În oricare din cazuri, cînd flota necesară va ajunge acolo, el va fi reînviat destui din semenii lui ca să ne poată zădărnici orice ofensivă.

Își clătină torsul. Era sigur că analiza lui era exactă, dar părea incompletă. Adăugă încet :

— Avem un singur dezavantaj. Indiferent ce hotărîre luăm noi, el nu are un translator care să îi permită să o afle. Ne putem îndeplini planurile fără ca el să le cunoască. Știe că nici el, nici noi nu putem arunca nava în aer. Astfel, ne rămîne o singură alternativă.

Tăcerea care urmă intervenției lui Enash fu întreruptă de căpitanul Gorsid.

— Ei bine, domnilor, văd că știm ce avem de făcut. Vom regla motoarele, vom distruge comenzile, iar pe el îl vom lua cu noi.

Ganaezii se priviră unii pe alții. Mîndria speciei le strălucea în ochi. Enash atinse ventuzele fiecăruia pe rînd.

O oră mai tîrziu, cînd căldura crescuse deja considerabil, lui Enash îi veni o idee care îl făcu să se îndrepte clătinîndu-se spre transmițător, pentru a-l chema pe Shuri, astronomul.

— Shuri, țipă el în aparat, cînd monstrul s-a trezit prima dată, îți amintești cît de greu i-a fost căpitanului Gorsid să îi convingă pe subalternii tăi să distrugă localizatorii ? Nu ne-a trecut niciodată prin cap să îi întrebăm de ce au întîrziat atît de mult. Întreabă-i acum... repede !

După o pauză, vocea lui Shuri răzbătu slab printre pîrîieli :

— N-au putut... intra... în cameră... Ușa era încuiată.

Enash se prăbuși pe podea. Își dădu seama că le scăpase mai mult decît un detaliu. Omul se trezise și devenise imediat conștient de situație. Cînd dispăruse, se dusese pe navă, unde descoperise secretul localizatorului, și probabil și pe cel al reconstructorului, în cazul în care nu îl știa deja. În

momentul reapariției, obținuse de la ei tot ceea ce dorea. Restul avusese doar scopul da a-i aduce la acest act de disperare.

Bineînțeles, peste cîteva minute urma să părăsească nava, sigur că nici un spirit extraterestru nu va ști că planeta sa exista. Știind, de asemenea, că specia lui va renaște și că de data aceasta nu va mai muri niciodată.

Enash se ridică în picioare clătinîndu-se, se agăță de transmițătorul care scotea un zgomot infernal și, urlînd în el, își rezumă deducțiile. Nu primi nici un răspuns. Nu auzea decît vacarmul asurzitor produs de energia incontrolabilă, de neconceput. Din cauza căldurii, carapacea începu să-i plesnească. Încercă să ajungă la translocatorul de materie, din care țîșni o limbă de foc purpurie. Urlînd și plîngînd în același timp, meteorologul reveni lîngă transmițător.

Cîteva minute mai tîrziu, suspina încă în microfon cînd uriașa navă plonjă drept în inima unui soare alb-albastru.

TREZIRE

Insula era veche. Nici chiar cu un milion de ani înainte, pe cînd era viu, obiectul care zăcea în canal, expus contactului brutal cu apele mării, nu ghicise că era vorba de o proeminență a însuși pămîntului primordial.

Insula avea aproximativ trei mile lungime și măsura o jumătate de milă în lățime. Făcea o curbă strînsă în jurul unei lagune albastre, și brațele ei stîncoase, tivite cu spumă, se apropiau de celălalt capăt, ca un uriaș care se apleacă încercînd să-și atingă vîrful picioarelor fără să reușească.

Prin canalul dintre degetele mîinilor și ale picioarelor pătrundea marea.

Apele urau strîmtoarea. Cu nesfîrșită răbdare, se străduiau să năruie peretele de stîncă, iar tumultul lor avea o sonoritate specială, în care se amesteca toată asprimea și înverșunarea luptei eterne dintre pămîntul încăpățînat și valurile uzurpatoare.

În inima torentelor ce mugeau zăcea Iilah, mort de aproape o eternitate, uitat de timp și de univers.

La începutul anului 1941, navele japoneze străbătură apele primejdioase și intrară în laguna liniștită. De pe puntea uneia din nave, o pereche de ochi curioși scrutară obiectul care stătea în calea mării năvălitoare. Dar proprietarul acestor ochi era în serviciul unui guvern care nu permitea ca personalul său să se lanseze în aventuri extramilitare. De aceea, inginerul Taku Onilo se mulțumi să noteze în raportul său: „La gura canalului se găsește o masă de substanță străluci-

toare, aparent de natură minerală, cu o lungine de patru sute de picioare și o lățime de nouăzeci de picioare".

Omuleții galbeni construiră rezervoare de carburant subterane și plecară spre apus. Apa continuă să se ridice și să coboare. Trecură zile și ani; mîna timpului apăsa greu. Veniră ploile musonice, care șterseră urmele trecerii omului. Vegetația acoperi din nou solul brăzdat de mașini. Războiul luă sfîrșit. Rezervoarele se scufundară ușor în adăpostul lor de pămînt și mai multe țevi se fisurară. Carburantul se scurse treptat din rezervoare și pe suprafața sclipitoare a apelor lagunei se întinse o peliculă unsuroasă.

La sute de mile depărtare, în vecinătatea atolului Bikini, două explozii succesive declanșară o rețea complicată de curenți radioactivi. La începutul toamnei lui 1946, curenții ajunseră și la insulă.

Doi ani mai tîrziu, un funcționar răbdător, care scormonea prin arhivele Marinei Imperiale din Tokyo, semnală existența rezervoarelor de carburant. În 1950, distrugătorul „Coulson" porni în largul oceanului pentru o verificare de rutină.

Sosise timpul coșmarului.

Locotenentul Keith Maynard, cu binoclul la ochi, scruta insula cu un aer întunecat. Era pregătit să descopere o neregulă, dar nu se aștepta la ceva cu totul neobișnuit.

— Vegetație oarecare, murmură el, o creastă muntoasă care pare să constituie un fel de coloană vertebrală a insulei, copaci...

Se opri.

O brazdă largă fusese tăiată printre palmierii de pe litoral. Arborii nu erau pur și simplu doborîți, ci se afundau adînc într-un șanț invadat deja de verdeață. Șanțul, larg de aproape o sută de metri, urca dinspre plajă pe coasta unui deal, spre locul unde se vedea o stîncă uriașă, pe jumătate îngropată în pămînt.

Uimit, Maynard aruncă o privire pe fotografiile luate de japonezi și involuntar se întoarse spre secundul său, locotenentul Gerson.

— Dumnezeule ! exclamă el. Cum a ajuns stînca aceea acolo ? Nu apare în fotografii.

Regretă imediat că îi vorbise. Privindu-l cu ostilitatea lui specifică, Gerson ridică din umeri și spuse :

— Poate ne-am îndreptat spre o altă insulă.

Maynard păstră tăcerea. Îl considera pe adjunctul său un personaj bizar ; toate cuvintele lui erau impregnate de ironie.

— După părerea mea, cîntărește cam două milioane de tone. Probabil japonezii au tîrît-o pînă acolo ca să ne zăpăcească.

Maynard nu răspunse. Îi părea rău că făcuse comentariul. Îi părea rău în mod deosebit fiindcă, timp de o clipă, se gîndise la o legătură între japonezi și stînca aceea. Estimarea greutății făcută de Gerson era exactă, recunoscu el imediat. Se văzu nevoit să pună capăt bănuielilor lui delirante. Dacă japonezii ar fi fost capabili să deplaseze o stîncă în greutate de două milioane de tone, atunci ar fi cîștigat și războiul. Totuși, era o problemă interesantă, care merita investigații... dar mai tîrziu.

Pătrunseră în canal fără nici un incident. Era mai lat și mai adînc decît lăsaseră să se înțeleagă rapoartele japonezilor — ceea ce simplifica lucrurile. Echipajul luă prînzul la adăpostul lagunei. Maynard observă stratul de petrol de pe suprafața apei și interzise imediat oamenilor săi să arunce chibrituri peste bord. După o scurtă discuție cu ceilalți ofițeri, luă hotărîrea de a da foc petrolului după terminarea misiunii și ieșirea din lagună.

Pe la unu și jumătate lăsară bărcile la apă și ajunseră repede la țărm. Grație planurilor japoneze, localizară cele patru rezervoare subterane într-o oră. La trebui ceva mai mult timp pentru a afla dimensiunile rezervoarelor și pentru a descoperi că trei dintre ele erau goale. Doar cel mai mic,

conținînd carburant cu cifra octanică ridicată, se păstrase etanș. Valora aproape șaptesprezece mii de dolari, ceea ce însemna că nu merita atenția petrolierelor marinei care patrulau încă prin împrejurimi pentru a recupera materialul japonez și american rămas pe insule. Probabil urma să fie trimis un șlep pentru ridicarea rezervorului, dar asta nu intra în atribuțiile lui Maynard.

În ciuda vitezei cu care fusese executată operațiunea, cînd, la căderea întunericului, locotenentul urcă pe punte, simți o imensă oboseală. Probabil își supraestimase propriile forțe, fiindcă Gerson îl întrebă cu o voca cam prea puternică :

— Sînteți obosit, comandante ?

Maynard se încordă. Comentariul îl hotărî să nu mai amîne explorarea stîncii. Imediat după masa de seară, chemă voluntari. Printr-un întuneric dens, însoțit de șapte marinari și căpitanul secund Yewell, locotenentul ajunse cu barca pe plajă. Grupul porni spre interiorul insulei, printre palmieri.

Era o noapte fără lună ; stele rare străluceau printre norii rămași după sezonul ploilor. Cei nouă oameni urmau linia șanțului ; s-ar fi zis că un buldozer trecuse pe acolo, zdrobind arborii. În lumina lanternelor, spectacolul trunchiurilor arse, făcute una cu pămîntul, avea ceva supranatural.

— Trebuie să fi fost un taifun teribil, murmură unul din marinari.

Nu numai un taifun, se gîndi Maynard, ci un incendiu puternic, urmat de un uragan monstruos, atît de monstruos încît... Nu reuși să-și continue ideea. Îi era imposibil să își închipuie o furtună atît de violentă încît să ridice o stîncă de două milioane de tone pe o lungime de patru sute de metri de-a lungul unei coaste, pînă la o înălțime de o sută douăzeci de metri, deasupra nivelului mării.

Văzută de aproape, stînca părea din granit. Era brăzdată de numeroase nervuri de culoare roz care sclipeau în lumina lanternelor. Condus de Maynard, grupul îi dădu ocol. Ridicîndu-și privirea, locotenentul fu impresionat de masivitatea pereților strălucitori care îl dominau asemenea unei

faleze. Partea superioară a stîncii, deşi aceasta era îngropată în pămînt, se ridica la cel puţin cincisprezece metri deasupra capului său.

Căldura devenise insuportabilă; Maynard transpira abundent. Gîndul că îşi îndeplinea datoria în condiţii neplăcute îi dădu o satisfacţie trecătoare. Era neliniştit, iar liniştea lugubră şi primitivă a nopţii îl copleşea.

— Desprindeţi cîteva eşantioane, ordonă el într-un final. Nervurile acelea roz par interesante.

Cîteva clipa mai tîrziu, un urlet de durere sfîşie întunericul.

Lanternele fulgerară şi luminară corpul matelotului Hicks care se zvîrcolea pe pămînt, la baza stîncii. Braţul lui nu mai era decît un ciot negru, carbonizat. Mîna îi arsese complet.

Hicks îl atinsese pe Iilah.

Maynard îi făcu rănitului o injecţie cu morfină şi întreaga expediţie porni spre navă. Stabiliră contactul radio cu baza şi un chirurg le dădu pas cu pas instrucţiuni pentru operaţie. Căzură de acord să fie trimis un avion-spital pentru a-l lua pe matelot. Probabil că accidentul nedumeri statul-major, întrucît comandantul navei „Coulson" fu rugat să transmită „informaţii suplimentare" cu privire la această „stîncă fierbinte". Spre dimineaţă traseră concluzia că era vorba de un meteorit. Maynard, care de obicei nu discuta părerile superiorilor săi, de data aceasta îşi exprimă dezacordul: meteoritul, sublinie el, cîntărea două milioane de tone şi se afla la suprafaţa insulei.

— Îl voi trimite pe ofiţerul mecanic adjunct să îi măsoare temperatura, spuse el.

Termometrul luat din sala maşinilor înregistră o temperatură de suprafaţă a stîncii de 450° C. După ce comunică ştirea, lui Maynard i se puse o întrebare care îl ului.

— Ei bine, răspunse el, am constatat într-adevăr o radioactivitate slabă a apei, dar atît. Nu e nimic grav. Ţinînd

cont de împrejurări, ne vom retrage imediat din lagună și vom aștepta sosirea specialiștilor.

Cînd încheie conversația, era palid și tremura. Nouă oameni, între care și el însuși, se aventuraseră la cîțiva metri distanță de rocă, în plină zonă primejdioasă. Iar pericolul era mortal. De fapt, chiar și „Coulson", aflat la mai mult de un kilometru depărtare, fusese probabil afectat.

Dar foițele de aur ale electroscopului rămaseră nemișcate, iar contorul Geiger-Mueller nu emise sunetul său obișnuit decît cînd fu introdus în apă, și atunci numai la intervale lungi de timp. Ușurat, Maynard coborî la infirmerie ca să îl viziteze pe matelotul Hicks. Rănitul dormea agitat; din fericire, nu murise, ceea ce era un semn bun.

Sosi avionul-spital. Medicul de la bordul său se ocupă de Hicks, după care făcu tuturor membrilor echipajului un test hematologic. Era un tînăr energic. După ce termină, veni să îi raporteze lui Maynard.

— Bănuielile sînt neîntemeiate, spuse el. Toată lumea e în regulă, inclusiv Hicks — nu mă refer la mîna lui. Dacă vreți să-mi știți părerea, arsura a fost extrem de rapidă pentru o temperatură de numai 450° C.

— Eu cred că mîna lui a rămas lipită de stîncă, spuse Maynard și se cutremură. În stilul lui masochist, locotenentul trăise întregul accident în închipuire.

— O stîncă... murmură dr. Clason. Totuși e ciudat cum a ajuns acolo.

Cei doi erau încă pe pasarelă, cinci minute mai tîrziu, cînd un urlet groaznic, venit de sub punte, sparse liniștea atmosferei toride a acelei lagune îndepărtate.

Ceva fremătă în adîncurile conștiinței lui Iilah : intenționase să facă ceva, dar nu își putea aduce aminte ce anume.

Era primul gînd adevărat pe care îl avusese la sfîrșitul anului 1946, în urma impactului cu energia exterioară. Atunci revenise la ființă. Fluxul creștea și scădea în intensitate. Era anormal de slab. Crusta planetei pe care o cunoștea palpita

sub refluxul energiei încă puternice a unei lumi care păstra temperatura stării solare anterioare. Iilah își dădu treptat seama cît de periculos era mediul său. La început fusese prea introvertit, prea lipsit de viață ca să îl mai intereseze ceea ce îl înconjura.

Se strădui să devină mai conștient de acest mediu. Vederea sa radar percepu un peisaj ciudat. Se afla pe un platou jos lîngă un pisc muntos. Nu își amintea să mai fi văzut vreodată o priveliște atît de dezolantă. Nu exista nici cea mai mică scînteie de foc atomic, nici cel mai mic clocot de lavă topită, nici cel mai mic vîrtej de energie care să țîșnească spre cer dintr-o imensă explozie interioară.

Ceea ce înregistra el nu era o insulă înconjurată de un ocean aparent nesfîrșit. Distingea pămîntul atît la suprafața apei cît și sub ea. Vederea sa, bazată pe unde ultra-ultrascurte, nu percepea apa. Se afla pe o planetă bătrînă, muribundă, pe care viața se stinsese de mult. Era singur, pe moarte, într-o lume uitată. Ah ! dacă ar fi putut să descopere sursa de energie care îl readusese la viață !

Urmînd o logică elementară, coborî muntele, îndreptîndu-se spre direcția din care părea să provină curentul de energie atomică. Trecu de el și fu nevoit să urce din nou, cu greu. Atunci porni spre vîrful muntos cel mai apropiat, cu intenția de a vedea ce se afla de partea cealaltă.

În timp ce ieșea din apele lagunei, pentru el invizibile și imperceptibile, îl afectară două fenomene diametral opuse. Pierdu contactul cu curentul radioactiv submarin ; în același timp, apa încetă să mai inhibe activitatea neutronică și deuteronică a organismului său. Elanul vital îi crescu și starea de amorțeală luă sfîrșit. Masa sa imensă deveni o pilă autonomă, capabilă să supraviețuiască pe întreaga durată a existenței radioactive normale a elementelor care o compuneau. Totuși, în raport cu nivelul său obișnuit de activitate, însemna foarte puțin. „Trebuia să fac ceva", se gîndi Iilah.

Un torent de electroni traversă celulele sale uriașe în timp ce încerca să își aducă aminte. Dar nimic nu îi apăru în

memorie și fluxul încetini treptat. Acum, cînd energia lui vitală crescuse în intensitate, putea înțelege mai clar situația în care se găsea. Trimise unde perceptive radar spre Lună, spre toate planetele sistemului solar și le analiză ecourile. Neliniștit, constată că toate aceste corpuri planetare erau de asemenea moarte.

Era prizonier într-un sistem mort. Și va fi pînă cînd eroziunea neîncetată a structurii sale materiale îl va pune din nou în contact cu masa aridă a planetei pe care era captiv. Acum își dădea seama că fusese omorît. Cum ? Nu își amintea. Ținea minte că explozia violentă a unei substanțe ostile îl îngropase în pămînt, oprindu-i procesele vitale. Datorită structurii sale chimice la nivel atomic, substanța devenise în cele din urmă inofensivă. Dar în acel moment, Iilah murise deja.

Acum era din nou viu, dar într-un mod atît de precar încît nu îi rămînea nimic altceva de făcut decît să aștepte sfîrșitul.

Aștepta.

În 1950, văzu cum se apropia de el distrugătorul. Cu mult înainte ca nava să încetinească și să oprească chiar dedesubtul lui, Iilah descoperi că era vorba de o formă de viață diferită de a lui. Producea o căldură internă destul de slabă ; prin pereții exteriori, Iilah distingea strălucirea flăcărilor.

În prima zi, aștepta ca ființa să dea un semn că îi simțise prezența. Dar nici o undă vitală nu venea din direcția ei. Totuși plutea pe cer — deasupra platoului — un fenomen imposibil care depășea toate experiențele lui. Pentru Iilah, care nu putea percepe apa, care nu era în stare să își închipuie ce înseamnă aerul și ale cărui ultra-unde treceau prin oameni ca și cînd aceștia nici n-ar fi existat, reacția creaturii avea o singură explicație : reprezenta o formă de viață străină care se adaptase la lumea moartă din jurul lui.

O exaltare crescîndă puse stăpînire pe Iilah. Obiectul se mișca liber deasupra suprafeței planetei. Problema era să comunice cu el.

A doua zi, soarele era sus pe meridian cînd Iilah lansă un prim fascicul mental interogativ în direcția distrugătorului. Țintise focurile ce scînteiau slab în sala mașinilor unde, considera el, se afla centrul inteligent al ființei străine.

Cei treizeci și patru de oameni care muriră în sala mașinilor sau în imediata ei apropiere fură înmormîntați pe plajă. Supraviețuitorii părăsiră „Coulson"; planul lor era să aștepte pînă cînd nava va înceta să mai emită radiații periculoase. În a șaptea zi, în timp ce avioanele parașutau material științific și personal, trei marinari se îmbolnăviră. Li se făcu un examen hematologic, care indica o scădere fatală a numărului de globule roșii. Deși nu primise nici un ordin, Maynard, alarmat, hotărî ca întreg echipajul să fie transferat în Hawai, pentru a fi pus sub observație.

Lăsă ofițerilor libertate deplină, dar sfătui pe ofițerul mecanic secund, pe primul ofițer artilerist și pe mai mulți sublocotenenți care ajutaseră la urcarea cadavrelor pe punte, să nu riște, ci să plece cu primul avion. Deși li se ordonase să plece, cîțiva mateloți cerură permisiunea să rămînă. După un interogatoriu minuțios realizat de Gerson, o duzină de oameni care putură dovedi că nu fuseseră în apropierea zonei contaminate obținură autorizația să rămînă pe loc.

Maynard ar fi preferat ca Gerson să plece, dar fu dezamăgit în această privință. Dintre ofițerii aflați la bord în momentul catastrofei, locotenenții Gerson, Lausson și Haury — ultimii doi fiind artileriști — și sublocotenenții McPelty, Roberts și Manchioff, rămaseră pe insulă. De asemenea, intendentul Jenkins și secundul Yewell.

Nimeni nu le dădu atenție, cu excepția faptului că fură rugați de mai multe ori să își mute corturile ca să nu deranjeze. În cele din urmă, plictisit, Maynard le ordonă să își instaleze tabăra mai departe, într-un luminiș care se deschidea între palmieri.

Săptămînile trecură una după alta și Maynard nu primi nici o dispoziție; întîi fu uimit, apoi începu să fie neliniștit. Primele bănuieli îi apărură cînd citi unul din ziarele ameri-

cane sosite după venirea savanților și a buldozerelor. Conform unui articol de la rubrica de interne, ofițerii superiori din Marină se certaseră cu civilii de la Comisia Energiei Atomice, pentru că și unii și alții voiau să ia ancheta în mînă. Rezultatul fusese că Marina primise ordin „să nu se bage".

Citind articolul, Maynard își dădu brusc seama că el era reprezentantul Marinei în acel loc. În același timp, i se păru că pe umeri îi apăruseră deja galoanele de amiral. Asta se va întîmpla numai dacă se descurca în situația dată. Ce anume însemna să se descurce, în afară de faptul că trebuia să fie vigilent, nu avea idee. Era o formă foarte rafinată de masochism.

Nu mai putea dormi. Își petrecea zilele plimbîndu-se prin tabăra din ce în ce mai mare a savanților și asistenților lor, încercînd să se remarce cît mai puțin posibil. Găsise cîteva ascunzători din care, noaptea, supraveghea plaja luminată puternic.

Era o minunată insulă de lumină în mijlocul imensității întunecate a nopții Pacificului. Proiectoarele băteau pe o rază de mai mult de un kilometru, făcînd să sclipească valurile ce murmurau. În reflexele lor se conturau pereții groși, înalți, de ciment, ridicați în jurul stîncii, cu scopul de a o izola de orice contact cu exteriorul. La miezul nopții, buldozerele își încetau zgomotul, camioanele își deșertau ultima încărcătură și plecau spre plajă. Se făcea din nou liniște și tabăra se scufunda într-un somn agitat. Maynard aștepta cu răbdarea dureroasă a unui om care face mai mult decît îi cere datoria. Pe la ora unu mergea și el la culcare.

Paza nocturnă îi oferi în cele din urmă răsplata sperată: fu singurul martor al deplasării stîncii spre vîrful dealului.

Evenimentul îl ului. Era unu fără un sfert și Maynard se pregătea să plece, cînd auzi zgomotul. Semăna cu cel făcut de un camion care descarcă pietriș. Timp de o clipă, se gîndi că ascunzătoarea lui urma să fie descoperită. Apoi stînca apăru în lumina proiectoarelor.

Cu un vacarm asurzitor, zidurile de beton se prăbușiră, neputînd ține piept înaintării implacabile. Cincisprezece metri înălțime... treizeci, cincizeci. Stînca monstruoasă ajunse cu greu în vîrful colinei și se opri.

Timp de două luni, Iilah privise cum cargoboturile veneau și plecau din canal. Ceea ce îl interesa pe el era motivul pentru care urmau acel traseu. Se întrebă dacă existau restricții care le obligau să respecte o rută atît de precisă. Dar era ceva și mai intrigant : de fiecare dată, străinii înconjurau insula și dispăreau în spatele unui promontoriu situat pe coasta estică. În mod regulat, la interval de cîteva zile, apăreau din nou, intrau în canal și alunecau încet prin aer.

Uneori, în timpul acestor luni, lui Iilah i se întîmpla să zărească în treacăt nave mici, dar mult mai rapide, care coborau de la mare înălțime și piereau după creasta dealului, înspre est. Întotdeauna înspre est. Îl chinuia curiozitatea, dar nu voia să risipească energie. În cele din urmă, își dădu seama că în timpul nopții partea de est a cerului era albită de o ceață luminoasă. Declanșînd explozii mai violente la nivelul suprafeței inferioare, ceea ce făcea posibilă deplasarea directă, urcă cei șaizeci de metri care îl despărțeau de pisc.

Regretă imediat.

Se vedea o singură navă, la o distanță mică de țărm. Ceața luminoasă răspîndită de-a lungul versantului estic nu părea să aibă nici o sursă. Zeci de buldozere și de camioane se precipitau în toate direcțiile, cîteva din ele apropiindu-se de el. Nu înțelegea ce voiau, sau ce făceau. Trimise spre ele mai multe unde mentale interogative, dar nu primi nici un răspuns. Resemnat, renunță.

A doua zi, stînca era încă plantată pe creasta dealului, astfel încît ambele părți ale insulei erau amenințate de fasciculele imprevizibile de energie pe care le lansa într-un mod atît de capricios. Intendentul Jenkins îi făcu lui Maynard bilanțul pierderilor : șapte șoferi de camion și doi conducători

de buldozere morți, doisprezece oameni cu arsuri grave... și rezultatul a două luni de muncă distrus.

Savanții ținuseră probabil un consiliu de război fiindcă la puțin timp după prînz, un convoi de camioane încărcate și buldozere defilă prin fața taberei marine. Un marinar trimis în urmărirea lui raportă că se întemeia o nouă așezare la celălalt capăt al insulei.

Înainte de căderea nopții, avu loc un eveniment important. Directorul proiectului, însoțit de patru colaboratori — oameni de știință — intră în zona luminată și ceru să îl vadă pe Maynard. Nou-veniții zîmbeau cordial. Își strînseră mîinile pe rînd, iar Maynard îl prezentă pe Gerson — care din nefericire se afla în tabără în acel moment. După aceea, directorul trecu la subiect :

— După cum știți, locotenente, „Coulson" este numai parțial radioactiv. Turela posterioară nici nu a fost afectată. De aceea vă cerem să cooperați cu noi și să trageți asupra stîncii pînă cînd se sfărîmă.

Lui Maynard îi trebuiră cîteva clipe ca să își revină din stupefacție și să se gîndească ce ar putea răspunde. Niciodată, în timpul următoarelor zile, nu puse la îndoială convingerea savanților că stînca trebuia spartă în bucăți pentru a deveni inofensivă. Le refuză cererea și își păstră consecvent atitudinea. După trei zile găsi o soluție :

— Precauțiile dumneavoastră, domnilor, nu sînt suficiente, le spuse el. Nu cred că, în cazul în care am face stînca să explodeze, am fi în siguranță mutîndu-ne tabăra la celălalt capăt al insulei. Dar bineînțeles, dacă autoritățile navale mi-ar da ordinul să acționez așa cum doriți...

Își lăsă fraza neterminată. Dezamăgirea întipărită pe fețele interlocutorilor săi îi dădu de înțeles că făcuseră un schimb febril de mesaje prin radio cu statul lor major. În a patra zi, citind un ziar care tocmai sosise din Kwajalein, Maynard află că un ofițer din Marină, foarte influent la Washington, declarase : „Orice decizie de acest fel trebuie lăsată în seama comandamentului naval al insulei". Aceeași

personalitate sugera că, dacă se făcea o cerere instanțelor în drept, Marina va fi fericită să trimită la locul respectiv unul din experții săi în materie de energie atomică.

Lui Maynard îi era clar că făcea față situației exact așa cum doreau superiorii lui. Numai că, abia termină de citit articolul că liniștea fu sfîșiată de zgomotul de neconfundat al unei baterii de tunuri de cinci țoli — cele mai violente arme din tot echipamentul Marinei.

Maynard sări în picioare și alergă spre vîrful cel mai apropiat. Înainte să ajungă pe el, un al doilea tunet răsună de cealaltă parte a lagunei, iar ecourile asurzitoare ale acestuia se repercutară pînă în apropierea stîncii. Locotenentul sosi în cele din urmă la postul său de observație; prin binoclu, văzu o duzină de oameni care se agitau pe punte în jurul turelei. Fu cuprins de un nou val de furie. Va vedea directorul proiectului cu cine avea de-a face! Hotărî să pună sub arest pe toți cei aflați la bordul distrugătorului, pentru nesupunere față de superior și încălcare a regulamentului.

Se gîndi vag ce epocă tristă era aceasta, în care rivalitatea între servicii îi făcea pe oameni să sfideze deschis forțele armate, ca și cînd n-ar fi fost vorba despre nimic altceva decît de lupta pentru putere. Dar ideea îi dispăru din minte la fel de repede precum apăruse.

Așteptă cea de-a treia salvă, apoi coborî grăbit spre tabără. Dădu cîteva ordine scurte și opt oameni se postară de-a lungul plajei pentru a ține sub observație ambarcațiunile care ar fi încercat eventual să tragă la țărm. Însoțit de ceilalți, Maynard se îndreptă spre barca cea mai apropiată. Fu nevoit să dea un ocol pe după promontoriu; probabil exista o legătură radio între acesta și cei de pe vas, fiindcă o barcă cu motor apăru la celălalt capăt al insulei atunci cînd Maynard ajunse lîngă distrugătorul părăsit.

Ezită. Să îi urmărească pe rebeli? După un examen atent, roca se dovedi aparent intactă. Planul lor eșuase, ceea ce îi făcu plăcere, dar îl îndemnă în același timp la prudență. Nu era bine ca superiorii lui să descopere că el nu luase

toate precauțiile necesare pentru a împiedeca accesul la bordul lui „Coulson".

Medita încă asupra acestei probleme cînd Iilah se puse în mișcare și porni drept spre distrugător.

Iilah văzu un norișor pufos la gura tunului de pe „Coulson". Se scurseră cîteva secunde, în care timp studie un obiect ce se îndrepta cu viteză înspre el. Într-un trecut extrem de îndepărtat își dezvoltase capacitatea de a se apăra împotriva unor astfel de proiectile. Din reflex se pregăti acum să suporte ciocnirea. Dar obiectul, în loc să îl lovească pur și simplu, explodă. Șocul îl zgudui și învelișul protector al lui Iilah se crăpă. Izbitura deformă și estompă fluxurile tuturor plăcilor electronice care alcătuiau masa sa uriașă.

Imediat, „tuburile" stabilizatoare automate emiseră impulsuri de echilibru. Materia fierbinte, în parte rigidă, în parte fluidă, care forma cea mai mare parte a corpului lui Iilah se încălzi și se lichefie și mai mult. Sub enorma presiune exercitată, fluidul se întări rapid. Iilah își regăsise integritatea. Reflectă la ceea ce se întîmplase. Fusese oare vorba de o încercare de comunicare ?

Ipoteza îl surescită. În loc să închidă orificiul deschis în blindajul său exterior, solidifică materia din spatele lui, oprind astfel pierderea inutilă de energie. Apoi așteptă. Un al doilea proiectil se îndreaptă cu viteză spre el ; resimți din nou șocul imens, în momentul loviturii.

După douăsprezece lovituri, fiecare deteriorîndu-i și mai mult blindajul protector, îndoiala se strecură, chinuitoare, în spiritul lui Iilah. Dacă aceastea reprezentau mesaje, atunci el nu putea nici să le primească, nici să le înțeleagă. Șovăind, lăsă să se producă reacțiile chimice care asigurau caracterul etanș al barierei sale defensive. Dar proiectilele o distrugeau mai repede decît reușea el să astupe fisurile.

Totuși, încă nu considera întîmplarea ca pe un atac. Niciodată nu fusese atacat în acest fel în cursul existenței sale anterioare. Nu își aducea aminte ce metode de asalt fuseseră

folosite împotriva lui, dar ceva pe o bază atît de pur moleculară era fără precedent.

În cele din urmă, se convinse că era vorba de un atac. Dar nu simțea nici o urmă de mînie. Reflexele sale de apărare erau de natură logică, nu emoțională. Studie distrugătorul. În principiu trebuia să îl oblige să bată în retragere. De asemenea trebuia să alunge orice creatură similară care încerca să se apropie de el. Toate obiectele pe care le văzuse din vîrful colinei circulînd în toate direcțiile — toate urmau să dispară.

Porni în josul pantei. Ființa care plutea deasupra platoului încetase să mai împrăștie flăcări. În timp ce se apropie de ea, Iilah observă că singurul semn de viață era un obiect mult mai mic care se mișca în jurul creaturii.

Cînd intră în apă, resimți un șoc. Uitase aproape complet că începînd de la un anumit nivel al acestui munte părăsit, forțele sale vitale erau afectate. Ezită, apoi înaintă mai adînc în această zonă inconfortabilă, conștient că acumulase suficientă energie încît să poată face față unei presiuni negative.

Distrugătorul începu din nou să tragă asupra lui. Obuzele, țintite cu precizie, făcură spărturi adînci în stînca înaltă de treizeci de metri care era Iilah înfruntîndu-și dușmanul. Cînd zidul de granit atinse distrugătorul, focul încetă. (Maynard și oamenii lui, după ce apăraseră „Coulson" cît mai mult timp posibil, săriră grămadă în barca lor și se îndepărtară cît mai repede posibil.)

Iilah împinse. Durerea provocată de acele lovituri titanice era durerea încercată de orice ființă vie atunci cînd cunoaște o disoluție parțială. Corpul său se repară cu greu. Acum împinse cu furie, cu ură și cu teamă. În cîteva minute structura ciudat de masivă se încurcase între stîncile care formau marginea platoului. În spate se zărea panta abruptă a muntelui.

Atunci se întîmplă un lucru neașteptat. Prinsă între stînci, creatura începu să tremure și să se zbată, ca și cînd ar

fi căzut pradă unei forțe distructive interioare. Se răsturnă pe o parte și rămase în această poziție, ca un animal rănit care încă mai mișcă.

Era un spectacol uluitor. Iilah se retrase din apă, urcă muntele și, ajuns de partea cealaltă, plonjă în mare exact în momentul în care un cargobot se punea în mișcare. Nava înconjură promontoriul, trecu prin canal și ieși în larg, depărtîndu-se de faleza mohorîtă pe care se spărgeau talazurile oceanului. Parcurse cîteva mile, apoi încetini și se opri.

Lui Iilah i-ar fi plăcut să o gonească și mai departe, dar nu se putea deplasa decît pe pămînt. De aceea, imediat ce nava se opri, el se întoarse și se îndreptă spre locul unde erau adunate obiectele cele mici. Nu îi observă pe oamenii care se refugiau în apa puțin adîncă de lîngă țărm, de unde, în relativă siguranță, priveau cum echipamentul lor era distrus. Iilah lăsă în urma lui o grămadă de vehicule zdrobite și arse. Cei cîțiva șoferi care încercaseră să își recupereze camioanele fură transformați în mase informe de carne și de sînge care murdăreau cabinele și caroseriile mașinilor lor.

Panica și stupoarea ajunseseră la paroxism. Viteza lui Iilah era de aproximativ doisprezece kilometri pe oră. Trei sute șaptesprezece oameni pieriră striviți de un monstru care nici nu știa de existența lor. Fiecare din ei avea senzația că doar el era urmărit.

După ce termină, Iilah urcă piscul cel mai apropiat și studie cerul în căutarea altor intruși. Nu văzu decît cargobotul, la vreo cinci kilometri depărtare de el, cu un aer vag amenințător.

Treptat, insula fu învăluită de întuneric. Maynard mergea prudent prin iarbă, ținînd lanterna îndreptată în față. Panta era abruptă. Din cînd în cînd striga :

— E cineva pe-aici ?

Făcea asta de cîteva ore. În amurg, porniseră în căutarea supraviețuitorilor, pe care îi transportau pînă la barcă și îi trimiteau spre cargobot. Primiseră ordinul prin radio : aveau la dispoziție douăzeci și patru de ore pentru a evacua insula.

Ulterior, urma să fie bombardată de către un avion fără pilot.

Maynard se închipui plimbîndu-se pe această insulă pierdută în noapte și locuită de un monstru. Gîndul îi dădu un fior de plăcere. Groaza care îl făcu să pălească era amestecată cu bucurie. Era ca atunci cînd nava comandată de el făcuse parte din escadronul însărcinat cu bombardarea unei plaje ocupate de japonezi. Rămăsese posomorît pînă în momentul în care se imaginase pe plajă, sub o ploaie de obuze. Îi veni încă o idee chinuitoare : poate îl vor uita pe insulă și cargobotul va pleca fără el...

Un geamăt îi întrerupse meditația. În lumina lanternei văzu un chip care îi era oarecum familiar. Omul fusese strivit de un copac în cădere. Gerson se apropie și îi făcu o injecție cu morfină, în timp ce Maynard stătea aplecat asupra rănitului, scrutîndu-i neliniștit trăsăturile.

Era un savant de reputație mondială. De cînd se produsese dezastrul, nu încetaseră să ceară prin radio vești despre el. Nici un grup științific din lume nu aderase la planul de bombardament hotărît de Marină pînă ce el nu își exprimase părerea.

— Domnule, începu Maynard, ce credeți despre...

Se întrerupse și renunță.

Momentan, uitase că autoritățile navale deciseseră deja ca bomba atomică să fie lansată imediat ce guvernul își dădea aprobarea.

Savantul se mișcă ușor.

— Maynard, șopti el cu o voce răgușită, e ceva ciudat în legătură cu creatura. Să nu-i lași să...

Ochii i se măriră din cauza suferinței și vocea i se înecă. Era timpul să îi pună întrebări, acum sau niciodată. Marele om va cădea curînd în starea de inconștiență provocată de morfină și nu va mai putea spune nimic. Într-o clipă va fi prea tîrziu.

Clipa trecu.

Locotenentul Gerson se ridică în picioare.

— Cred că acum e în regulă, căpitane.

Se întoarse spre mateloții care aduceau targa.

— Doi dintre voi să îl ducă la barcă. Cu atenție ! I-am făcut o injecție ca să adoarmă.

Maynard porni după cei care cărau targa. Nu scoase nici un cuvînt. Avea impresia că în loc să fi luat o decizie, fusese scutit de necesitatea de a o face.

Noaptea părea nesfîrșită.

Sosiră zorile cenușii. La puțin timp după răsăritul soarelui, o aversă tropicală se abătu asupra insulei. Norii se îndepărtară spre est, după care cerul deveni de un albastru uluitor de limpede. Marea era atît de liniștită încît dădea senzația de imobilitate absolută.

Pe întinderea albastră se deplasa rapid o umbră — cea a avionului fără pilot. Înainte să îl poată vedea, Iilah simți încărcătura pe care o transporta. Întreg corpul i se cutremură. Enormele sale tuburi electronice emiseră impulsuri de nerăbdare. O clipă, Iilah crezu că era unul din semenii lui.

Cînd avionul se apropie, trimise prudent în direcția lui cîteva unde mentale. Mai multe avioane care nimeriseră în calea acestora se prăbușiră arzînd. Însă avionul respectiv își urmă drumul netulburat. Ajunse aproape de verticala pe care se găsea Iilah și lăsă să cadă un obiect masiv care descrise o traiectorie sinuoasă. Proiectilul era reglat să explodeze la treizeci de metri deasupra țintei.

Cronometrajul fu perfect, iar explozia, titanică.

După ce își reveni din nou din șocul cauzat de impactul cu o cantitate atît de mare de energie, Iilah înțelese. O nouă viață vibra în el. „Evident !" își spuse el, uluit. „Asta încercam să îmi amintesc. Asta trebuia să fac."

Nu își putea ierta că uitase. Fusese trimis în timpul unui război interstelar care, după toate aparențele, continua încă. Îl depuseseră pe planetă în ciuda unor dificultăți enorme, iar adversarii îl neutralizaseră pe loc.

Acum însă, era gata să își îndeplinească sarcina.

Testă soarele și planetele care se aflau în raza de acces a semnalelor sale radar. Apoi declanșă un proces destinat să distrugă toate blindajele lui interne. Își concentră forțele de presiune pentru emiterea impulsului final care să alăture elementele vitale exact la momentul potrivit.

Explozia care scoase planeta de pe orbita sa fu înregistrată de toate seismografele de pe glob. Totuși, urma să treacă un timp înainte ca astronomii să își dea seama că Pămîntul cădea spre Soare. Și nu avea să mai existe nici un supraviețuitor atunci cînd Sol urma să devină o nova strălucitoare, care avea să ardă sistemul solar înainte de a se transforma într-o stea din clasa G.

Chiar dacă Iilah ar fi știut că războiul care bîntuise cu zece milioane de ani înainte se terminase de mult, tot nu ar fi putut acționa altfel decît o făcuse.

Fiindcă bombele atomice robot nu au libertatea deciziei.

SATUL FERMECAT

Înainte să plece spre Marte, fuseseră numiți „exploratori ai noilor frontiere".

După ce nava se prăbușise în mijlocul unui deșert marțian, tot echipajul pierise, cu excepția unui singur om, Bill Jenner. Scăpat în mod miraculos, acesta striga din cînd în cînd cuvintele respective în vîntul încărcat de nisip, care bătea neîncetat. Se disprețuia pentru mîndria pe care o simțise atunci cînd le auzise prima dată.

Furia îi dispărea pe măsură ce înainta și suferința amară cauzată de pierderea prietenilor săi se transforma într-o durere surdă. Puțin cîte puțin, își dădu seama ce eroare dezastruoasă de calcul făcuse.

Subestimase viteza rachetei. Apreciase că mai aveau de mers cam cinci sute de kilometri pînă la marea polară pe care o observase împreună cu camarazii lui, în timp ce se apropiau de planetă. În realitate, nava parcursese probabil o distanță infinit mai mare, înainte de a eșua în deșert.

Umblase zile în șir prin nisipul arzător, roșu, nisipul străin care îi pîrjolea pielea prin hainele zdrențuite. Ca o sperietoare uriașă, își continua marșul peste întinderea aridă și nesfîrșită — nu voia să renunțe.

Cînd ajunse la poalele muntelui, proviziile de hrană i se terminaseră de mult. Din patru burdufuri de apă îi mai rămăsese doar unul, aproape gol și abia putea să își umezească buzele crăpate și limba umflată atunci cînd setea devenea de nesuportat.

Jenner urcase destul de sus, cînd își dădu seama că drumul nu îi era barat de o dună oarecare. Se opri și avu un fior cînd văzu înălțimea crestei. O clipă, se gîndi cît de dementă era această cursă care nu îl ducea nicăieri, totuși se cățără pînă în vîrf. La picioarele lui se afla o depresiune înconjurată de dealuri la fel de înalte — sau chiar mai înalte — decît cel pe care stătea. Cuibărit în mijlocul ei, era un sat.

Distinse niște copaci și o esplanadă din dale de marmură. Vreo douăzeci de clădiri încercuiau un fel de piață centrală. Majoritatea erau construcții joase, dar se remarcau patru turnuri care se înălțau grațios spre cer, scînteind în lumina soarelui.

Auzul lui Jenner înregistră un sunet îndepărtat, dar strident și supărător, care se ridică, slăbi în intensitate, dispăru complet și reîncepu la fel de clar și de neplăcut. Deși zgomotul bizar și fals îi zgîria urechile, omul își continuă drumul.

Rocile erau netede, iar el aluneca, rănindu-se în cădere. Pe jumătate mergînd, pe jumătate rostogolindu-se, ajunse în cele din urmă jos, în vale. Văzute de aproape, clădirile păreau la fel de noi și de strălucitoare. Zidurile lor aveau reflexe lucitoare. De jur-împrejur, era vegetație — tufișuri de un verde roșietic și arbori de un verde palid cu ramuri pline de fructe purpurii.

Hămesit, Jenner alergă spre cel mai apropiat copac. Cînd fu în fața lui, observă că părea uscat și fragil. Oricum, fructul mare pe care îl rupse de pe creanga cea mai de jos era cărnos și zemos.

Ducîndu-l la gură, își aminti că în timpul instrucției fusese prevenit să nu guste nimic pe Marte înainte ca materia să fie supusă unei analize chimice. Numai că avertismentul era inutil pentru un om al cărui singur instrument de analiză era propriul corp.

Totuși, posibilitatea pericolului îl făcu să acționeze cu prudență. Luă temător prima mușcătură. Era atît de amară încît o scuipă imediat. Sucul rămas în gură îi arse gingiile ca o flacără și greața îl ameți. Mușchii îi fură brusc cuprinși de

mișcări convulsive și fu silit să se întindă pe dalele de marmură ca să nu cadă. I se păru că trecuseră ore întregi pînă cînd tremurul îngrozitor îl părăsi și putu din nou să vadă. Privi plin de ură pomul fructifer.

După ce îi trecu durerea, încearcă să se relaxeze. Frunzele uscate foșneau în briza blîndă și Jenner constată că aici, în vale, vîntul nu era decît un suflu ușor în comparație cu viforul care bătea pe întinderea deșertului, de cealaltă parte a muntelui.

Nu se mai auzea nici un alt sunet și Jenner își aminti brusc de șuieratul ascuțit, schimbător, care îi ajunsese la urechi. Rămase nemișcat, ascultînd cu atenție, dar nu percepea decît freamătul frunzelor. Țiuitul strident încetase. Fusese oare un semnal de alarmă care să îi înștiințeze pe săteni de apropierea lui ?

Neliniștit, se ridică în picioare și începu să bîjbîie împrejur căutîndu-și arma. Avu senzația unui dezastru iminent : arma nu era nicăieri. După ce se risipi ceața care îi învăluia creierul, își aminti vag că își dăduse prima dată seama de absența ei în urmă cu o săptămînă. Privi îngrijorat în jurul lui dar nu văzu nici o urmă de creatură vie. Încercă să își regăsească sîngele rece. Nu putea să fugă fiindcă nu avea unde să se ducă. Dacă va trebui, se va lupta pînă la moarte ca să rămînă în sat.

Sorbi atent o înghițitură din burduful de apă, umezindu-și buzele crăpate și limba umflată, apoi îl astupă la loc și se îndreptă spre cea mai apropiată clădire, mergînd între două șiruri de arbori. Îi dădu ocol pentru a o studia din mai multe unghiuri. Într-o parte era o intrare joasă în formă de arcadă, prin care zări lucirea unei podele de marmură lustruită.

Observa construcțiile din exterior, păstrînd între el și intrări o distanță respectuoasă. Nu era nici o urmă de viață animală. Cînd atinse extremitatea esplanadei de marmură pe care se ridica satul, se întoarse înapoi. Venise momentul de a explora interioarele.

Alese una din cele patru case cu turn. Ajuns aproape de ea, observă că trebuia să se aplece ca să poată intra. Pentru moment, șovăi. Forma de viață pentru care fuseseră construite aceste clădiri trebuia să fie foarte diferită de cea umană. Totuși înaintă, se încovoie și intră nehotărît, cu toți mușchii încordați.

Se afla într-o cameră goală, nemobilată. Dintr-unul din pereți ieșeau cîteva cornișe de marmură care formau un grup de patru despărțituri, largi și joase. Fiecare din ele avea un jgheab săpat direct în marmura podelei. În a doua sală, se găseau patru planuri înclinate din marmură, care urcau spre un fel de estradă. La primul etaj se aflau în total patru camere. Dintr-una din ele suia o rampă circulară care, după toate aparențele, ducea spre turn.

Jenner nu vizită și etajul superior. Mai devreme se temuse că va întîlni forme de viață extraterestră; acum căpătă convingerea că nu va găsi. Lipsa vieții însemna și lipsa hranei precum și imposibilitatea de a și-o procura. Cu o grabă dementă alergă de la o clădire la alta, aruncînd priviri în interiorul camerelor goale, oprindu-se din cînd în cînd să strige cu o voce răgușită.

În cele din urmă nu mai avu nici o îndoială. Era singur într-un sat părăsit, pe o planetă fără viață, fără hrană, fără apă — în afară de stropul jalnic care îi mai rămăsese în burduf — și fără speranță.

Se afla în camera cea mai mică dintr-una din clădirile cu turn, cînd își dădu seama că ajunsese la capătul cercetărilor; sala avea o singură despărțitură. Extenuat, Jenner se întinse în interiorul ei și adormi imediat.

Cînd se trezi, deveni conștient de două lucruri. Primul — chiar înainte de a deschide ochii — fu că șuieratul începuse din nou. Era atît de ascuțit și strident, încît părea că îl asurzește.

De asemenea, constată că din tavan cădea asupra lui o ploaie fină. Tehnicianul din Jenner simți mirosul lichidului.

Fără să piardă o clipă ieși afară din cameră, tușind, cu ochii în lacrimi, cu fața arsă de reacția chimică.

Își scoase batista și se grăbi să își șteargă fața și părțile corpului care fuseseră expuse jetului.

Odată ajuns afară, se opri, străduindu-se să înțeleagă ce se întîmplase.

Satul părea neschimbat.

Frunzele arborilor foșneau în vîntul ușor. Soarele se afla deasupra crestei muntelui. După poziția astrului zilei, Jenner aprecie că era dimineață; dormise cel puțin douăsprezece ore. Lumina albă, orbitoare inunda întreaga vale. Ascunse pe jumătate de arbuști și copaci, casele scînteiau.

Satul era ca o oază în mijlocul unui deșert imens. Da, o oază, dar nu pentru o ființa umană, își spuse Jenner. Pentru el, această oază cu fructele ei otrăvitoare nu era decît un miraj înșelător.

Se întoarse înăuntrul clădirii și vîrî capul pe ușa camerei în care dormise. Ploaia de lichid se oprise, dispăruse orice urmă de miros, iar aerul era curat și proaspăt.

Îl obseda o imagine: aceea a unui marțian mort de mult care lenevea întins pe podea în interiorul despărțiturii, în timp ce o substanță chimică îi scălda corpul în picăturile ei fine, răcorindu-l. Faptul că produsul era toxic pentru oameni nu făcea decît să sublinieze cît de neprimitoare pentru om era viața de pe Marte. Dar explicația ploii de gaz lichid era evidentă: marțianul imaginar avea obiceiul să facă un duș în fiecare dimineață.

Jenner intră în „sala de baie" și se așeză în interiorul despărțiturii. Cînd șoldurile lui ajunseră la nivelul marginii zidului care o delimita, tavanul emise un jet de gaz gălbui drept peste picioarele lui. Jenner făcu un salt în afară, iar dușul se opri la fel de brusc precum începuse. Repetă încercarea, pentru a se asigura că era vorba de un proces automat și lăsă să-i iasă cîteva cuvinte printre buzele umflate de sete: „Dacă acesta este un proces automat, atunci poate că există și altele."

Răsuflînd din greu, dădu fuga în camera alăturată și își introduse prudent picioarele într-una din despărțituri. Aproape imediat, jgheabul de jos se umplu cu o pastă aburindă.

Privi terciul unsuros cu un amestec de groază și fascinație. Avea ce să bea și ce să mănînce. Îl străbătu un fior de dezgust, la amintirea fructului otrăvitor pe care îl gustase, dar se sili să își învingă greața și își cufundă un deget în substanța fierbinte și umedă, după care îl duse la gură.

Simți un gust fad, ca de fiertură de fibre lemnoase. Pasta îi alunecă vîscoasă pe gît. Lacrimile îi țîșniră din ochi și buzele i se strînseră convulsiv. Înțelese că îi venea să vomite și se grăbi să ajungă la ușă, dar nu reuși.

Cînd în cele din urmă ieși afară, se simțea inert și complet apatic. Era într-o stare de depresie totală. Atunci își dădu brusc seama că sunetul strident începuse din nou.

Era uluit că putuse să suporte aceste acorduri percutante fie și numai cîteva minute. Privi atent în jur, încercînd să îi determine sursa, dar nu părea să aibă nici una. Cînd el ajungea într-un punct în care credea că intensitatea era maximă, atunci sunetul se stingea sau se deplasa în celălalt capăt al satului.

Încercă să își imagineze ce satisfacție putea da unei culturi extraterestre un zgomot atît de fals ; bineînțeles, nu era obligatoriu ca pentru urechile marțienilor aceste note să fie neplăcute.

Îi trecu prin cap o idee extravagantă dar verosimilă și își pocni degetele : oare era muzică ?

Îi plăcu ipoteza și se străduí să își imagineze viața satului, așa cum fusese cu mult timp în urmă. O comunitate de ființe iubitoare de muzică își desfășurase activitățile zilnice, în acompaniamentul a ceea ce reprezenta pentru ei o melodie frumoasă.

Șuieratul atroce continua, crescînd și scăzînd în intensitate. Jenner încercă să interpună clădirile între el și zgomot, căută refugiu în diferite camere, sperînd că va găsi una izo-

lată fonic. Dar totul fu în zadar : zgomotul îl urma oriunde mergea.

În disperare de cauză, se retrase în deșert. Fu nevoit să escaladeze panta pînă la jumătate ca să nu îl mai deranjeze sunetul. În cele din urmă, cu răsuflarea tăiată dar nespus de ușurat, se așeză pe nisip și se întrebă : „Acum ce fac ?"

Peisajul ce se întindea în fața ochilor lui avea atît trăsăturile raiului cît și pe cele ale iadului. Îi era foarte familiar : nisipul roșu, dunele pietroase și satul marțian care promitea atît de mult și oferea atît de puțin.

Jenner îl contemplă cu ochii plini de febră și își trecu limba arsă peste buzele uscate și crăpate. Știa că dacă nu reușea să modifice cumva mecanismul de funcționare al furnizoarelor de alimente care trebuiau să fie ascunse în dosul pereților și sub podelele caselor, urma să moară.

Cîndva, rămășițe ale civilizației marțiene supraviețuiseră în acest sat. Locuitorii muriseră, dar satul trăia în continuare, luptînd împotriva invaziei nisipurilor, pregătit să ofere adăpost oricărui marțian care s-ar fi apropiat de el. Însă nu mai existau marțieni. Era numai Bill Jenner, pilotul primei nave cosmice care ajunsese vreodată pe Marte.

Trebuia să oblige satul să îi dea hrana și băutura pe care le putea consuma. Fără alte unelte decît propriile mîini, neavînd decît cunoștințe extrem de vagi de chimie, trebuia să îl silească să își schimbe comportamentul.

Încordat, își ridică burduful de apă, sorbi puțin din el și, ca de obicei, se opuse tentației de a bea pînă la ultima picătură. După ce mai cîștigă o dată bătălia, se sculă în picioare și porni în jos pe pantă.

Aprecie că putea rezista cel mult trei zile. În acest timp trebuia să cucerească satul.

Era deja în mijlocul arborilor cînd își dădu seama că muzica încetase. Ușurat, se aplecă deasupra unei tufe, o apucă strîns și trase de ea.

Tufa cedă fără nici o greutate și desprinse împreună cu ea o bucată de marmură. Jenner o privi uimit. Se înșelase

crezînd că tufișurile creșteau din sol ; în realitate erau lipite de lespezile lucioase. Apoi observă că arbustul nu avea rădăcini. Aproape instinctiv, Jenner privi jos spre gaura lăsată în suprafața de marmură. Nu văzu decît nisip.

Azvîrli tufa din mînă, se lăsă în genunchi și își înfipse degetele în nisip. Săpă cu toată puterea, silindu-se să pătrundă cît mai adînc, dar nu găsi altceva decît nisip.

Se ridică în picioare și smulse un alt tufiș, care se desprinse la fel de ușor ; avea lipită de capăt o bucată de marmură. Era lipsit de rădăcini, iar pe locul descoperit se afla nisip.

Nevenindu-i să creadă, Jenner se năpusti asupra unui pom fructifer și îl smuci cu toată forța de care era capabil. Arborele rezistă un moment, apoi marmura pe care stătea se crăpă și trunchiul cedă, prăbușindu-se cu un șuierat. Ramurile și frunzele uscate se fărîmițară cu zgomot. Dedesubtul copacului era nisip.

Nisip peste tot. O așezare construită pe nisip. Marte, planeta nisipurilor...

Bineînțeles, nu era întru totul adevărat. Echipajul rachetei sale remarcase în apropierea calotelor polare prezența unei vegetații sezoniere. Toate plantele mureau o dată cu venirea verii, în afara celor mai rezistente. Avuseseră intenția de a opri nava lîngă malul uneia din acele mări puțin adînci, lipsite de maree.

Numai că pilotul pierduse controlul și nava se prăbușise. Mai rău decît atît, catrastrofa îl lipsise pe unicul supraviețuitor al expediției de șansa de a trăi.

Jenner își reveni treptat din starea de uluire care îl cuprinsese. Îi veni o idee. Ridică una din tufele pe care le smulsese, își puse piciorul pe bucata de marmură fixată la baza ei și trase, întîi încet apoi din ce în ce mai puternic.

În cele din urmă reuși să le desprindă una de alta, dar era clar că cele două elemente formau un tot. Arbustul creștea din marmură.

Marmură ? Jenner îngenunche lîngă una din găurile pe care le făcuse și o studie. Dalele esplanadei erau tăiate într-o rocă poroasă și calcaroasă care nu era de fapt marmură. Cînd întinse mîna cu intenția de a desprinde din ea un fragment, materialul își schimbă culoarea. Uimit, Jenner se trase înapoi. În jurul spărturii, piatra căpătase o nuanță portocalie. O privi nehotărît, apoi o atinse ușor.

Avu impresia că își cufundase mîna într-un acid arzător. Simți o durere acută și, înăbușindu-și un țipăt, își retrase degetele.

Chinul prelungit îi dădu o senzație de slăbiciune. Clătinîndu-se și gemînd, își strînse mîna rănită pe lîngă corp. Cînd suferința îi trecu în cele din urmă și putu privi rana, văzu că pielea se jupuise și că se formaseră băsici sîngerînde. Se uită încruntat la fisura din rocă. Marginile aveau aceeași culoare portocaliu aprins.

Satul era vigilent, gata să se apere împotriva oricărui atac.

Fu brusc copleșit de o oboseală imensă și se tîrî la umbra unui copac. Singura concluzie care putea fi trasă din cele întîmplate sfida bunul-simț.

Acest sat solitar era viu.

Stînd întins, Jenner încercă să își închipuie o masă enormă de materie vie luînd forma caselor, adaptîndu-se pentru a satisface o nouă formă de viață, acceptînd rolul de servitor în cel mai larg sens al cuvîntului.

Dacă era dispusă să slujească o anumită specie, de ce n-ar sluji și o alta ? Dacă se putea adapta marțienilor, de ce nu s-ar putea adapta și ființelor umane ?

Bineînțeles, ar exista greutăți de depășit. Se gîndi că poate nu se găseau unele elemente esențiale. Oxigenul indispensabil producerii apei putea fi luat din aer... cu ajutorul nisipului puteau fi fabricați o mulțime de compuși... Dacă nu reușea să găsească o soluție, era condamnat la moarte. Cu toate acestea adormi chiar în clipa în care încerca să reflecteze mai profund asupra problemei.

Cînd se trezi era întuneric.

Jenner se ridică cu greu. Mușchii lui erau alarmant de rigizi. Sorbi cîteva picături de apă din burduf pentru a-și umezi gura, apoi, clătinîndu-se pe picioare, se îndreptă spre clădirea cea mai apropiată. Scîrțîitul încălțărilor sale pe „marmură" era singurul zgomot care tulbura tăcerea.

Deodată se opri, cu toate simțurile treze. Vîntul încetase. Munții care înconjurau valea era invizibili; doar casele se vedeau vag — niște umbre negre, într-o lume de umbre.

Pentru prima dată îi trecu prin cap că, în ciuda noii sale speranțe, poate ar fi fost mai bine să moară. Chiar dacă supraviețuia, la ce se putea aștepta ? Își amintea foarte bine cît de greu îi fusese să stîrnească interesul asupra excursiei și să procure suma de bani necesară. Își aminti de problemele colosale pe care le ridicase construcția navei și se gîndi la cei care le rezolvaseră și care acum erau îngropați undeva, sub nisipurile deșertului marțian.

S-ar putea să mai treacă douăzeci de ani înainte ca o altă rachetă terestră să încerce să ajungă pe singura planetă din sistemul solar care — cu excepția Pămîntului — părea să fie capabilă să întrețină viața.

În timpul tuturor acestor zile și nopți fără număr, acestor ani nesfîrșiți, va fi singur. Era cel mai bun lucru pe care putea să îl spere — în cazul în care avea să trăiască.

Bîjbîind în căutarea unei camere, luă în considerare altă problemă: cum putea determina un sat viu să își schimbe procesele chimice. Într-un fel sau altul, trebuia să fi înțeles că avea un nou locuitor. Cum va reuși să explice că avea nevoie de hrană cu o compoziție chimică diferită ? Că aprecia muzica, dar cu alte armonii ? Că îi plăcea să facă un duș în fiecare dimineață, dar cu apă și nu cu gaz toxic ?

Dormi cu intermitențe, ca un om bolnav. Se trezi de două ori, cu buzele crăpate, cu ochii arzînd, cu corpul plin de sudoare. De cîteva ori tresări la auzul propriei sale voci răgușite, urlînd de furie și teamă.

Trase concluzia că era pe cale să moară.

Orele lungi ale întunericului le petrecu răsucindu-se, întorcîndu-se și zvîrcolindu-se, scăldat în valuri de transpirație. Cînd veni lumina zorilor, constată cu o vagă surprindere că era încă în viață. Își părăsi culcușul și ieși afară.

Bătea un vînt rece și mușcător care însă îi răcori în mod plăcut fața arzătoare. Se întrebă dacă avea în sînge suficienți pneumococi pentru a face pneumonie — probabil că nu.

Peste cîteva clipe începu să tremure. Intră înapoi în casă și observă pentru prima dată că, deși nu era ușă, vîntul nu pătrundea deloc în clădire. În interior era rece, dar nu existau curenți.

Printr-o asociație de idei, avu un alt gînd : de unde venea căldura care îl chinuise atît ? Se așeză pe locul unde își petrecuse noaptea. Cîteva secunde mai tîrziu nădușeala îl acoperi din cap pînă în picioare. Temperatura trebuia să fie în jur de 50° C.

Plecă de acolo, uluit de propria prostie. Aprecie că eliminase prin transpirație aproape jumătate din rezervele de apă de care dispunea corpul lui și așa uscat, stînd întins pe patul acela ca un cuptor.

Satul nu era făcut pentru ființe umane. Aici chiar și paturile erau concepute pentru ființe care aveau nevoie de o temperatură mult mai ridicată decît oamenii.

Jenner își petrecu cea mai mare parte a zilei la umbra unui arbore. Se simțea epuizat și doar din cînd în cînd își amintea că avea o problemă de rezolvat. Șuieratul care îi zgîria urechile la intervale regulate îl deranja, dar era prea obosit ca să se deplaseze. Erau perioade lungi în care abia îl auzea, atît de amorțite îi erau simțurile.

După-amiaza tîrziu, își aminti de tufișurile și copacul pe care îi smulsese în ziua precedentă și se întrebă ce se întîmplase cu ele. Își umezi limba umflată cu ultimele picături de apă din burduf, se ridică cu greu în picioare și plecă în căutarea rămășițelor.

Nu existau rămășițe. Nu găsi nici măcar găurile pe care le făcuse. Satul viu reabsorbise „țesuturile moarte", reparînd astfel rănile „corpului" său.

Perspectiva îl entuziasmă. Începu să se gîndească la mutații, la reajustări genetice, la forme de viață care se adaptează la un mediu nou. Asistase la conferințe pe această temă înainte de a pleca de pe Pămînt. Fusese vorba de discuții de ordin general, cu scopul de a-i familiariza pe exploratori cu problemele cu care oamenii se puteau confrunta pe o planetă străină. Principiul de bază era extrem de simplu : adaptarea sau moartea.

Satul era cel care trebuia să i se adapteze. Se îndoia că putea să îl schimbe în profunzime, dar putea să încerce. Trebuia să își exprime nevoia de a supraviețui cu maximum de brutalitate și agresivitate.

Începu să își scotocească buzunarele cu frenezie. Înainte de a părăsi astronava se echipase cu tot felul de nimicuri : un briceag, o linguriță de metal pliantă, o superbaterie minusculă care se putea încărca prin învîrtirea unei manivele și complementul ei, o brichetă electrică foarte puternică.

Jenner conectă bricheta la baterie și plimbă în mod deliberat capătul incandescent pe suprafața de „marmură". Reacția fu rapidă. De data aceasta materialul căpătă o nuanță purpurie. După ce își schimbară culoarea un număr suficient de dale, căută imediat un jgheab.

Întîrzierea fu apreciabilă. Cînd hrana se revărsă în cele din urmă în recipient, era evident că satul viu își dăduse seama de semnificația actului său : dacă mai înainte terciul fusese cenușiu închis, acum avea o nuanță crem.

Jenner își vîrî degetul în el dar îl scoase imediat cu un țipăt. Deși îl șterse pe loc, continuă să îl usture cîteva minute. Oare satul îi oferise în mod conștient un aliment toxic sau încerca să îi domolească foamea fără să știe ce era comestibil pentru el ? Era o întrebare de o importanță vitală.

Se hotărî să îi mai dea o șansă și trecu în camera alăturată. Substanța nisipoasă care umplu al doilea jgheab era

mai galbenă. Nu îi arse degetul dar după ce luă o înghițitură o scuipă imediat. Avu impresia că gustase un amestec unsuros de argilă cu benzină.

Gustul neplăcut din gură îi mări atît de mult setea încît, disperat, alergă afară și își rupse burduful, avid de umezeală. În graba lui neîndemnatică scăpă cîteva picături prețioase pe jos. Se întinse pe burtă și le linse.

Treizeci de secunde mai tîrziu, lingea încă și mai era încă apă.

Faptul îi pătrunse brusc în conștiință. Se ridică și privi uluit picăturile de apă ce scînteiau pe roca netedă. Sub ochii lui, din suprafața aparent masivă țîșni o nouă picătură care străluci în lumina asfințitului.

Jenner se aplecă din nou și strînse cu vîful limbii toate picăturile vizibile. Rămase mult timp cu gura lipită de „marmură", sugînd lichidul neprețuit pe care satul i-l dăruia puțin cîte puțin.

Orbitorul soare alb dispăru în spatele unei coline și noaptea veni brusc, ca și cum ar fi căzut o cortină neagră. Aerul se răci, apoi deveni glacial. Vîntul îi străbătu prin hainele zdrențuite, făcîndu-l să tremure, dar el nu renunță. Nu se opri decît în momentul în care suprafața de „marmură" de pe care băuse se dezagregă.

Surprins, Jenner sări în picioare și pipăi prin întuneric. Roca se prăbușise în ea însăși. Evident substanța eliminase toată apa pe care o conținea și se dezintegrase în cursul procesului. Jenner aprecie că înghițise în jur de trezeci de centimetri cubi de apă.

Era o demonstrație convingătoare că satul era doritor să îl satisfacă, dar aceasta avea și implicații neplăcute. Dacă satul trebuia să se distrugă parțial de fiecare dată cînd îi oferea de băut, atunci, în mod clar, rezervele nu erau inepuizabile.

Intră în cea mai apropiată clădire, se urcă pe o estradă și coborî imediat, întrucît căldura era toridă. Așteptă pentru a-i da „inteligenței" șansa să înțeleagă că dorea o schimbare, după care se urcă din nou. Temperatura nu coborîse deloc.

Abandonă, fiindcă era prea obosit ca să insiste şi îi era prea somn ca să se gîndească cum putea da de ştire satului că voia un pat mai răcoros. Dormi pe podea, cu convingerea tristă că satul nu avea posibilitatea să îl întreţină mult timp. Se trezi de multe ori în timpul nopţii, gîndindu-se: „Nu e destulă apă... În ciuda bunăvoinţei lui...". Apoi adormea din nou, numai pentru a se trezi încă o dată, încordat şi deprimat.

Totuşi în dimineaţa următoare era din nou plin de energie. Îşi regăsise hotărîrea şi acea voinţă de fier care îl ajutase să parcurgă mai mult de cinci sute de kilometri printr-un deşert necunoscut.

Se îndreptă spre cel mai apropiat jgheab. De această dată, după ce îl activă, se scurse cel puţin un minut; după care pe fundul recipientului se formă un pumn de apă.

Jenner îl bău pe tot şi aşteptă plin de speranţă să se repete fenomenul. Dar nu se mai întîmplă nimic. Se gîndi întunecat că undeva, în sat, un grup de celule se dezintregase pentru a-i dărui lui apa pe care o conţineau.

Decise atunci că el, fiind capabil să se deplaseze, era cel care trebuia să găsească o sursă de apă pentru sat, acesta fiind incapabil să se mişte. Între timp, bineînţeles, pînă va investiga toate posibilităţile, satul va trebui să îl întreţină. Asta însemna că, înainte de orice altceva, Jenner avea nevoie de hrană care să îi permită să îşi ducă cercetările la bun sfîrşit.

Se scotoci prin buzunare. Cînd rezerva sa de hrană fusese pe cale să se termine, înfăşurase ultimele bucăţi în fîşii mici de hîrtie. În buzunare îi căzuseră firimituri, din care se hrănise în timpul marşului său lung prin deşert. Rupînd cusăturile, descoperi acum particule minuscule de pîine şi carne, pete de grăsime şi alte substanţe neindentificabile.

Aşeză cu grijă toate aceste resturi într-unul din jgheaburi. Satul nu putea să îi ofere mai mult decît o reproducere. Dacă picăturile căzute pe jos îl făcuseră să înţeleagă nevoia de apă a actualului său locuitor, atunci o probă similară îi

putea da indicații despre compoziția chimică a alimentelor pe care acesta le consuma de obicei.

Jenner aşteptă, apoi intră în cealaltă despărțitură şi o activă. Recipientul se umplu cu aproximativ o jumătate de litru de pastă groasă. Judecînd după cantitatea redusă, părea să conțină apă.

Luă o înghițitură. Avea un gust de mucegai şi un miros rînced. Era aproape la fel de uscată ca făina, dar stomacul lui nu o respinse.

Mîncă încet, extrem de conştient că în astfel de momente era la discreția satului. Nu putea fi niciodată sigur dacă vreunul din ingredientele meniului său nu era o otravă cu efect întîrziat.

După ce termină, merse în altă clădire. Refuză să înghită mîncarea care apăru într-unul din jgheaburi, dar activă altul şi primi cîteva picături de apă.

Apoi intră cu un scop precis într-una din casele cu turn. Începu să urce rampa care ducea la ultimul etaj. Se opri cîteva clipe într-una din camere ; ştia că era vorba de încă un dormitor, fiindcă văzuse estrada binecunoscută.

Ceea ce îl interesa era rampa circulară care urca mereu. Trecu printr-o altă cameră, mai mică, aparent fără o destinație precisă. În cele din urmă, ajunse în vîrful turnului care se ridica la mai mult de douăzeci de metri deasupra solului. Înălțimea îi permitea să vadă peisajul din spatele dealurilor care încercuiau depresiunea. Aşa bănuise şi el, dar nu avusese puterea necesară să suie în turn. Acum scrută zările şi speranța care îl adusese acolo îl părăsi.

Privelişte a era mai mult decît dezolantă. Deşertul se întindea la nesfîrşit, iar orizontul era ascuns privirii de nori groşi de nisip.

Disperat, Jenner îşi închise ochii. Dacă exista undeva o mare pe Marte, atunci lui îi era inaccesibilă.

Îşi strînse pumnii, mînios pe soarta lui ineluctabilă. Se gîndise că, în cel mai rău caz, se afla într-o regiune muntoasă. Mările şi munții erau în general principalele surse de

apă. Evident, ar fi trebuit să știe că Marte avea foarte puțini munți. Ar fi fost o coincidență de neînchipuit să dea peste un lanț muntos.

Furia îi dispăru, deoarece slăbiciunea îl făcea incapabil să nutrească vreun sentiment. Indiferent, coborî rampa.

Acesta fu sfîrșitul brusc și brutal al planului său de a ajuta satul marțian.

Zilele se scurseră una după alta, dar nu era în stare să își dea seama cîte. La fiecare masă, primea și mai puțină apă decît data precedentă. Își spunea mereu că acum mînca pentru ultima dată. Nu se putea aștepta ca satul să se distrugă pentru el, acum, cînd soarta lui era pecetluită.

Mai rău, Jenner înțelegea din ce în ce mai clar că hrana nu era bună pentru el. Indusese satul în eroare prezentîndu-i eșantioane alimentare vechi, poate chiar stricate și își prelungise astfel propria agonie. Uneori, după ce mînca, avea amețeli care durau ore întregi. Deseori simțea dureri de cap și frisoane din cauza febrei.

Satul făcea tot ce putea. Restul depindea de el, iar el nu se putea nici măcar adapta la acel surogat de hrană terestră.

Timp de două zile îi fu prea rău ca să se tîrască pînă la un jgheab. Rămase intins pe jos ore întregi. În a doua noapte durerea care îi sfîșia corpul deveni atît de puternică încît luă o hotărîre :

„Dacă reușesc să ajung la o platformă" își spuse el, „căldura va fi de ajuns ca să mă ucidă. Absorbindu-mi corpul, satul va recupera o parte din apa pierdută".

Îi luă cel puțin o oră pentru a se cățăra cu greu pe estrada cea mai apropiată. Se prăbuși pe ea și rămase nemișcat ca și cînd ar fi fost mort. Ultimul său gînd treaz fu : „Sosesc, prietenii mei iubiți". Halucinația era atît de perfectă încît o clipă se crezu din nou în sala de control a navei, înconjurat de foștii lui camarazi.

Cu un suspin de ușurare, Jenner se cufundă într-un somn fără vise.

Îl trezi sunetul unei viori. Era o muzică dulce și tristă care povestea ascensiunea și declinul unei rase stinse demult.

Ascultă un timp, apoi, cuprins de o exaltare subită, înțelese adevărul: vioara înlocuia șuieratul cel strident. Satul își potrivise melodia după gusturile lui!

Își dădu seama de o altă senzație: platforma care îi servea drept pat emana o căldură plăcută, dîndu-i o impresie minunată de bunăstare fizică.

Coborî de pe estradă și se îndreptă nerăbdător spre jgheabul cel mai apropiat. În timp ce se apropia în patru labe, cu nasul adulmecînd podeaua, recipientul se umplu cu o materie aburindă. Mirosul era atît de apetisant încît își vîrî capul înăuntru și începu să lipăie lacom. Hrana era caldă și avea un gust excelent, ca de supă. După ce o înghiți pe toată, constată că pentru prima dată nu îi era sete.

„Am învins", își spuse el. „Satul a găsit o soluție!"

Își aminti de ceva și se duse la baie. Cu ochii ațintiți pe tavan, intră prudent în despărțitura care avea rolul de duș. Jetul galben îl împroșcă cu stropi răcoroși, magnifici.

În extaz, Jenner își agită coada lungă de un metru și ridică botul prelung spre șuvoiul de lichid, lăsîndu-l să îi spele resturile de mîncare dintre dinții ascuțiți.

Apoi ieși legănîndu-se afară, ca să lenevească la soare și să asculte muzica eternă.

O CUTIE DE VOPSEA

Motoarele funcționară perfect. Racheta se opri ușor pe o pajiște dintr-o vale lungă și îngustă, de un verde strălucitor. Cîteva minute mai tîrziu, primul om de pe Pămînt care punea piciorul pe Venus coborî prudent din nava lui în formă de trabuc și se opri lîngă ea, cu picioarele înfipte în iarba luxuriantă.

Kilgour respiră încet și adînc. Aerul era amețitor ca vinul, puțin cam prea oxigenat, dar proaspăt, dulce și înțepător în același timp. Avu brusc convingerea că se afla în paradis. Își scoase carnetul și notă această primă impresie. Orice gînd de acest fel va valora enorm cînd se va întoarce pe Pămînt. Iar banii erau bineveniți.

După ce termină de scris, tocmai își punea carnetul la loc, cînd văzu cubul.

Zăcea pe iarbă un pic înclinat, ca și cînd ar fi căzut de la o înălțime nu prea mare. Semăna cu un bloc de cristal translucid și era prevăzut cu un mîner. Avea muchia cam de douăzeci de centimetri și lucea stins ca fildeșul. Părea fără nici un rost.

Kilgour adusese niște aparate de măsură din navă și atinse cu capetele firelor diferite părți ale cubului cristalin. Obiectul se dovedi negativ la testul electric și electronic ; nu era radioactiv și nu reacționă la nici unul din acizii folosiți de Kilgour. Refuză cu încăpățînare să conducă un curent electric și respinse insistențele febrile ale estimatorului electronic. Kilgour își puse o mănușă de cauciuc și atinse

mînerul ; ne se întîmplă nimic. Mîngîie cu vîrful degetelor toate fețele cubului și în cele din urmă apucă strîns în mînă mînerul ; nici acum nu se întîmplă nimic.

După o ezitare Kilgour trase de cub și descoperi că îl putea ridica fără nici o dificultate. Aprecia că avea cam două kilograme. Îl așeză jos și, dîndu-se înapoi, îl examină cu atenție. Treptat îl cuprinse exaltarea și, cînd își dădu seama ce avea în față, îl scutură un fior din cap pînă în picioare.

Cubul era un obiect fabricat. Pe Venus exista viață inteligentă. Tot timpul anului acela monoton, pe care îl petrecuse în spațiu, își pusese întrebări, sperase, visase. Iar acum avea dovada. Venus era locuită.

Se răsuci pe călcîie și alergă spre navă. „Trebuie să găsesc un oraș", se gîndi el încordat. Nu mai avea importanță dacă avea să consume combustibil : putea să îl înlocuiască. Era gata să ajungă la navă cînd zări cubul cu coda ochiului și entuziasmul îi dispăru brusc.

Ce urma să facă cu el ? Era o prostie să îl lase acolo. O dată plecat din această vale, s-ar putea să nu îl mai găsească niciodată. Totuși, trebuia să fie prudent cînd aducea ceva pe navă. Dar dacă cubul fusese lăsat acolo special ca să îl găsească el ?

Ipoteza părea fantastică și o parte din îndoielile care îl stăpîneau se risipiră. Se hotărî : „Încă două sau trei teste, apoi...". Își scoase mănușa și atinse ușor mînerul cu un deget.

„Conțin vopsea !" spuse ceva în mintea lui.

Kilgour făcu un salt înapoi, scoțînd un sunet dezarticulat.

Privi înnebunit în jur. Era singur, într-o vale verde care se întindea pînă departe. Își îndreptă din nou atenția asupra blocului de cristal și atinse din nou mînerul.

„Conțin vopsea."

De data aceasta nu mai era nici o îndoială. Gîndul i se formulase în minte clar și precis.

Exploratorul se îndreptă încet. Uluit, își contemplă descoperirea. Îi trebui un oarecare timp pentru a ieși din

această stare de spirit şi a încerca să îşi imagineze mijloacele tehnologice ale unei specii capabile să producă un asemenea recipient. Gîndurile i se avîntară, apoi bătură în retragere. Uimirea lui nu făcea decît să crească. Fiindcă, oricît de simplu ar fi fost acest obiect, nimic din ştiinţa umană n-ar fi putut prevesti un astfel de stadiu al progresului tehnic. Un recipient de vopsea care spunea... ce spusese. O cutie prevăzută cu o etichetă de identificare mentală...

Kilgour surîse larg şi bucuria făcu să îi tresară chipul prelung, cu trăsături comune. Ochii verzui-cenuşii i se luminară şi izbucni într-un hohot de rîs, lăsînd să i se vadă cele două şiruri de dinţi albi şi regulaţi. O cutie de vopsea ! O vopsea care avea probabil alte componente decît ceruză, ulei de in şi un colorant. Dar acest aspect îl va cerceta mai tîrziu.

Pentru moment, lui Kilgour îi era suficient să aibă cubul. Indiferent dacă mai descoperea ceva pe Venus, călătoria lui era plătită. Lucrurile simple, de uz cotidian, sînt cele care aduc averi. Vioi, Kilgour se aplecă, apucă mînerul cu mîna goală şi ridică obiectul.

Abia îl deprinsese de pămînt, cînd un lichid scînteietor ţîşni din recipientul magic pe pieptul lui. I se întinse rapid pe tot corpul, lipindu-se ca un fel de clei, dar înaintînd cu viteză. La început fusese alb, însă acum deveni pe rînd roşu, albastru, violet, căpătînd un milion de nuanţe. Cînd Kilgour reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare, hainele mînjite îi străluceau în toate culorile curcubeului.

Mai mult furios decît neliniştit, începu să se dezbrace. Nu purta decît un tricou şi un şort. Amîndouă împrăştiară scîntei multicolore cînd, cu o singură mişcare smucită, Kilgour îşi desfăcu centura şi îşi scoase tricoul peste cap.

Simţea cum lichidul îi curgea pe corpul gol şi abia după ce scăpă şi de tricou şi şortul era deja în jurul gleznelor, observă ceva foarte ciudat : vopseaua se scursese toată de pe bluză pe pielea lui. Pe jos nu căzuse nici un strop, iar şortul era şi el curat.

Toată vopseaua era pe trupul lui. Pelicula colorată sclipea pe măsură ce se întindea subțiindu-se din ce în ce mai tare. Scăpără și luci ca o flacără văzută printr-o prismă cînd Kilgour se frecă cu tricoul, dar nu se desprinse. Încruntat se pipăi ; lichidul îi unse degetele, cald și lipicios. Încercă să se scuture, dar nuanțele vopselei se învîrtejiră într-un dans policrom ; dacă dispăreau într-un loc apăreau în altul.

Reprezenta un tot ale cărui elemente eru inseparabile. Se întinse pînă la o anumită limită, pe care nu o mai depăși. Lua toate formele posibile, dar rămînea aceeași. Ca un văl strălucitor și multicolor pe care îl aranjezi în diferite moduri, își schimba configurația, dar nu își pierdea unitatea. După zece minute, Kilgour nu progresase deloc.

Își deschise manualul practic și citi cu voce tare : „Vopseaua poate fi îndepărtată cu ajutorul terebentinei." Avea terebentină în depozit. Cu sticla în mînă, ieși din navă, își turnă în pumn o cantitate apreciabilă și se frecă energic. Terebentina se scurse pe jos. Vopseaua nu permitea lichidului să intre în contact cu ea.

Îi fură necesare mai multe încercări pentru a se convinge că era inutil. Hotărît, Kilgour intră din nou în navă și încercă pe rînd petrolul, apa, vinul, chiar și puțin din prețiosul său combustibil. Vopseaua refuză contactul cu oricare din ele. Disperat, dădu drumul la duș. Apa îi răcori agreabil porțiunile libere ale pielii, dar nu îi provocă nici o senzație pe cele acoperite de vopsea.

Culoarea rămase intactă.

Își umplu cada și se așeză în ea. Vopseaua îi urcă pe gît și bărbie și îi trecu peste gură și nas ; nu pătrunse în nici unul din orificii dar le acoperi. Cu răsuflarea tăiată, Kilgour se încăpățînă să rămînă în cadă. Apoi văzu că vopseaua aluneca în direcția ochilor. Sări afară din cadă și își băgă capul sub apă. Vopseaua îi eliberă nasul, șovăi în dreptul gurii și se retrase spre vîrful bărbiei. Aici găsi probabil un fel de punct de fixare, fiindcă nu coborî mai jos, oricît de adînc sau de des își cufundă Kilgour capul în apă.

Se părea că, o dată ajunsă pe față, nu părea dispusă să renunțe ușor la această poziție strategică.

Kilgour instală o folie de cauciuc peste scaunul său favorit și luă loc ca să reflecteze. Incidentul era ridicol. Va fi de rîsul întregului sistem solar dacă se va descopei vreodată că se băgase în așa ceva.

Hazardul voise ca o cutie de vopsea venusiană să cadă sau să se piardă în această vale pustie ; și iată că Kilgour era acum mînjit cu blestemata asta de substanță ! Viteza cu care îi acoperise nasul și gura era o dovadă că putea constitui un pericol mortal. Dacă ar fi înaintat cu un centimetru mai mult, el s-ar fi sufocat în cîteva minute și acum ar fi zăcut mort în propria cadă.

Kilgour simți un fior de-a lungul șirei spinării. Fiorul persistă și după ce își dădu seama că și-ar fi putut introduce o pîlnie în gură și ar fi putut respira în felul acesta. Fiorii continuară să îl străbată deoarece faptul că vopseaua aceea incredibilă nu îi astupase și ochii nu era decît un accident.

Se imagină pe sine, orb și sufocîndu-se, cotrobăind prin depozitul întunecos în căutarea unei pîlnii.

Trecură cîteva minute bune înainte de a-și recăpăta buna dispoziție obișnuită. Nemișcat și țeapăn, Kilgour își muncea creierii. O vopsea care țîșnea din cutia ei, care nu se usca, dar care nu era un lichid adevărat, fiindcă nu era absorbită de țesături și nu curgea conform legilor gravitației, și care nu se lăsa atinsă de nici un lichid.

Gîndurile exploratorului se opriră în acest punct. Avu o iluminare subită. Bineînțeles ! Era impermeabilă. Nu era vorba despre o vopsea obișnuită. Era impermeabilă la apă, la ploaie, la orice lichid. Era vopseaua totală.

Exaltat, sări în picioare și începu să se plimbe de la un capăt la celălalt al încăperii. Timp de douăzeci și cinci de ani, de cînd primele super-rachete se avîntaseră spre lumea deșertică a Lunii, apoi spre lumea semi-deșertică a lui Marte, Venus fusese ținta supremă a exploratorilor. Totuși, fusese declarată zonă interzisă pînă la descoperirea unui mij-

loc de a evita pericolul ca navele să fie atrase de Soare. Două nave cunoscuseră această soartă incandescentă. Se dovedise matematic că dezastrul amenința toate navele, pînă la momentul în care planetele Pămînt și Venus atingeau o anumită poziție în raport cu Jupiter.

Condițiile ideale nu aveau să fie îndeplinite decît după douăzeci și opt de ani. Dar Kilgour plecase, dînd crezare unui astronom vestit, care arătase că, în anumite limite, conjunctura favorabilă va dura cam un an. Articolul respectiv făcuse senzație în lumea astronauților. Deși guvernul refuzase să își retragă interdicția, Kilgour auzise că un ofițer de grad înalt de la Spațiale afirmase în particular că, dacă pleca cineva, el va privi în altă parte. Și de asemenea că va avea grijă ca cei care îi împărtășeau punctul de vedere să se însărcineze cu efectuarea controalelor preliminare indispensabile. Mai multe expediții se pregăteau cu mult tam-tam pentru destinația oficială Marte, atunci cînd Kilgour decolă la bordul micii sale nave cu destinația Venus.

Se aștepta mult din partea acestei planete. Dar, de data aceasta, speranțele fuseseră depășite. Kilgour încetă să se mai plimbe prin încăpere. O specie capabilă să producă o vopsea perfectă — sau orice alt lucru perfect — merita să fie cunoscută.

Își întrerupse reflecțiile și privi în jos, spre propriul corp. Tresări. Vopseaua, strălucind în mii de scîntei multicolore, se întindea. La început îi acoperise un sfert din suprafața pielii ; acum îi acoperise o treime. Continuînd astfel, curînd îl va invada din cap pînă în picioare, inclusiv ochii, urechile, nasul gura și restul.

Era timpul să se gîndească la o modalitate de a o îndepărta. Și repede !

Kilgour notă :

„O vopsea perfectă ar trebui să fie pe cît de frumoasă pe atît de impermeabilă la apă și la intemperii. De asemenea, ar trebui să fie și ușor de înlăturat."

Reciti încruntat ultima propoziție. Apoi, într-un acces de mînie, zvîrli creionul și merse să se admire în oglinda de la baie. Își studie imaginea rînjind fioros.

— Ce drăguț sînt ! mormăi el. Ca o țigancă în costum de bal.

După ce se privi mai bine, își dădu seama că din punct de vedere cromatic realitatea era mult mai frumoasă. Corpul lui strălucea într-o multitudine de aproximativ nouăzeci de culori. În loc să se amestece și să se neutralizeze, diferitele combinații formau un tot, atît de luminos, încît ieșeau în evidență chiar și nuanțele cele mai subtile. Totuși, vopseaua nu era țipătoare. Sclipea, dar nu îi rănea ochii. Scăpăra, dar nu îi jignea bunul-gust. În ciuda furiei de la început, acum rămase surprins de frumusețea spectacolului.

În cele din urmă plecă de-acolo. „Dacă aș putea desprinde măcar cît încape într-o lingură," se gîndi el, „aș putea să o analizez într-o eprubetă".

Dar mai încercase, fără nici un rezultat. Cuprins brusc de speranță, repetă încercarea. Ca și înainte, vopseaua umplu lingura de bunăvoie, dar cînd ridică lingura, se scurse înapoi pe piele. Avu ideea de a forța vopseaua să rămînă în lingură folosindu-se de un cuțit, dar în momentul în care îndepărtă mîna de corp, vopseaua se strecură între lamă și lingură precum uleiul.

Kilgour hotărî că puterea lui nu ajungea pentru ca presiunea lamei asupra lingurii să împiedice lichidul să alunece. Merse în depozit să caute o cupă mică prevăzută cu un capac. Recipientul era prea sferic și prea mic și Kilgour nu reuși să adune în el decît o cantitate redusă de vopsea și îi luă mai mult de un minut să strîngă șuruburile capacului cu o cheie. Dar cînd ridică cupa și o deschise, văzu pe fundul ei vopseaua strînsă.

Se grăbi să se așeze în scaun. Avea senzația ciudată și neplăcută că urma să i se facă rău. Ușurarea prea bruscă îl ameți se ; trecură mai multe minute înainte de a se gîndi la următoarea etapă. În mod logic, trebuia să îndepărteze —

printr-un proces extrem de laborios — toată vopseaua utilizînd metoda descoperită. Dar întîi vărsă vopseaua obținută într-o eprubetă gradată. Era cu puțin peste conținutul unei linguriță de desert. Făcu un calcul aproximativ și determină că stratul de vopsea de pe corpul lui echivala cu cinci sute de linguriță. Repetă operația de îndepărtare a vopselei cu ajutorul cupei cronometrînd-o și află că durase ceva mai mult de două minute.

O mie de minute ! Șaptesprezece ore ! Kilgour zîmbi jalnic și se duse în cambuză. Avea nevoie de patru sau cinci mese în decursul acestui interval și era momentul să înceapă cu prima. În timp ce mînca, studie problema cu calmul cuiva care a găsit o soluție și care își poate deci permite să ia în considerare și alte posibilități.

Șaptesprezece ore însemnau mult. Acum, că dispunea de o probă, putea merge în micul lui laborator chimic unde avea să descopere rapid cîteva reacții chimice care să îl scape de mizeria de pe el.

Poate că un laborator mai mare și mai bine echipat i-ar fi permis să obțină niște rezultate, dar al lui era prea mic. Vopseaua nu reacționă cu nici unul din elementele și nici una din soluțiile pe care le avea. Nu se amesteca, nu se combina și nu ardea. Era insensibilă la acțiunea acizilor și a metalelor și nu influență, catalitic sau în alt fel, nici unul din produșii folosiți.

Era complet inertă.

— Bineînțeles ! exclamă impulsiv Kilgour în cele din urmă. Cum am putut să uit ? E impermeabilă cu i mare. E vopseaua ideală !

Luă cupa și începu să îndepărteze vopseaua. Își formă curînd o asemenea dexteritate de a desface și strînge șuruburile cu cheia, încît scurtă timpul necesar unei operațiuni la patruzeci și cinci de secunde. Se concentră atît de mult să mențină lucrul în acest ritm încît umplu o jumătate de găleată de vopsea înainte de a constata cu stupoare că stratul care îl acoperea nu se împuținase deloc.

Ideea care îi veni îl făcu să tremure. Măsură febril conținutul găleții și nu mai avu nici o îndoială. Cantitatea din

găleata umplută pe jumătate era aproape identică cu cea care se vărsase pe el din cubul de cristal, iar pe corpl lui exista tot atîta cît şi înainte.

O dată aplicată, vopseaua se regenera singură.

Adăugă această caracteristică la lista de calităţi ale substanţei. După aceea, îşi dădu seama că transpira abundent. Sudoarea forma mici bule spumoase pe suprafaţa neacoperită a corpului. Kilgour avu o nouă revelaţie. Îşi înălţă carnetul şi mîzgăli : „Vopseaua perfectă este şi rece şi rezistentă la căldură."

După o jumătate de oră îi fu imposibil să îşi păstreze atitudinea de observator obiectiv. Vopseaua i se întinsese pe jumătate din corp. Efortul depus îl încălzise considerabil. Se cocea din cauza propriei călduri şi îi era frică. „Trebuie să plec de aici", se gîndi el. „Trebuie să găsesc un oraş venusian şi să caut un antidot pentru chestia asta." Nu-i mai păsa dacă era ridicol sau nu.

Sub impulsul panicii, se îndreptă grăbit spre panoul de bord şi întinse mîna spre comanda de decolare, dar se opri în ultima clipă.

Cubul ! Spusese : „Conţin vopsea." În mod sigur, dispunea şi de instrucţiuni de folosire a conţinutului, precum şi de îndepărtare ulterioară a acestuia.

„Sînt un tîmpit," îşi spuse Kilgour în timp ce alerga. „Ar fi trebuit să mă gîndesc mai de mult la asta."

Cubul de cristal zăcea pe iarbă, acolo unde îl lăsase. Îl înfăşcă în mîini şi obiectul anunţă : „Conţin un sfert de vopsea."

Deci vărsase pe el trei sferturi din conţinut — era un lucru important de ştiut. Nu trebuia să adauge şi restul acestei substanţe oribile care îl învăluia ermetic în strălucirea ei lichidă.

Prudent, avînd grijă să nu ridice cubul de pe pămînt, îl cercetă cu mîinle goale. Primi întîiul răspuns aproape imediat : „Instrucţiuni : fixaţi controloarele în jurul suprafeţei respective apoi aplicaţi vopseaua. Aceasta se va usca imediat ce a fost acoperită suprafaţa aflată sub control. Pentru a o îndepărta, ţineţi sursele de întuneric deasupra suprafeţei

vopsite timp de un terad." Cuvîntul de neînțeles părea să se refere la o unitate de timp. „Sursele de întuneric se pot procura de la orice magazin de vopsele și articole de menaj."

„Minunat!" se gîndi Kilgour furios. „Ajunge să dau o fugă pînă la prăvălia din colț!"

Totuși, în ciuda mîniei, se simțea în mod ciudat mult mai bine. Sosise într-o lume practică, nu pe o planetă de coșmar, populată de creaturi cu zece ochi și opt picioare, animate de o ură instinctivă față de exploratorii umani. Aceste ființe care utilizau vopsea nu îl vor omorî cu sînge rece. Acesta fusese un adevăr evident de la început. Inteligența implica o atitudine semi-rațională, un univers ordonat, organizat. Bineînțeles, nu toate speciile extraterestre agreau ființele umane. Dar nu aveau oare și oamenii obiceiul de a nu se prea agrea unii pe alții ?

Dacă lua recipientul și vopseaua conținută drept criterii, atunci civilizația venusiană era superioară celei umane. În consecință, indigenii erau mai presus de persecuțiile meschine. Acest fapt constituia soluția fundamentală a situației fantastice și absurde în care se găsea Kilgour.

Dar asta nu îl împiedica să se încălzească din ce în ce mai tare sub învelișul lui de vopsea. Era timpul să găsească un locuitor al planetei. Luă cubul în mîini, apucîndu-l de dedesupt și un nou gînd i se formulă în minte :

„Componentele acestei vopsele, în conformitate cu normele guvernamentale, sînt :

!?!?!–7%

?!?!?–13%

Lumină lichidă–80%"

— Ce „lichidă" ? întrebă Kilgour cu voce tare.

„Avertisment", continuă gîndul. „Vopseaua nu trebuie lăsată în apropierea substanțelor volatile."

Așteptă în zadar o explicație pentru ultima instrucțiune. Se părea că venusienii cunoșteau suficient de bine legile statului lor, pentru a se conforma fără să pună prea multe întrebări. Totuși, el încercase să pună vopseaua în contact cu substanțe volatile — terebentină, benzină, combustibil pen-

tru rachetă și diferiți explozibili. Și nu se întîmplase nimic. Reglementarea era idioată dacă nu însemna nimic.

Kilgour reașeză cubul pe pămînt și intră în navă, unde se instală în fața panoului de bord. Comanda de decolare era lucioasă ca sticla în mîna lui; o trase înapoi pînă cînd auzi un clic și se încordă, așteptînd ca sistemul automat să pună în funcțiune motoarele.

Nu se întîmplă nimic.

Kilgour avu o premoniție. Aduse comanda în poziția inițială și o trase din nou.

Nici acum nu se stabili contactul.

Creierul i se învîrtea. Presimțirea sa era o forță vie, a cărei presiune o resimțea în întregul corp. Turnase combustibilul înapoi în rezervorul mare, după ce încercase să curețe vopseaua cu el. Nu scosese decît cîțiva litri, căci cosmonauții sînt foarte economi. Îl pusese după aceea la loc, fiindcă nu i se păruse că fusese afectat în vreun fel.

„Avertisment," spusese cubul. „Vopseaua nu trebuie lăsată în apropierea substanțelor volatile."

În mod sigur, substanța inertă dezenergizase toate cele optsprezece mii de galoane de combustibil din ultimul lui rezervor.

„Să încerc din nou radioul", se gîndi el. La o depărtare de un milion de mile de Venus începuse să emită semnale, dar nu primise nici un răspuns. Vidul imens nu reacționase. Totuși, venusienii trebuiau și ei să folosească radioul. Cu siguranță că nu vor rămîne surzi la un apel de urgență.

Dar, după o jumătate de oră, receptorul său era încă mut. Nu se auzeau nici măcar paraziți, pe nici o frecvență. Era singur, într-un univers de vopsea multicoloră, sufocant, învăluitor, înnebunitor.

Sursă de întuneric... Lumină lichidă... Poate dacă stingea lumina... Cu degetul pe comutator, Kilgour observă pentru prima dată cît de întuneric era afară. Ușa era deschisă. Kilgour se îndreptă încet spre prag și privi afară, în noaptea în care nu lumina nici o stea. Întunericul era intens. Norii, desigur, norii eterni ai lui Venus... Aici soarele lumina atît de

puternic încît, în timpul zilei, stratul protector de nori nu reușea decît să estompeze ușor strălucirea orbitoare.

Noaptea era altfel. Norii înconjurau planeta precum tavanul și pereții unei camere întunecate. Natural, era lumină. Nici o planetă apropiată de soare, nici o lume din universul înstelat nu se putea izola complet de lumină și energie. Seleniometrul de la bord înregistra probabil o cotă de ordinul sutelor de mii. Kilgour coborî privirea și observă că vopseaua care îl acoperea lumina pămîntul. Uimit, făcu un pas înainte, îndepărtîndu-se de fasciculul luminos ce ieșea prin ușa navei. În umbră, corpul lui lucea ca un panou multicolor dar lipsit de sens. Era atît de strălucitor încît prin iarbă jucau reflexe policrome. Va fi un cadavru frumos.

Se imagină prăbușit pe podeaua cabinei sale, mînjit de vopsea din cap pînă în picioare. În cele din urmă, venusienii îl vor descoperi în această vale singuratică. Probabil se vor întreba ce era, de unde venise. În mod evident habar n-aveau despre călătoriile în spațiu.

Sau aveau ? Vîrtejul de gînduri febrile din mintea lui Kilgour se opri o clipă. Era posibil ca venusienii să nu fi luat special legătura cu locuitorii Pămîntului ?

Era incapabil să se concentreze asupra unui detaliu atît de neimportant. Se înapoie în navă. Avusese intenția să facă ceva, dar nu își mai amintea ce anume. Poate radioul. Îl deschise și tresări auzind o voce cu accente metalice :

— Pămîntene, ești acolo ? Pămîntene, ești acolo ?

Kilgour se agăță cu toate puterile de emițător.

— Da, strigă el într-un tîrziu. Da, sînt aici. Și m-am săturat de mizeria asta de pe mine. Trebuie să veniți imediat.

— Cunoaștem situația ta, răspunse vocea pe un ton sec, dar nu intenționăm să te ajutăm deloc.

— Poftim ? ! exclamă Kilgour uluit.

— Recipientul de vopsea a fost lăsat să cadă în fața ușii navei tale, de către o rachetă invizibilă, la cîteva clipe după sosirea ta. De cîteva mii de ani venusienii — așa cum ne numiți voi — asistă cu îngrijorare crescîndă la dezvoltarea civilizației pe cea de-a treia planetă a sistemului nostru solar. Pe noi nu ne caracterizează spiritul de aventură, iar istoria

noastră nu menționează nici măcar un singur război. Aceasta nu înseamnă că lupta pentru existență nu a fost aspră. Numai că metabolismul nostru este mult mai lent. Cu mult timp în urmă, psihologii noștri au hotărît că zborul spațial nu era pentru noi. De aceea ne-am concentrat pe perfecționarea unui mod de viață pur venusian astfel încît, atunci cînd nava ta s-a apropiat de atmosfera noastră, ne-am pus problema în ce condiții vom stabili relații cu ființele umane. Am decis să așezăm cutia de vopsea în locul în care ai găsit-o. Dacă nu te-ai fi mînjit cu vopseaua, am fi imaginat altă metodă pentru a te testa.

Da, ai auzit bine. Ai fost și ești supus unui test. Se pare că nu vei reuși, ceea ce este regretabil, și astfel accesul pe Venus va fi interzis tuturor persoanelor cu același nivel de inteligență ca al tău sau cu unul mai scăzut. De aceea, dacă nu reușești să îl treci cu bine, vei muri, pentru ca toți cei care vin după tine să poată fi supuși aceluiași test sau unuia asemănător, fără s-o știe. Ni se pare o premisă indispensabilă. Dorința noastră este să găsim o ființă umană care să iasă triumfătoare din încercarea la care o supunem. După aceea o vom studia cu ajutorul instrumentelor noastre, iar rezultatul va servi drept criteriu pentru aprecierea celor care vor vizita planeta Venus în viitor. Toți oamenii cu o inteligență cel puțin egală cu cea a cîștigătorului vor putea veni în deplină libertate. Aceasta este hotărîrea noastră irevocabilă.

Persoana testată va trebui să fie, de asemenea, în stare să părăsească planeta fără nici un ajutor. Vei înțelege imediat necesitatea condiției. Mai tîrziu îi vom ajuta pe oameni să își perfecționeze navele cosmice. Acum îți vorbim prin intermediul unui aparat vocal mecanic. Gîndurile noastre au fost imprimate pe cutia de vopsea printr-un proces foarte laborios, grație unei mașini de gîndit complicate. E dificil să stabilești comunicarea cu un spirit non-venusian. E momentul să îți spunem la revedere și, deși sună ciudat, să îți urăm succes.

Se auzi un clic. Kilgour manevră furios butoanele, dar receptorul nu mai scoase nici un sunet.

Stinse toate luminile și începu să aștepte moartea. Nu era deloc o așteptare liniștită. Tot corpul îi fremăta de dorința de a trăi. O sursă de întuneric. Oare ce putea fi, în numele zeilor întunericului ?

Nu era prima dată cînd Kilgour își punea întrebarea. Timp de o oră stătuse în camera luminată fantastic de iradierea corpului său pictat, cu carnetul în mînă, studiind febril notițele luate.

O vopsea perfectă, avînd la bază — în proporție de 80% — lumină lichidă. Lumina era lumină ; lichidul trebuia să respecte legile propagării razelor. Oare ? O vopsea ideală, capabilă să... Refuză să parcurgă din nou în minte lista de calități. Îi era rău și din cînd în cînd își reprima cu greu un acces de greață.

Îi era atît de cald încît i se părea că are febră. Își băgase picioarele într-un vas cu apă, în virtutea teoriei că sîngele său nu va începe să fiarbă dacă exista o zonă de frig în care se putea disipa excesul de căldură.

De fapt știa că riscul ca tempteratura sa să depășească nivelul prezent, care era aproape insuportabil, era foarte mic. Căldura animală avea o limită, mai ales că se hotărîse să înghită doar capsule de vitamine și să renunțe la calorii. Ar fi fost o nebunie să-și întrețină căldura corpului furnizîndu-i combustibil. Pericolul cel mai grav era că porii lui, astupați de vopsea, vor sfîrși prin a nu mai permite respirația.

După aceea va urma moartea, dar Kilgour nu știa dacă va fi rapidă sau lentă.

Asta nu era de natură să îl liniștească. Totuși, acum că își aștepta moartea împotriva voinței, observă că aceasta întîrzia foarte mult. Gîndul îl scoase din amorțeală. Întîrzia într-adevăr. O clipă mai tîrziu era în fața oglinzii din baie. Surescitat, își studie imaginea.

Vopseaua îi acoperea tot jumătate din corp. Nu se întinsese în ultima jumătate de oră. Adică jumătatea de oră în timpul căreia stătuse în întuneric !

Regăsindu-și simțul critic, văzu că nici nu pierduse teren. Dar asta era natural. Vopseaua avea drept scop să învingă neagra noapte venusiană. Ce-ar fi dacă ar intra în întuneri-

cul și mai negru al rezervorului gol, care era complet izolat de orice formă de energie ?

Kilgour stătu în rezervor o jumătate de oră, după care ieși tremurînd dar la fel de horărît. Soluția trebuia să fie întunericul absolut ; dar îi scăpa un element vital. Era evident că, dacă întunericul era suficient, atunci combustibilul din celălalt rezervor ar fi trebuit să scape pînă acum de efectul vopselei. Încercă să pună în funcțiune motoarele, dar nu se întîmplă nimic. Trebuia să fie altceva.

„Problema" își spuse Kilgour, „constă în a elimina cei 80% de lumină lichidă prin asigurarea unui întuneric absolut, sau prin alte mijloace. Dar este practic imposibil să creezi un întuneric mai intens decît este în interiorul rezervorului. E izolat față de energia exterioară. Atunci ce nu merge ?"

Izolarea ! Asta era. Lumina emisă de vopsea se reflecta pe pereții rezervorului și era absorbită la loc, fiindcă nu avea pe unde să iasă. Soluția era să renunțe la izolare.

Nu, nu era bine. Entuziasmul lui Kilgour pieri. Fără izolare, lumina va ieși, desigur, dar va fi înlocuită cu o cantitate egală de energie provenită din exterior. Totuși merita să încerce.

Încercă și rezultatul îi confirmă presupunerile. Ieși la fel de plin de vopsea ca și înainte. Rămase în picioare, pradă disperării celei mai profunde, cînd descoperi brusc răspunsul.

O lună mai tîrziu, în timp ce nava sa înainta spre Pămînt, Kilgour captă semnalele radio ale unei alte nave a cărei destinație era Venus. Îi povesti aventura lui.

— Nu vei avea nici o greutate la aterizare, încheie el. Venusienii îți vor da cheile orașelor lor multicolore.

— Un minut ! exclamă uimit interlocutorul lui. Ai spus că nu vor accepta decît oamenii cu o inteligență egală sau superioară persoanei care a reușit să treacă testul. Trebuie să fii un tip foarte deștept dacă te-ai descurcat atît de bine, dar eu nu sînt decît un cosmonaut mediocru. Cum fac ?

— Nimic mai ușor, răspunse vesel Kilgour. Ca majoritatea cosmonauților, n-am avut niciodată un coeficient de inteligență extrem de ridicat. Calitățile mele au fost totdeauna

dinamismul, vigoarea și spiritul de aventură. Și, adăugă el modest, de vreme ce reprezint etalonul de măsură în ce privește accesul pe Venus, îți pot spune că, după părearea mea, nouăzeci și nouă la sută din umanitate poate vizita Venus.

— Dar...

— Nu mă întreba de ce testul lor a fost atît de simplu. Poate o să înțelegi la fața locului.

Se încruntă.

— N-o să îți placă venusienii, dragul meu. Dar, văzîndu-le corpurile prevăzute cu o mulțime de brațe și de picioare, o să îți faci o idee despre ce au vrut să spună atunci cînd au afirmat că le-a fost greu să inventeze teste pentru specii străine. Alte întrebări ?

— Da. Cum ai reușit să scapi de vopsea ?

Kilgour zîmbi.

— Am folosit celule fotoelectrice și sare de bariu. Am luat cu mine în rezervor o serie de celule cu fotoconversie și o baterie de bariu, care au absorbit toată lumina din vopsea. Restul — o pulbere fină cafenie — s-a desprins și a căzut jos. În același fel, am reenergizat și combustibilul pentru rachetă.

Rîse voios.

— Acum, la revedere. Am la bord o încărcătură care trebuie pusă în vînzare.

— O încărcătură de ce ?

— De vopsea. Mii de cutii de vopsea strălucitoare. De acum înainte Pămîntul va cunoaște frumusețea eternă. Și am exclusivitatea produsului.

Cele două nave trecură una pe lîngă alta în noaptea cosmosului și își continuară fiecare drumul spre propria destinație.

DEFENSIVA

În măruntaiele planetei moarte se clinti un mecanism antic, obosit. Tuburi electronice pîlpîiră slab și încet, parcă împotriva voinței, un întrerupător principal comută pe poziția „pornit".

Aliajul de cupru șuieră și se topi, cedînd acțiunii unui flux puternic de energie ; se încordă asemenea mușchilor supuși șocului intolerabil al curentului electric. Întrerupătorul se înclină, apoi se topi în flăcări și căzu cu un zgomot surd în praful care acoperea podeaua.

Dar, înainte de a muri, reuși să pună în mișcare o roată.

Liniștea atemporală care domnea în cameră luă sfîrșit. Roata se învîrti lenește peste o pernă de ulei care, fiind etanșă, rezistase timp de un milion de ani. Roata realiză trei rotații, după care suportul ei se prăbuși ; transformată într-o masă inertă, roata sfîrși proiectată pe un perete, pe jumătate pulverizată și complet inutilă.

Însă, înainte să piară, acționă un ax care făcu o mică deschizătură la baza unei pile de uraniu. Prin gaură răzbătea strălucirea mată, argintie, a altor bare de uraniu.

Cu o seninătate cosmică, cele două pile se priviră. Vibrară. Viața care circula între ele nu avea nevoie de o perioadă de gestație. O singură privire le fu de ajuns ; începură o activitate febrilă. Ceea ce fusese metal solid se lichefie și bara superioară se scurse peste cea inferioară.

Masa incandescentă se prelinse de-a lungul unui canal, într-un recipient special. Acolo, amestecîndu-se cu ea însăși, fierbînd molcom, aștepta. Căldura absorbită de pereții reci, izolați, declanșă un curent electric. Acest curent fatidic se propagă în tăcere prin cavernele unei lumi moarte.

În toate camerele sistemului de forturi subterane ce comunicau unele cu altele răsunară voci. Mesajele, transmise de megafoane în șopte răgușite, erau exprimate într-o limbă uitată de atît de mult timp, încît chiar și ecourile își băteau joc de înțelesul cuvintelor. În mulțimea de camere, voci țîșnind dintr-un trecut incredibil de îndepărtat rupseră liniștea, cerînd un răspuns. Neprimind nici unul, luară tăcerea indiferentă drept încuviințare.

Atunci, într-o mulțime de camere, comutatoare stabiliră contacte, roți se învîrtiră și uraniul se scurse în rezervoare speciale. După ce se încheie faza finală a procesului, urmă o pauză. Mașinile electronice își puseră una alteia întrebări mute.

Un ac indicator se îndreptă într-o direcție.

— Acolo ? întrebă un tub. De acolo ?

Acul nu se mișcă.

Tubul cel stăruitor aștepta un timp, după care închise un releu.

— Acolo, comunică el miilor de instrumente electronice montate în serie. Obiectul care se apropie vine în mod evident dintr-acolo !

Cei o mie de receptori erau calmi.

— Gata ? întrebară ei.

În camerele mecanice din spatele celor în care fierbea uraniul, lumini sclipiră scurt, arătînd că erau gata.

Atunci veni ordinul, scurt și definitiv :

— FOC !

Se aflau la opt sute de kilometri de suprafață, cînd Peters se întoarse spre Grayson.

— Ce dracu' a fost asta ? întrebă el brutal.

— Ce anume ? Nu eram atent.

— Jur că am văzut limbi de foc țîșnind din sol. Erau atît de multe încît nu le-am putut număra. Și am avut impresia că a trecut ceva pe lîngă noi, prin întuneric.

Grayson clătină din cap plin de compasiune :

— Deci în cele din urmă demonii au reușit să pună stăpînire pe tine. Nu ești în stare să suporți tensiunea primei încercări de aterizare pe Lună. Relaxează-te, prietene ! Aproape am ajuns.

— Dar pot să jur...

— Prostii !

La mai mult de 480.000 km în spatele lor, o mie de bombe superatomice provocară o explozie în formă de ciupercă, făcînd Pămîntul să se cutremure.

În clipa următoare, particulele se răspîndiră în întreaga stratosferă. ascunzînd stelelor curioase detaliile catastrofei.

CONDUCĂTORII

Era un dineu washingtonian tipic. Cel puțin o duzină de scaune erau ocupate de stele palide ale vieții politice ; ici și colo, în jurul mesei masive stăteau și persoane a căror importanță o depășea pe cea a unui satelit. În apropierea gazdei începuse, absolut întîmplător, una din acele discuții pe care nu le poți evita, iar dineul ajunsese în acel stadiu al plictiselii în care aproape nimeni nu mai asculta decît cu o atenție politicoasă.

— De la sfîrșitul războiului, spunea un domn durduliu, știința a înregistrat asemenea progrese încît putem deja prevedea o epocă în care toate lucrurile pe care le vom face sau folosi vor fi complet artificiale și, în orice caz, superioare originalului.

Interlocutorul domnului durduliu — un bărbat cu păr negru și un aer sceptic — clătină din cap :

— Dacă se va dovedi adevărat, va fi din cauză că specia umană este mai leneșă decît cred eu. Recunosc că aveți dreptate în ce privește materialele plastice, deși am anumite rezerve. Voi merge pînă acolo încît să fiu de acord cu dumneavoastră că tot ce nu afectează direct corpul uman poate fi fabricat pe cale artificială, deși asta nu are importanță. Dar dacă e vorba de organismul însuși, ei bine, nu. Să luăm de exemplu alimentele vitaminizate. Ele conțin numai vitamine suplimentare, în timp ce hrana naturală are, în afară de componentele cunoscute ca vitaminele și minera-

lele, și altele, pe care nu le știm. În sfîrșit, dacă îmi arătați un înlocuitor, chiar și aproximativ, al creierului uman, eu cedez.

— Să vorbim despre înlocuitori, răspunse satisfăcut domnul cel durduliu. Dar ați văzut vreodată drogul h ? Nu e un creier, dar modifică atît de mult impulsurile cerebrale firești încît, am putea spune, creează un creier artificial.

În acest punct al discuției, gazda dădu unul din semnele ei periodice de viață.

— Drogul h ? Creier artificial ? Cunosc exact persoana în măsură să se ocupe de astfel de probleme.

Se întoarse spre unul din invitați.

— Doctore Latham, puteți întrerupe cîteva clipe conversația cu fermecătoarea dumneavoastră soție — nu te superi, Margaret, nu-i așa ? — ca să veniți în ajutorul acestor domni ?

Doctorul Latham era un bărbat înalt și subțire, cu o față fină și sensibilă și ochi căprui, vioi. Începu să rîdă :

— Întîmplător, am ascultat parțial disputa lor.

— Și pe mine tot parțial m-ai ascultat, făcu soția lui îmbufnată.

El zîmbi :

— Nici nu ești supărată cu adevărat. Nu te mai preface.

Margaret Latham suspină :

— Asta înseamnă să fii măritată cu un psihiatru, cu un un om care e, practic, în stare să citească gîndurile celorlalți !

Bine dispus, Letham o ignoră.

— Vă voi da drept exemplu un caz al guvernului, de care m-am ocupat în urmă cu un an...

Pe la unsprezece și jumătate, Latham își dădu seama că găsise ceea ce căuta. Venise deci timpul să pună capăt suspiciunii. Își ceru scuze față de ghid, ridică receptorul telefonului din birou și formă numărul de la hotelul său.

Chipul domnișoarei Segill apăru pe ecran.

— A, tu ești, făcu ea.

Ochii i se luminară. Obrajii i se rotunjiră din cauza zîmbetului. Buzele i se încreţiră. O mie de ajustări musculare infinite îi schimbară expresia într-o clipă, de la atenţie receptivă, la o bucurie surîzătoare. Latham observă că procesul era însoţit de simptome ale creşterii activităţii glandulare, cît şi ale scăderii gradului de integrare neutră: respiraţie accelerată, uşoară depărtare a buzelor, mişcarea nehotărîtă a degetelor.

Latham studie satisfăcut faţa tinerei fete. La puţin timp după ce o angajase ca secretară şi soră medicală, hotărîse că se va însura cu ea. Îi făcea plăcere să vadă că dragostea ei pentru el devenea în fiecare zi tot mai puternică. Îşi întrerupse gîndurile:

— Într-o jumătate de oră sînt liber, domnişoară Segill. La 12.15 ne întîlnim la restaurantul pe care l-am remarcat ieri seară în drum spre hotel, ştii la care mă refer. Luăm masa împreună. Adu-ţi şi carnetul, vei avea cîteva lucruri de notat. Ai înţeles?

— Voi fi acolo, răspunse domnişoara Segill, apoi adăugă repede: ... doctore.

Latham avu intenţia de a pune jos receptorul, dar ezită. Expresia fetei se schimbase din nou. Surîsul îi pierea treptat, fiind înlocuit de o privire încordată. La rădăcina nasului şi între sprîncene i se formară cute şi buzele îi tremurară uşor. Faţa îi păli. Părea crispată, ca şi cînd muşchii i s-ar fi rigidizat brusc. Era stăpînită de nelinişte din cauza grijilor pentru el şi în acelaşi timp de o curiozitate febrilă, cu privire la descoperirea lui.

— Nu e nimic important, domnişoară Segill, spuse Latham. Toată povestea asta devine ridicolă.

Închisese deja, cînd îşi dădu seama că ea nu îi pusese întrebarea la care răspunsese el. Oftă nemulţumit. Trebuia să fie atent. Capacitatea lui de a citi gîndurile şi sentimentele oamenilor, bazată pe o interpretare detaliată şi instantanee a mimicii, risca să îl facă să pară bizar. Ambiţiile lui nu îi permiteau aşa ceva.

Amînă aceste reflecţii pentru mai tîrziu şi se adresă ghidului :

— Hai să mergem. Partea asta a spitalului e ultima pe care o vizitez.

— În locul dumneavoastră eu n-aş intra acolo, spuse celălalt pe un ton placid.

— Poftim ?! Nu fi absurd. Eu trebuie să...

Se întrerupse. Era şocat de nefirescul cuvintelor ghidului şi un fior neplăcut îi parcurse coloana vertebrală. Se întoarse spre interlocutorul său şi îl privi drept în faţă. Înţelese imediat că întîlnise o excepţie : nu putea intui gîndurile ascunse ale celuilalt.

Pînă atunci, ghidul fusese un individ oarecare, greoi şi neinteresant, o creatură pe nume Godred sau Codred, care anunţa monoton : „Iată anexa etajului cincisprezece, unde sînt trataţi românii". Sau : „Aici este sala de operaţie pentru austrieci". Spunea toate acestea fără să manifeste nici cea mai mică tulburare vasculară, musculară, cerebrală sau neuronală. Acum însă zîmbea ambiguu. Expresia obtuză fusese înlocuită de una inteligentă. Corpul său îşi pierduse înfăţişarea greoaie şi se îndreptase, părînd mai înalt. Îşi strînse buzele cu un aer autoritar şi îi adresă lui Latham un surîs ironic :

— V-am tolerat mica anchetă cu un amestec de amuzament şi enervare, doctore. Acum ne-am săturat. Plecaţi. Dispăreţi cît sînteţi nevătămat. Şi nu intraţi pe uşa aceea.

Era oare dovada definitivă ? se întrebă Latham. Bineînţeles, trebuia să arunce o privire în acea cameră. Imaginaţia lui refuză să meargă mai departe.

— Eşti nebun ? Nu îţi dai seama că reprezint guvernul Statelor Unite ? strigă el.

— Nu intraţi pe uşa aceea, repetă ghidul.

Era o uşă ca toate celelalte : acoperită cu un mozaic de lemn, de mare efect, fără vopsea sau lac de orice fel. Luciul său extraordinar fusese obţinut cu ajutorul glaspapirului. Cînd Latham o împinse cu mîna, opuse o rezistenţă firească.

Timp de o clipă rămase încremenit pe prag, privind în fața sa. Apoi se răsuci pe călcîie și o luă la fugă înapoi. Ghidul încercă să îl oprească, dar reacția doctorului fusese prea rapidă.

Primul fior de groază îl avu atunci cînd calculă distanța care îl despărțea de ieșirea cea mai apropiată. Continuă să alerge, dar începu să își piardă speranța.

Goana de-a lungul coridoarelor cu dale de marmură și lambriuri pe pereți fu ca un vis. Unul din acele vise nebunești în care crezi că ești urmărit. Știa că nu trebuia să se oprească.

O alee lungă, pavată, ducea la stradă. La colț apăru un taxi. Cu un ultim efort, gîfîind, Latham reuși să ajungă la el. Coborî cinci minute mai tîrziu, așteptă ca taxiul să dispară și chemă un altul. Se făcu nevăzut în circulația intensă, traversă de la un capăt la altul două magazine universale uriașe, apoi se urcă într-un aerocar.

Acum era mai calm. Un calm controlat, rațional. Își amintea în detaliu tot ce îi spusese la telefon domnișoarei Segill cînd îi dăduse întîlnire. Nu specificase numele restaurantului. Ce ciudat, să o sune fără să îi spună numele restaurantului. Dar nici unul din ei doi nu îl știa. N-aveau cum să îl știe. În acest oraș imens, cum puteai să identifici un local fără altă indicație decît : „... știi la care mă refer !"

Dar trebuia să se grăbească. Un prînz rapid, iar după aceea un aerotaxi în direcția Washington. Nu își putea permite să piardă nici o oră, nici un minut.

— Nu înțeleg, declară domnișoara Segill după ce îi povesti pe scurt evenimentele din acea dimineață. Deci, ce anume ați văzut ?

— Doisprezece oameni și o armă.

Ochii mari, verzi ai tinerei fete erau plini de nedumerire. Își clătină ușor capul și buclele ei aurii străluciră în lumina care venea de la conurile solare din tavan.

— Mănîncă, îi ordonă Latham. O să încerc să-ți explic printre înghițituri. Știi că a fost aprobată o lege care supune

toate spitalele inspecției guvernului federal. A fost prezentată drept o măsură pentru promovarea uniformizării serviciilor medicale în toată țara. Nu era decît un pretext, bineînțeles.

Domnișoara Segill aprobă în tăcere și Latham urmă :

— Adevăratul motiv era necesitatea descoperirii acestui loc. Ei nu puteau să îmi ascundă nimic și nici nu au încercat. Spitalul e plin de birouri și pacienți sănătoși. Evident, cîteva birouri unde convalescenții se pot ocupa de afacerile lor și o mînă de oameni zdraveni n-ar fi avut o importanță prea mare. După război, europenilor de anumite naționalități li s-a interzis accesul în Statele Unite, cu excepția cazului în care doreau să consulte specialiști. Chiar și atunci li se impuneau restricții. Aveau obligația să meargă direct la spitalul care acceptase dinainte să îi primească, iar la plecare să se îndrepte imediat spre aeroportul intercontinental cel mai apropiat.

Nu era un secret pentru nimeni faptul că, uneori, vizitatorii făceau și puțin turism înainte de a se întoarce în Europa. Dar obiceiul a fost tolerat. Pînă cînd a apărut bănuiala că, cel puțin unul din spitalele specializate în pacienți din lumea veche, servea drept cartier general pentru o activitate cu mult mai importantă. Acest spital, plin de birouri administrative și de pacienți sănătoși, l-am descoperit eu acum.

— Dar ce ANUME ați văzut cînd ați intrat în camera aceea ?

Latham își privi întunecat interlocutoarea.

— Am văzut doisprezece din cei treisprezece membri ai consiliului conducătorilor lumii. Al treisprezecelea era Codred, ghidul meu. Bănuiesc că, înainte de a mă ucide, voia să afle ce știam. Nu credeau că voi scăpa. Dar am reușit să fug, pentru că ochii și creierul meu sînt obișnuiți să analizeze o imagine de zece ori mai repede decît o face un om obișnuit. Înainte ca ei să poată gîndi sau acționa, înainte să poată folosi arma a cărei țeavă ieșea dintr-un tablou de comandă în stil futurist, de fapt înainte să mă vadă, eu făcusem

o fotografie mentală și plecasem deja. Ar fi putut închide ieșirea principală dar...

Latham se întrerupse și clătină din cap încruntat. Acum, cînd avea timp să mediteze în liniște, părea incredibil că nu puseseră mîna pe el. Fuseseră probabil prea siguri de ei. Neliniștit, își plimbă privirea prin restaurantul aglomerat, cînd deodată...

— Uită-te ! șopti el disperat. La teleecran !

Pînă atunci, pe ecran evoluaseră balerini grațioși, în sunetul unei melodii de dans. Muzica încetă brusc și dansatorii dispărură. Acum se vedeau, foarte mult mărite, chipul domnișoarei Segill și al lui însuși.

Răsună o voce :

— Doamnelor și domnilor, acești doi oameni sînt căutați. După cîte știm, în momentul de față iau masa împreună într-un restaurant. Se numesc Dr. Alexander Latham și Margaret Segill și locuiesc amîndoi în Washington, D.C. Sînt foarte primejdioși. Forțele de poliție au autorizația de a-i lichida pe loc.

Muzica începu din nou, iar balerinii își reluară piruetele amețitoare.

Simțul extraordinar de observație al lui Latham fu cel care salvă situația. Cînd ceilalți clienți abia începeau să se întoarcă spre ecran, el înregistrase imaginea și dădea însoțitoarei sale instrucțiuni cu o voce joasă :

— Repede... șervețelul... ascunde-ți fața cu el.

Fără să mai aștepte, se aplecă și începu să tragă de șireturile de la pantofi. Era în această poziție în clipa în care vocea pronunță îngrozitoarea sentință. Totul părea ireal. Le precizau numele și identitatea, dar nu ziceau un cuvînt despre delictul de care erau acuzați. Însemna că poliția era complice într-un grad fără precedent și că pericolul era mult mai grav decît își închipuise Latham.

Îi trecu prin minte gîndul chinuitor că la Washington nu îi spuseseră totul. Își dădea seama — și era groaznic — că nu reprezenta decît un pion în jocul lor, un glonț tras la

întîmplare în obscuritate, cu speranța că va atinge o țintă abia zărită.

Era încă ocupat cu șireturile cînd domnișoara Segill se aplecă în față și șopti încordată :

— Nu cred că ne bănuiește cineva. Ce facem acum ?

Latham hotărîse deja.

— Cabinele telefonice, răspunse el tot în șoaptă. Am ordin să nu mă folosesc de telefon pentru a-mi comunica rapoartele la Washington dar, ținînd cont de împrejurări...

Se întrerupse.

— Eu merg primul. Tu mă urmezi. Intri în cabina de lîngă mine.

Se ridică și, tamponîndu-și buzele cu șervețelul, se îndreptă spre cabina cea mai apropiată. În ultima clipă se răzgîndi și se opri. Domnișoara Segill se apropie de el.

— Ce s-a întîmplat ?

— Mai bine plănuim totul acum și acționăm în momentul în care am încheiat convorbirea. Ascultă-mă cu atenție. Mi se pare imposibil ca poliția să fie efectiv implicată, dar, după ceea ce s-a întîmplat, nu mai am încredere în nimeni.

— După părerea mea, ar trebui să mergem direct la poliție și să aflăm despre ce e vorba, spuse ea curajoasă, deși era extrem de palidă. La urma urmei, putem dovedi cine sîntem.

— Asta speră și ei să facem, sînt sigur, spuse Latham cu satisfacție rece. De aceea nu vom risca. Voi da telefon și voi cere o escortă aeriană care să vină în întîmpinarea aerotaxiului pe care îl vom lua. Am văzut unul prin apropiere.

— Și nota de plată ?

Latham rîse scurt.

— Doar nu crezi că chelnerițele sau casierița au timp să arunce o privire pe teleecran ? Cînd trecem pe lîngă mese, să-ți sufli nasul. Eu o să-mi pun pălăria. Asta ar trebui să ne ascundă oarecum fețele...

Oftă.

— Ce rău îmi pare că nu am pistolul la mine. Cel puțin aș putea opune rezistență.

Privi în altă parte.

— Dar asta n-are importanță. Intră în cabină. O să bat cu degetele în geam cînd sînt gata.

— Eu o să răsfoiesc cartea de telefon ca și cînd aș căuta un număr, spuse ea cu o voce slabă.

„Grozavă fată !" se gîndi Latham. Făcea față situației excelent. Mai bine decît ar fi făcut el în locul ei.

O dată intrat în cabină, formă prefixul pentru Washington. Micul ecran se lumină, indicîndu-i că fusese făcută legătura. Imediat, Latham formă numărul biroului CISA.

Ecranul licări fără să apară nici o imagine pe el, după care se stinse. Latham îl privi neliniștit, dar alungă temerile care îl stăpîneau. Poate era răspunzătoare poliția ; oamenii pot fi ușor cumpărați. Dar nu poți pune stăpînire pe o întreagă rețea telefonică automată corespunzătoare unui oraș cu un milion de locuitori. Enervat, clătină din cap și formă din nou cele două numere. De data aceasta ecranul se aprinse normal și pe el apăru chipul unui bărbat.

— Apel urgent, anunță Latham. Notați, vă rog...

Se întrerupse. Fața ironică de pe ecran aparținea lui Codred, cel care îi servise drept ghid la spital.

— Bineînțeles, doctore, spuse Codred batjocoritor, dictați raportul.

Fostul ghid făcu o mică pauză, apoi continuă grăbit :

— Dar înainte de a ieși din cabină e bine să știți că, după ce ați luat-o la fugă, noi am hotărît să vă lăsăm să vă zbateți cîteva ore în plasa noastră. Veți reacționa mult mai potrivit scopurilor noastre dacă veți căpăta senzația de neajutorare absolută, ceea ce...

Codred vorbea repede, totuși dura prea mult. Trăncănea ca să cîștige timp, își spuse Latham. Probabil localizaseră postul după primul lui apel nereușit. Gîndindu-se la evenimentele care avuseseră loc, fu cuprins de panică.

Agăță receptorul și, tremurînd, ieși din cabină. Puțin cîte puțin începu să își recapete curajul. Încercă să îi zîmbească domnișoarei Segill, dar fără succes, fiindcă fata deschise ochii mari :

— N-ați putut să vorbiți ?

Latham nu avu îndrăzneala să o mintă.

— Nu pot să-ți explic acum. Hai să mergem la stația de aerotaxiuri. Își aminti din nou de pistolul său, de data aceasta cu exasperare. Cum putuse să dispară din camera lui ? Nimeni nu intrase în ea. Cît despre jefuitorii nocturni, aceștia n-aveau cum să știe că nu puteau pătrunde în apartamentul unui psihiatru. De obicei aflau ulterior, pe drumul spre închisoare. Oare își închipuise numai că pusese arma în bagaj ?

Respiră ușurat cînd ieșiră cu bine în stradă. Timpul necesar pentru a ajunge la stația de aerotaxiuri i se păru interminabil, dar chiar mulțimea care le împiedica înaintarea îi dădu senzația reconfortantă că erau doar niște trecători neobservați. Stația nu avea nimic neobișnuit : o pistă scurtă cu care comunicau terasele clădirilor înconjurătoare și un edificiu din plexiglas, în parte transparent, în parte translucid, în parte alb ca zăpada.

În garajul inferior se aflau o duzină de aerotaxiuri. Latham alese un Packard, model pe care îl cunoștea mai bine. Cînd se apropiară de el, șoferul era cufundat în lectură, dar apoi puse repede cartea deoparte. Expresia feței i se schimbă ușor. Vinele gîtului i se zbătură vizibil. Timp de o clipă ochii îi străluciră mai tare, după care zîmbi și întrebă binevoitor :

— Unde mergem, oameni buni ?

— Middle City.

Latham răspunsese automat. Se hotărîse asupra destinației în momentul în care ieșise din cabina telefonică ; din acea clipă îi devenise clar că oricine se îndrepta spre Washington sau telefona la Washington era un suspect declarat.

De fapt, ținînd cont de reacția șoferului, destinația nu mai avea importanță.

Planul lui era întruchiparea simplității. Șoferul le va deschide portiera. După aceea va ocoli taxiul ca să ajungă la locul șoferului, unde se va așeza. Numai că nu se va așeza. Deoarece el, Latham va încuia portierele imediat ce se va urca înăuntru — împreună cu însoțitoarea lui —, va demara și va decola.

Avu un șoc fiindcă șoferul deschise portiera din față, se așeză la volan și zîmbi :

— Urcați, oameni buni !

Era absurd. Mai devreme, cînd tipul îi recunoscuse — cu tot ce implică asta — își spusese că singurul lucru care avea importanță era să acționeze inteligent. Dar acum șoferul avea situația în mînă, ceea ce era uluitor. Fiindcă acest individ greoi, care părea să cîntărească o sută de kilograme, avea un aer atît de normal, de cumsecade, de obișnuit ! Și cel mai surprinzător era că îl aleseseră din întîmplare — unul din sutele de șoferi din zecile de stații de aerotaxiuri !

Latham făcu un efort să-și recapete sîngele rece. Era adevărat. În mod fatal, îngrozitor și fără posibilitate de confuzie. Nuanțele subtile trădate de fiecare gest, fiecare privire a șoferului nu mai lăsau nici o îndoială. Era unul din ei ; nu un recrut de ultimă oră, ci membru al bandei.

Se urcă în taxi. Nu îi venea să creadă : poliția, toate taxiurile, toate posturile de televiziune, toate companiile de telefoane... Cum spusese Codred ?... „Am hotărît să vă lăsăm să vă zbateți cîteva ore în plasa noastră".

Taxiul demară. Latham ședea țeapăn, simțindu-l cum accelerează de-a lungul pistei și cum decolează. Zgomotul motoarelor era asurzitor fiindcă izolatoarele erau întredeschise.

Apoi acestea se închiseră și nu mai auziră decît un zumzăit ușor. Aruncă o privire pe ecranul panoramic. Departe, în față, se profila impunătoare clădirea de cincisprezece etaje a spitalului „Many Nations". Chiar dacă viteza lor

era limitată de circulația urbană, nu aveau nevoie de mai mult de cinci minute pentru a ajunge acolo.

Cinci minute ! Latham avu un fior cînd își dădu seama ce făcuse. Se urcase într-un aerotaxi, știind că șoferul făcea parte din conspirație. Bineînțeles, putea să-l lovească. Numai că taximetristul era prea voinic, prea vigilent și într-o condiție fizică prea bună. Ah, psihiatrii ! De ce nu făcuse niciodată exerciții ? se întrebă Latham disperat. Instinctiv, scotoci prin buzunarele laterale ale vehiculului în căutarea unui obiect dur. Nu găsi nimic. Privi ecranul și aprecie că îi rămăseseră trei minute !

Secundele se succedau cu viteză. Latham se încordă. Singura soluție era să treacă la atac. Se imagină zdrobit de lovituri de pumn, cu capul sfărîmat de tabloul de bord, cu chipul învinețit. Avusese ocazia să îngrijească victime ale violenței fizice ; îi trecu prin gînd că singurul lui merit era că nu lăsa amintirea respectivă să îi slăbească voința disperată de a acționa.

Dar îi trebuia o unealtă, ceva mai solid decît pumnii lui. Ochii îi căzură pe poșeta domnișoarei Segill.

— Ce e înăuntru ? o întrebă Latham în șoaptă, cuprins de o speranță subită. Ai cumva un instrument greu, masiv ?

I se păru că vorbise atît de tare încît șoferul îl auzise cu siguranță. Dar porțiunea din chipul acestuia reflectată în oglinda retrovizoare era calmă. Avea o expresie cinstită, puțin crispată, dar netulburată de nimic. Îi era imposibil să se gîndească la ce se ascundea în spatele aparenței de onestitate.

— Nu e nimic în poșetă, răspunse domnișoara Segill. Carnetul meu și tot felul de fleacuri. De ce ? S-a întîmplat ceva ? Am vrut să vă întreb despre convor...

Ea nu bănuia nimic. Evident, numai un om cu experiența lui Latham putea ști adevărul. O întrerupse smulgîndu-i poșeta din mîini. Conținea carnetul, două portmonee, o oglindă, o trusă de farduri și rujuri și alte accesorii feminine. Dar toate obiectele metalice erau confecționate dintr-un

aliaj ușor, neinflamabil, pe bază de magneziu — ultima modă în domeniul accesoriilor cosmetice. Nici unul din ele nu cîntărea mai mult de o sută de grame. Toată poșeta, cu tot cu închizătoarele de lemn sculptat și cu tot ce era înăuntru, nu depășea un kilogram.

Un kilogram... Observă că aerotaxiul începea să coboare. Sub ei apăru o terasă largă, strălucitoare. Nu mai avea timp să calculeze coeficientul anestezic al kilogramului de nimicuri. Strîngînd în pumni poșeta, cu închizătoarele îndreptate în jos, se aplecă în față și lovi. Lovi încă o dată și încă o dată. Lovi în continuare. Înțelegea vag, cu o oarecare stupefacție, că era neîndurător din cauza groazei.

Taximetristului îi căzu capul într-o parte, apoi se prăbuși cu totul. Latham contemplă uluit corpul inert. Fără să scoată un cuvînt, îi înapoie domnișoarei Segill poșeta. Ea îl privea năucită. Psihiatrul încercă să îl tragă pe șofer în partea din spate a taxiului, dar constată că mușchii nu îl ascultau deloc. Era complet golit de orice vlagă.

Ecranul îi arătă că terasa sclipitoare a spitalului rămăsese în urma lor și că se îndepărta treptat. Latham întinse brațul peste trupul șoferului și apăsă pedala de accelerație ; taxiul făcu un salt înainte. Șocul cauzat de creșterea bruscă a vitezei îl trînti înapoi în scaun alături de secretara lui. Timp de cîteva clipe rămase acolo ametit. După aceea îl cuprinse entuziasmul ; erau salvați ! Nu mai trebuia decît să scape de șofer iar apoi să se îndrepte spre est cu viteză maximă.

— Își revine ! șopti domnișoara Segill.

— Dă-mi poșeta. Și ajută-mă să-l ridic.

Un minut mai tîrziu, corpul masiv se afla în compartimentul din spate. Latham trecu în față și scoase o parașută din dulăpiorul de la bord. Aruncîndu-l afară pe taximetrist, trase de coardă. Privi cum parașuta se deschise ca o umbrelă albă, uriașă ; sub ea, trupul taximetristului oscila ca un pendul. Contemplă o clipă spectacolul, după care își aminti ce

avea de făcut. Se instală în fața tabloului de bord și apăsă pe ultrasensibila pedală de accelerație.

Se întoarse zîmbind spre domnișoara Segill. Zîmbetul îi pieri. Fata se uita fix în oglinda retrovizoare. Probabil îi simțise privirea, fiindcă tresări.

— Sîntem urmăriți, spuse ea cu o voce gîtuită. E poliția sau ceva de felul ăsta. Credeți că...

„Nu e nevoie să cred nimic", își zise Latham cu amărăciune.

Studie resemnat aparatele de zbor. În număr de șapte, cu o formă alungită, de culoare neagră, cu aripi foarte scurte, reprezentau cel mai nou model — extrem de rapid— folosit de patrulele de poliție. Totuși îi venea greu să creadă că aparțineau cu adevărat poliției. Deodată luă o hotărîre : deschise radioul cu unde scurte, despre care șoferii de taxi spuneau cu cinism : „Prefer să mă aplec pe geam și să urlu."

Amintindu-și de ce spuneau aceștia, Latham zîmbi sumbru, apoi vorbi în microfon :

— Ce vreți ?

Pe ecranul de bord apăru fața unui tînăr :

— Pe tine !

— Vă dați seama că reprezint Congresul și că acționez în numele președintelui Statelor Unite ?

— Noi nu recunoaștem nici Congresul nici Președintele, răspunse sec necunoscutul. Ai face mai bine să te predai.

Latham tăcu. Simți cum îl cuprinde din nou panica. Tînărul părea a fi american. Vocea și accentul lui erau atît de obișnuite, încît cuvintele pe care le pronunțase păreau replici dintr-o piesă de teatru, dintr-una din acele drame atît de la modă cu cîțiva ani înainte.

Îi reveni în minte o întrebare care îl frămînta de mai mult timp ; acum însă îl chinuia mai mult decît oricînd : Ce însemnau toate acestea ? Primise frînturi de expicații referitoare la existența unui grup de indivizi care se considerau conducătorii lumii, dar nu le putea lua în serios. Și asta pentru că americanii nu se supuneau de bunăvoie unei astfel de

clici. Orice discuție asupra subiectului era inutilă. Pur și simplu nu o făceau. Cauza trebuia să fie mult mai gravă, mai amenințătoare. Absurd era că, dacă îl prindeau și aflau tot ce știa — prin diferite metode — asasinarea lui nu va împiedica CISA să suspecteze spitalul. Raportul lui, de exemplu, era așteptat chiar în seara aceea. Ce sperau cei treisprezece conducători să cîștige ?

Întrerupse legătura ; fața tînără și imperturbabilă a trădătorului dispăru. Formă la telefon numărul din Washington pe care încercase să îl obțină și la restaurant : cel al Comitetului de Investigare a Activităților Subversive.

Faptul că pe ecran apăru chipul lui Codred nu îl surprinse în mod deosebit :

— Doctore Latham, spuse interlocutorul său, vă confruntați cu o organizație. Radiourile aerotaxiurilor și ale patrulelor de poliție nu sînt conectate la centrala obișnuită, ci la centrul nostru urban automat. Temporar — adică atîta timp cît sînteți în libertate — toate apelurile către Washington sînt controlate de oamenii mei. Lăsăm să treacă convorbirile anonime, dar, bineînțeles, pe dumneavoastră vă interceptăm de fiecare dată. Pînă acum ați fost uimitor de agil, dar nu puteți scăpa.

— Încă nu m-ați prins, spuse Latham pe un ton glacial.

Șovăi, stăpînindu-și impulsul de a pune întrebări esențiale, apoi puse receptorul jos. În situația lui nu putea spera să obțină nici un fel de informație importantă și nu era momentul să asculte discursuri care îi puteau slăbi vigilența.

Își privi urmăritorii printre pleoape. Erau foarte aproape de el, și două din aparate încercau să-l preseze din cele două părți. Latham își aminti în treacăt de un jurnal de actualități văzut în urmă cu cîțiva ani ; era vorba de trei aerovehicule ale poliției care capturau un aeromobil. Cu ajutorul unor cîngi se prinseseră de barele de fixare ale aeromobilului — orice conducător al cărui aparat de zbor nu era prevăzut cu bare de fixare plătea o amendă serioasă — și îl trăseseră imediat în jos.

Teoretic, un șofer dotat cu percepția lui vizuală putea scăpa de urmăritori mergînd în curbă cu viteză maximă, pentru simplul motiv că reacțiile lui vizuale erau infinit mai rapide. Teoretic. Practic, unitățile blindate de poliție nu aveau altceva de făcut decît să strîngă cercul în jurul lui pentru ca aerotaxiul să se strivească de flancurile lor dure ca o coajă de ou. Totuși, mai avea o speranță. Se răsuci spre domnișoara Segill.

— Ține-te bine ! îi strigă el. O să ne cam zguduim. Eu...

Se întrerupse și o privi uimit. Fizionomia ei se schimbase. Nu era doar o transformare subtilă. Își pierduse expresia de dragoste și de adorație. Dacă ar fi rămas așezat în spate lîngă ea, ar fi putut să o împiedice să acționeze. Așa, se luptă cu impulsul de a se arunca asupra ei. Ea își ridicase fusta, dînd la iveală o coapsă de o albeață strălucitoare, pe care era fixat un toc de armă cu un pistol mic vîrît în el. Pistolul lui ! Domnișara Segill scoase pistolul și îl îndreptă asupra lui Latham.

— Cred că acum îmi pot îndeplini sarcinile fără să mă tem de ceva, spuse ea cu o voce metalică. Mîinile sus, doctore. Păstrați această poziție pînă la noi ordine.

Domnul cel durduliu făcu un gest nerăbdător, oprind povestirea lui Latham.

— Un minut, doctore. Cunoaștem cu toții amănuntele acestei afaceri, deși versiunea dată de presă a fost în mod curios trunchiată. Dar acea domnușoară Segill care vă amenință cu propriul dumneavoastră pistol, nu e blonda încîntătoare care stă lîngă dumneavoastră, soția dumneavoastră adică ?

— Evident, atunci am înțeles totul. Absurd era că, în ciuda cunoștințelor mele, nu îmi dădusem seama mai devreme. Știam că nu mă înșelasem asupra sentimentelor domnișoarei... Segill față de mine, și nici asupra caracterului său. Cînd luaseră ei legătura cu ea ? E greu de spus, probabil în seara precedentă. Bănuiesc că primise instrucțiuni să inter-

vină la momentul critic și sînt convins că abia atunci a devenit conștientă de indicațiile primite. Oricum, acolo, în aerotaxi am sesizat puterea imensă a controlului artificial căruia îi fusese supusă și pe care l-am identificat.

— Drogul h, murmură domnul cel durduliu.

— Cel mai amuzant, continuă Latham, este că, la fel ca multe alte mijloace de control mondial create în ultimul secol, h a fost inventat în Statele Unite. Cel care l-a descoperit îl folosea pentru a studia activitatea creierului uman și nici unul din studenții lui nu a văzut în el o cale de acces spre o dictatură mondială. Știu asta, fiindcă eram unul din acești studenți.

— Noi n-am putea accepta o asemenea ideologie, încuviință celălalt. Și...

Gazda îl întrerupse. Își amintea vag că bărbatul cel grăsuț era un personaj important, dar nu-i păsa. Afacerea cea mai senzațională a secolului era relatată la masa ei, și nu avea de gînd să o piardă.

— Continuați, doctore, îl îndemnă ea cu o voce care semăna cu un șuierat de șarpe.

Doisprezece polițiști îl conduseră pe Latham de-a lungul coridorului spitalului pe care îl cunoștea atît de bine. Nu o privi pe domnișoara Segill decît o dată și observă că încrederea și siguranța dispăreau de pe chipul ei, lăsînd loc unei expresii de nedumerire.

Codred îi aștepta la ușa camerei cu pricina. Surîzînd ușor, se trase la o parte fără să spună nimic și îi făcu lui Latham semn să intre. De cum trecu pragul, psihiatrul se răsuci și îl urmări cu o atenție febrilă pe Codred care îi lăsa să intre pe domnișoara Segill și patru din gardieni. Patru! calculă el feroce. În principiu erau de ajuns. Dar nu trebuia să îi lase să iasă.

Codred îi remarcase probabil expresia feței, deoarece închise ușa spunînd :

— Ei sînt numai pentru cazul în care nu sînteți cuminte. Avem oroare de scandal, dar — surîsul i se lărgi — luăm toate măsurile, pentru orice eventualitate. Cît despre domnișoara Segill — se întoarse spre ea — efectul provocat de drog asupra ei trebuie să dispară din clipă în clipă. Așa că, domnișoară, dacă ești bună să îmi dai pistolul, te rog... mulțumesc.

Îl privi din nou pe Latham.

— Așa cum știți fără îndoială, doctore, efectul creat de un h nu este permanent. Doza inițială trebuie să fie puternică, iar administrarea ei se face sub control. Ulterior este suficientă o soluție foarte diluată pentru a întreține starea de dependență a creierului. Evident, folosim sistemul urban de alimentare cu apă potabilă. Oricum, o doză de soluție slabă nu afectează aproape deloc pe cei care beau apa respectivă, ceea ce este regretabil sub anumite aspecte. Dar dacă am mări concentrația, consecințele asupra maselor aflate deja sub control ar fi dezastruoase. Comenzile de rutină le difuzăm prin intermediul serviciului de comunicații publice. Lucrurile sînt clare acum ?

Nu, nu era totul clar. Avea o senzație de frig și crispare, dar simțea în el o hotărîre de neclintit. Aceste ființe diabolice care foloseau cu atîta nepăsare și monstruozitate o otravă fantastică, incredibilă ! Cu un efort de voință, își regăsi sîngele rece. Trebuia neapărat să afle cîteva detalii vitale. Iar pentru asta avea nevoie de calm, oricît de greu i-ar fi fost să și-l păstreze.

Nemaibăgîndu-l în seamă pe Codred, își îndreptă atenția asupra celor doisprzece bărbați aliniați în fața lui, fiecare așezat la cîte un birou. Privirea îi căzu asupra armei ; era instalată între al șaselea și al șaptelea birou. Latham tresări. Nu era o armă, ci un electrod de o formă foarte complicată, montat pe o consolă metalică, pe care o susținea un suport mobil strălucitor. De la consolă plecau niște cabluri groase care intrau în podea.

Psihiatrul își înăbuși un geamăt : văzuse un instrument similar într-un laborator comercial important. Savanții americani îl utilizau pentru cercetările lor în domeniul energiei atomice. Prudent, Latham făcu cîțiva pași pentru a ieși din raza de acțiune a armei și își îndreptă din nou atenția asupra conducătorilor lumii.

Aceștia îl studiaseră cît timp examinase electrodul — unii cu indiferență, ceilalți cu o vie curiozitate. El îi observă cu mai mult interes. Fețele lor îi erau familiare fiindcă îi zărise timp de o clipă în dimineața respectivă, dar atunci îi scăpaseră multe detalii. În primul rînd, printre ei erau mai puțini germani decît crezuse el. Numai trei. Ceilalți patru pe care îi luase drept germani, erau respectiv un polonez, un francez exagerat de gras, un evreu spaniol și un englez. Dintre restul de cinci, doi erau probabil francezi, unul cu siguranță englez, unul rus și unul grec. Evident, erau mai presus de orice naționalism, de orice credință față de un drapel oarecare. Cît despre Codred, Latham hotărîse deja că era american.

Grecul fu cel care rupse tăcerea :

— Haideți să terminăm o dată, spuse el cu o voce de bas. Administrați h prizonierului. Raportul pe care îl va trimite astă-seară la Washington trebuie să dea impresia de veridicitate.

Latham se așteptase la obligația de a primi o doză de h, dar nu atît de curînd. Întîi trebuia neapărat să obțină niște informații. Deschise gura să spună ceva, orice i-ar fi putut furniza cîteva din detaliile pe care dorea atît de mult să le știe. Dar înainte de a putea scoate un cuvînt, vocea lui Codred răsună în spatele lui :

— Să nu ne grăbim, Michael. Un om căruia i se administrează drogul h, dar care știe despre ce e vorba, trebuie să fie mai întîi conștient de propria neputință. I-am demonstrat doctorului Latham că nu poate scăpa de noi. Literalmente. În mod sigur asta l-a descurajat profund. Totuși nu trebuie să uităm că avem de a face cu un psihiatru. De aceea...

Fostul ghid se întrerupse intenționat, veni în fața lui Latham și zîmbi ironic:

— Doctore, vreau să înțelegi cine este adversarul cu care vă confruntați, reluă el cu o voce mieroasă. Sîntem o organizație foarte, foarte veche. Grupul conducător datează din anul 3147 înainte de Hristos. Cînd unul din membri moare, supraviețuitorii aleg unul nou, după multe considerente. Am acționat întotdeauna atît de eficient, încît existența asociației noastre n-a fost decît rareori bănuită și nu s-a crezut niciodată în ea. În ultimii șase sute de ani, din rîndurile noastre au făcut parte nu mai puțin de doisprezece regi. Pînă la o dată recentă, în Europa n-a izbucnit nici un război fără aprobarea noastră. Napoleon a fost un uzurpator, dar nu a domnit mult timp; la prăbușirea lui a contribuit Anglia însăși.

De multe generații, am avut intenția de a aduce Anglia sub controlul nostru. Ea reprezintă marea noastră greșeală. Am eliminat-o complet din calculele noastre, subestimîndu-i posibilitățile. Toate necazurile noastre provin de la acea eroare fundamentală de judecată. Apariția Statelor Unite a constituit o consecință directă a independenței britanice, iar formarea Rusiei Sovietice, una indirectă. Aș putea să vă descriu fiecare etapă a evoluției istorice care a condus la această stare de lucruri, dar nu are rost. Bineînțeles, într-un trecut nu prea îndepărtat, Anglia singură ar fi fost neputincioasă. De două ori America ne-a zădărnicit încercările de a ne extinde supremația asupra Angliei. Atunci ne-am dat seama că întîi trebuia să neutralizăm Statele Unite în mod definitiv.

Am pătruns în America cu mari greutăți. Cu ajutorul spitalului, am ocolit legea aceea nesuferită referitoare la emigranți. Prin intermediul lui, am pus treptat stăpînire asupra întregului oraș. A fost foarte dificil, dar am reușit. Începînd de astăzi, ne vom extinde și mai mult. Cînd vă veți întoarce la Washington, veți fi sclavul și agentul nostru. Conform planurilor noastre, veți fi în măsură să luați legătura cu cele mai înalte autorități și să injectați h sutelor de per-

soane care ocupă poziții cheie în administrație. America nu ne va mai pune niciodată bețe în roate !

Glasul lui Codred se transformase într-un țipăt ascuțit. Acum își reluă tonul grav :

— Aveți ceva de spus, cît timp sînteți capabil să gîndiți autonom ?

Lui Latham îi fu imposibil să răspundă imediat, deoarece furia îl gîtuia, înecîndu-i vocea. Această organizație, descrisă cu atîta sînge rece, care din timpuri imemoriale folosise popoare întregi drept pioni într-un joc monstruos al cărui scop era puterea, această organizație ai cărei membri nu simțeau nici cea mai mică remușcare la gîndul milioanelor de oameni transformați în sclavi... Cuvintele erau prea palide ! De fapt, cea mai importantă problemă era : Codred spusese adevărul ?

Cu o precizie neîndurătoare, Latham recapitulă modificările pe care le suferise chipul lui Codred în timp ce vorbea. Se lăsase o dată înșelat, atunci cînd Codred jucase rolul de ghid și nu voia să i se întîmple și a doua oară.

Ceea ce conta la analiza unei minți omenești, bazată pe variațiile subtile ale reacțiilor fizice, era să nu neglijezi reacția nici unui organ esențial. Cu cît persoana era mai în vîrstă, cu atît studiul era mai ușor, fiindcă vasele de sînge ajungeau la suprafața pielii nasului, obrajilor și a întregului corp. Fluxul circulator sanguin era de departe modalitatea de expresie cea mai elocventă. Mușchii, a căror stare de rigiditate era instabilă, pulsau mai mult sau mai puțin, dar sîngele era un lichid capabil de nenumărate transformări subtile. Zeci de glande își vărsau secrețiile în el pentru a echilibra fiecare emoție, fiecare gînd. Venele se contractau, arterele se umflau, vasele sanguine obscure se dilatau și își schimbau culoarea — și întotdeauna exista un motiv pentru aceste modificări. Iar un om care știa să stabilească legătura între cauză și efect, așa cum făcea Latham, era efectiv în stare să citească în gîndurile celorlalți ca într-o carte deschisă.

În acest caz nu era nici o îndoială : Codred nu minţise. Realitatea corespundea relatării sale.

Încă ceva : trebuia să ştie care pupitru controla electrodul. Nu-şi putea permite să-i lase să-l descarce asupra lui. Atîta timp cît era încărcat, îl făcea vulnerabil.

— Da, aş vrea să spun cîteva cuvinte, începu psihiatrul. La început vă vor uimi fiindcă doresc să abordez acelaşi subiect — adică existenţa a două categorii de creiere — dintr-un punct de vedere diferit. Voi aparţineţi tipului autoritar. Îndrăznesc să afirm că interesul vostru pentru un drog ca h s-a limitat întotdeauna la dorinţa de a cunoaşte în ce măsură era util scopurilor voastre. Adevărul este că h nu reprezintă nimic mai mult decît o formă pozitivă de hipnoză. Afectează aceeaşi regiune a creierului.

Aţi fi uluiţi de cît de multe lucruri a descoperit răposatul dr. Nanning împreună cu studenţii lui — dintre care am avut onoarea să fac parte — privitor la hipnoză şi controlul mental prin intermediul drogului h. Special am spus „uluiţi", întrucît sînt convins că nici unul din voi nu a simţit cea mai mică curiozitate faţă de aspectele pur ştiinţifice ale lui h. Ştiaţi, de exemplu, că hipnoza înseamnă de fapt controlul celei de-a doua personalităţi, care este întotdeauna conştientă de existenţa primei — deşi reciproca nu este adevărată ? Atunci cînd administraţi h unui om, îi eliberaţi cea de-a doua personalitate şi, tocmai datorită naturii servile a acesteia, puteţi domina persoana respectivă.

Veţi fi însă de-a dreptul uluiţi cînd veţi afla că orice individ posedă nu numai aceste două personalităţi — pe cea conştientă şi pe cea de-a doua —, ci şi pe cea de-a treia. Descoperirea a fost făcută de primii hipnotişti francezi, mai ales de dr. Coué. În plus h este singurul drog care face posibil controlul celei de-a treia personalităţi. Iar cînd vă voi spune că aceasta este conştientă de existenţa celorlalte două şi că le poate domina, voi...

Cît de greu le era să-şi înţeleagă soarta ! Probabil că unor oameni înrădăcinaţi într-un trecut istoric atît de

îndepărtat le era imposibil să conceapă că activitatea lor uluitoare și inexorabilă va lua sfîrșit. Dar după ce înțeleseră, trecură la acțiune.

Latham, care urmărea scena cu vigilență maximă, observă cum se schimbau expresiile celor așezați la pupitrele de comandă a electrodului.

— Pupitrele șase și șapte ! strigă el. FOC !

Cei patru gardieni își descărcară armele în același timp.

După un minut de tăcere, domnul cel durduliu spuse :

— Sînt nevoit să accept că ipoteza mea, care profetiza triumful artificialului asupra naturalului, nu are nici o șansă. Dacă ați reușit să învingeți, a fost pentru că înțelegeați și stăpîneați funcțiile naturale ale creierului uman. Îmi închipui că ați provocat cea de-a treia personalitate a gardienilor în timp ce vă escortau.

Latham încuviință.

— Nu trebuie să renunțați atît de ușor la ipoteza dumneavoastră. Nu uitați că n-aș fi putut face ceea ce am făcut dacă gardienii n-ar fi fost sub influența drogului h.

— Îmi recunosc înfrîngerea, declară domnul durduliu pe un ton categoric.

CORESPONDENȚĂ

Planeta Aurigae II

Dragă prietene prin corespondență,

Cînd am primit scrisoarea ta din partea Clubului de Corespondență Interstelară, prima mea intenție a fost să nu îți răspund. Starea de spirit a cuiva care a petrecut ultimele șaptezeci de perioade planetare — cred că voi le spuneți „ani" — într-o închisoare de pe Aurigae nu prea e potrivită pentru un schimb plăcut de impresii. Oricum, viața mea este atît de plictisitoare, încît, în cele din urmă, am luat hotărîrea să îți scriu.

Descrierea pe care mi-ai făcut-o despre Pămînt este pasionantă. Mi-ar plăcea să trăiesc acolo o vreme și am o idee în această privință, dar prefer să o las să prindă contur, înainte de a-ți vorbi de ea.

Probabil ai remarcat materialul pe care este scrisă epistola mea. E un metal foarte sensibil, subțire și flexibil, din care îți trimit mai multe foi, pentru uzul tău personal. Cu o tijă de tungsten, muiată într-un acid puternic oarecare, poți scrie excelent pe ele. E important să le folosești atunci cînd îmi răspunzi, fiindcă pielea mea este literalmente prea fierbinte ca să pot ține între degete hîrtia pe care o utilizați voi, fără să o ard.

Asta e tot pentru moment. Mă gîndesc că s-ar putea să îți displacă ideea de a coresponda cu un criminal condamnat, de aceea, următoarea inițiativă ți-o las ție. Îți mulțumesc

pentru scrisoare. Nu știai la ce destinație va ajunge ; totuși a adus un pic de bucurie în existența mea mohorîtă.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene prin corespondență,

Răspunsul tău prompt la scrisoarea mea m-a încîntat. Îmi pare rău că doctorul tău a considerat că te-a emoționat prea tare și regret că modul în care ți-am descris situația mea nefericită te-a întristat. Numeroasele tale întrebări m-au bucurat și încerc cu plăcere să răspund la toate.

Spui că Clubul de Corespondență Interstelară nu își amintește să fi trimis vreo scrisoare pe Aurigae. Conform datelor lor, adaugi, cea de a doua planetă a soarelui Aurigae are o temperatură de peste 260° C și că nu există viață pe ea. Clubul tău are dreptate în ce privește temperatura. Noi avem ceea ce voi numiți un „climat torid", dar întrucît forma noastră de viață nu se bazează pe hidrocarburi, pentru noi o temperatură de 260° C este foarte plăcută.

Îmi cer scuze că nu ți-am spus adevărul despre felul în care mi-a parvenit prima ta scrisoare. Dar nu voiam să te înspăimînt spunîndu-ți prea mult dintr-o dată. Și oricum, nu aveam de unde să știu că vei primi epistola mea de introducere cu atîta entuziasm.

Adevărul este că sînt savant și că, împreună cu alți reprezentanți ai speciei mele, știu de cîteva secole că în galaxie există și alte sisteme planetare locuite. Deoarece am voie să experimentez în orele mele libere, mă distrez dedicîndu-mă tentativelor de comunicare. Am pus la punct cîteva sisteme simple de realizare a legăturilor intergalactice, dar numai după ce am descoperit mijlocul de a controla undele subspațiale am reușit să captez scrisoarea ta (împreună cu altele la care nu am răspuns), într-o cameră rece.

Această cameră rece îmi servește atît ca centru de recepție cît și ca centru de emisie. Grație amabilității pe care ai avut-o de a folosi materialul trimis de mine, mi-a fost ușor

să identific a doua ta scrisoare în mulțimea de mesaje strînse la cel mai apropiat sediu al Clubului de Corespondență Interstelară.

Cum am învățat limba ta ? Mi se pare simplă, mai ales în forma scrisă. N-am avut nici un fel de probleme. Dacă te mai interesează corespondența cu mine, eu voi fi fericit să o continui.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Entuziasmul tău are ceva înviorător. Faci observația că am uitat să îți răspund la o întrebare : cum plănuiam să ajung pe Pămînt ? Îți mărturisesc că am păstrat tăcere în mod deliberat și asta fiindcă experimentul meu nu a ajuns la un stadiu suficient de avansat. Te rog să mai ai încredere în mine încă puțin ; la momentul potrivit îți voi da toate detaliile dorite. Ai dreptate cînd spui că ar fi greu pentru o ființă care trăiește la o temperatură de 260° C să se amestece printre locuitorii Pămîntului. Numai că asta nu a fost niciodată intenția mea, așa că nu e nevoie să îți faci griji. Deocamdată prefer să nu mai abordăm acest subiect.

Apreciez modul delicat în care te interesezi de cauza condamnării mele, dar precauțiile erau inutile. Am efectuat pe propriul meu corp experimente interzise, considerate a fi primejdioase pentru binele public. De exemplu, mi-am coborît temperatura pielii la 65° C, scurtînd astfel ciclul radioactiv al mediului imediat înconjurător, ceea ce a provocat un blocaj în fluxul natural de energie ce lega între ei toți indivizii din orașul meu ; evident, mi s-a intentat un proces. Mi-au mai rămas treizeci de ani de închisoare. Ce frumos ar fi să îmi părăsesc corpul și să pornesc în călătorie prin Univers ! Dar așa cum am spus, despre asta vorbim mai tîrziu.

N-aș pretinde că sîntem o specie superioară. Avem anumite caracteristici pe care s-ar părea că semenii tăi nu le posedă. Trăim mai mult decît voi, dar nu datorită unor

descoperiri făcute despre propria ființă, ci deoarece corpurile noastre sînt alcătuite dintr-o substanță mai rezistentă — nu știu cum o numiți voi, dar are masa atomică de 52,9[1]. Descoperirile noastre științifice sînt specifice unei specii cu o structură fizică asemănătoare cu a noastră. Faptul că putem lucra la temperaturi la fel de ridicate ca — nu știu ce comparație să folosesc — ne-a ajutat foarte mult la perfecționarea energiilor subspațiale care sînt extrem de fierbinți și cer reglări delicate. În viitor, aceste reglări vor putea fi realizate de către mașini, dar în stadiul de cercetare munca trebuie făcută „manual" — pun cuvîntul între ghilimele fiindcă noi nu avem mîini așa cum aveți voi.

Îți trimit și o placă fotografică, răcită și tratată chimic în funcție de climatul vostru. Aș fi fericit dacă ți-ai face o fotografie. Ajunge să respecți legile fundamentale ale propagării luminii — întrucît lumina se propagă în linie dreaptă — și să gîndești „gata" atunci cînd ești gata. Fotografia se face automat.

Dacă te interesează, o să-ți expediez și eu o imagine de-a mea. Dar trebuie să te avertizez că vei fi șocat de înfățișarea mea.

Sincere salutări,
Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Doar cîteva cuvinte drept răspuns la întrebarea ta. Nu e nevoie să introduci placa într-un aparat de fotografiat — din descrierea ta înțeleg că este vorba de un fel de cutie întunecată. Placa îți înregistrează imaginea în momentul în care gîndești : „Gata !". Te asigur că va fi suficientă lumină.

Skander.

1 Un izotop radioactiv al cromului *(n.a.)*.

Aurigae II

Dragă prietene,

Îmi spui că, în timp ce așteptai răspunsul meu la ultima ta scrisoare, ai arătat placa fotografică unuia din doctorii de la spital — nu sînt capabil să îmi imaginez ce vrei să spui prin „doctor" sau „spital", dar să trecem peste asta — care a supus problema autorităților guvernamentale. Problemă ? Nu înțeleg. Credeam că corespondența noastră este plăcută, particulară și personală.

Îți voi rămîne îndatorat dacă îmi vei trimite fotografia aceea a ta.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Vreau să te încredințez că inițiativa ta nu m-a supărat deloc. Pur și simplu m-a uimit și îmi pare rău că placa respectivă nu ți-a fost restituită. Știind ce înseamnă guvernele, bănuiesc că nu îți va fi înapoiată mult timp, de aceea îmi iau libertatea de a-ți trimite o a doua placă.

Nu înțeleg de ce ți s-a sugerat să întrerupi corespondența cu mine. Oare ce cred ei că vreau să fac ? Să te devorez de la o asemenea distanță ? Regret, dar nu îmi place hidrogenul în alimentație.

Orice s-ar întîmpla, mi-ar place să am fotografia ta ca o amintire a prieteniei noastre, și ți-o voi trimite pe a mea imediat ce o primesc pe a ta. Poți să o păstrezi sau să o arunci, sau să o predai autorităților tale guvernamentale, dar cel puțin voi avea siguranța că schimbul a fost echitabil.

Cele mai bune urări,
Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Ai întîrziat atît de mult cu ultima ta scrisoare încît m-am temut că te-ai hotărît să nu îmi mai scrii. M-a întristat constatarea că nu ai alăturat fotografia, m-a nedumerit alu-

zia ta la o revenire a bolii și m-a bucurat promisiunea că îmi vei trimite fotografia de îndată ce te vei simți mai bine — indiferent de ce înseamnă asta. Oricum, important e că mi-ai scris și respect principiul Clubului vostru care cere membrilor săi să nu abordeze subiecte triste. Toți avem problemele noastre, care par că eclipsează pe cele ale altora. De exemplu eu sînt în închisoare, condamnat să îmi petrec următorii treizeci de ani departe de viață. Mi-e foarte greu să mă gîndesc la asta, deși știu că după eliberare voi mai avea încă mult de trăit.

În ciuda tonului prietenos al scrisorii tale, nu voi avea sentimentul că am restabilit complet contactul pînă cînd nu îmi trimiți fotografia ta.

Aștept cu nerăbdare,
Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Am primit fotografia. Deși mă așteptam, aspectul tău m-a înfiorat. Credeam că am reconstituit înfățișarea ta pornind de la propria ta descriere, dar asta nu dovedește decît că vorbele nu pot reproduce un obiect pe care nu l-ai văzut niciodată.

Îți trimit și o fotografie de-a mea, așa cum am promis. Un individ masiv, metalic, nu-i așa ? Pariez că sînt foarte diferit de ceea ce îți imaginai. Diferitele specii cu care intrăm în contact se tem de noi atunci cînd descoperă că sîntem foarte radioactivi. Sîntem literalmente o formă de viață radioactivă, singura de acest fel pe care o cunoaștem în Univers. E foarte greu să fii singur ; după cum știi, am amintit de cîteva ori de speranța mea de a scăpa nu numai din întemnițarea la care sînt condamnat, dar și din corpul meu, care nu poate evada.

Poate te interesează să afli cît de mult a evoluat această idee. Problema care se pune este cea a schimbului de personalitate. În realitate, nu e vorba de un schimb în sensul

obișnuit al cuvîntului. Întîi sînt necesare amprentele celor două persoane, nu numai a corpului ci și a minții și a gîndurilor. Această fază fiind pur mecanică, se reduce la atît : se fac două fotografii complete care se schimbă între ele. Prin „complete" înțeleg faptul că trebuie să fie înregistrată fiecare vibrație. Următorul pas constă în a te asigura că cele două imagini au fost schimbate și că fiecare din părți are în apropiere o fotografie completă a celeilalte. (Este prea tîrziu, dragă prietene prin corespondență : am declanșat deja fluxul dublu de energie subspațială care unește cele două plăci. Îți poți continua lectura). Repet, nu e un schimb propriu-zis de personalități. Individualitatea inițială a fiecăruia dintre indivizi este anihilată, alungată la marginea conștiinței și înlocuită cu personalitatea imprimată pe placa fotografică.

Îți vei păstra integral amintirea despre viața ta pe Pămînt, așa cum eu îmi voi păstra amintirea despre viața mea pe Aurigae. În același timp, memoria corpului receptor va fi în mod mai mult sau mai puțin vag la dispoziția fiecăruia dintre noi. Întotdeauna, o parte din noi va căuta să iasă la suprafață, să își recapete conștiința, dar îi va lipsi puterea necesară.

Cînd mă voi plictisi de Pămînt, voi face un schimb de corpuri cu un reprezentant al unei alte specii. După treizeci de ani, voi fi bucuros să îmi recapăt propriul corp, iar tu vei putea prelua ultimul trup ocupat de mine.

Aranjamentul este convenabil pentru amîndoi. Tu îți vei depăși în longevitate toți semenii și vei trăi o experiență interesantă. Recunosc că eu sînt cel mai avantajat, dar destul cu explicațiile. Cînd ajungi la acest paragraf eu voi fi cel care îl citește, nu tu. Oricum, dacă o parte din conștiința ta mai e încă activă, îți spun adio, prietene. Toate scrisorile tale mi-au făcut o reală plăcere. Îți voi scrie din cînd în cînd, ca să-ți dau vești despre călătoria mea.

Skander.

Aurigae II

Dragă prietene,

Îți mulțumesc foarte mult că mi-ai forțat mîna. Mult timp m-am întrebat dacă să te las să îți joci o astfel de festă ție însuți. Închipuie-ți că laboratoarele oficiale au analizat prima placă fotografică pe care mi-ai trimis-o și, astfel, decizia finală depindea de mine. M-am gîndit că o ființă atît de dornică să tragă pe sfoară pe cineva merita șansa de a reuși.

Acum știu că nu trebuie să îmi pară rău pentru tine. Planul tău de a cuceri Pămîntul ar fi eșuat oricum, dar simplul fapt că ai avut această idee îți retrage dreptul la compasiune.

Pînă acum, ți-ai putut da singur seama că un paralitic din naștere, care mai e și cardiac, nu speră să trăiască prea mult. Sînt fericit să te anunț că fostul tău corespondent solitar se distrează foarte bine, și îmi face plăcere să semnez cu un nume cu care sper să mă obișnuiesc.

Cele mai sincere urări,
Skander.

— Vă cheamă cineva pe video, spuse centralista.

Craig apăsă pe buton.

— Da ? spuse el înainte să se formeze imaginea.

— Eu sînt, George.

Femeia a cărei față apăru pe ecran părea pradă unei vii neliniști.

— George, tocmai m-a sunat Educatorul. Diddy a plecat în căutarea sunetului.

— Oh !

Craig studie imaginea soției sale. De obicei, avea un chip plăcut, cu tenul alb, cu trăsături regulate, încadrat de o încîntătoare masă de bucle negre. Dar în acel moment nu arăta ca de obicei. Ochii îi erau măriți, mușchii crispați și părul în ușoară dezordine.

— Nu te alarma, Veda, zise el pe un ton sec.

— Dar a ieșit ! Și se spune că peste tot e plin de spioni yevd.

Cînd pronunță numele teribilului dușman o scutură un fior.

— Educatorul l-a lăsat să plece, nu-i așa ? Probabil crede că e pregătit.

— Dar va rămîne afară toată noaptea !

Craig clătină încet din cap.

— Trebuia să se întîmple, draga mea. Băiatul s-a maturizat. Ne așteptam la asta din mai, cînd a împlinit nouă ani.

Se întrerupse.

— Ce-ar fi să ieși și tu și să faci niște cumpărături ? Cel puțin n-o să te mai gîndești la el în restul după-amiezii. Poți să cheltuiești... (făcu un calcul rapid, aruncă încă o privire spre chipul Vedei și crescu suma hotărîtă inițial)... cinci sute de dolari. Hai, du-te și nu te îngrijora.

Închise grăbit și se ridică în picioare. Rămase mult timp în fața ferestrei, contemplînd Depourile. Din locul unde stătea nu putea vedea nici „Calea", nici nava, care se aflau de cealaltă parte a clădirii. Dar spectacolul feeric al străzilor și construcțiilor ce se întindeau în fața lui îl captiva ca întotdeauna. Depourile erau un cartier mărginaș al Orașului Solar, și această metropolă imensă așezată într-un decor tropical artificial nu avea pereche în partea de galaxie controlată de om. Edificiile și parcurile ajungeau pînă la orizont, pierzîndu-se în ceață.

Își retrase privirea din depărtări și plecă de la fereastră. Undeva, acolo jos, fiul lui în vîrstă de nouă ani explora lumea în căutarea sunetului. Însă nici soției sale nici lui nu le folosea la nimic să se gîndească la asta.

Introduse un microfilm în proiector și se adînci în studiul lui.

La vremea cînd cerul începea să se întunece, Diddy aflase cu certitudine că sunetul nu se oprea niciodată. Era un lucru bun de știut, după o viață întreagă de nesiguranță. I se spusese vag că înceta într-un loc oarecare. Dar în această după-amiază învățase că, oricît de departe mergeai, sunetul persista.

Faptul că părinții lui îl mințiseră în legătură cu acest aspect nu îl neliniștea deloc. Conform învățăturii profesorului său robot, Educatorul, cei în vîrstă făceau uneori glume cu intenția de a testa ingeniozitatea și încrederea în sine a cuiva. În mod evident, era vorba de una din acele povești de adormit copiii, căreia el îi demonstrase acum netemeinicia.

În toți acești ani auzise mereu sunetul în camera lui, în salon cînd tăcea sau vorbea, în sufragerie cînd asculta zgomotul făcut de maxilarele mamei, ale tatălui și ale lui, în zilele

cînd avea voie să mănînce în familie. Noaptea, sunetul intra în pat împreună cu el și în timpul somnului, oricît de adînc ar fi fost, îi simțea pulsațiile în creier.

Da, sunetul era ceva familiar și era cît se poate de normal ca Diddy să încerce să își dea seama dacă înceta la capătul cutărei sau cutărei străzi. Nu mai știa cîte străzi străbătuse sau dacă se îndreptase spre est, vest, sud sau nord. Era însă sigur că sunetul îl urmase fidel. Cu o oră înainte cinase într-un restaurant mic. Venise momentul să afle unde începea sunetul.

Diddy se opri încruntat și făcu un efort să se concentreze. Era important să știe exact unde se afla în raport cu Depourile. Era pe cale de a determina prin calcul cîte străzi existau între a Cincea și a Nouăsprezecea, între H și R, între Centru și Dreapta, cînd din întîmplare își ridică privirea. La o sută de metri în fața lui văzu un om pe care îl remarcase prima dată cu zece minute înainte, la o depărtare de trei blocuri.

Gesturile necunoscutului îi aduseră în memorie o amintire bizară și neplăcută ; își dădu brusc seama cît de întunecat devenise cerul.

Diddy traversă nepăsător, constatînd satisfăcut că nu îi era frică. Spera să îl poată depăși pe individ și apoi să se întoarcă pe strada a șasea, unde era mai multă lume. De asemenea, spera ca bănuiala lui că omul ar fi fost un yevd să fie greșită.

Inima începu să îi bată mai repede cînd un al doilea individ se apropie de primul și amîndoi traversară în sens opus, pentru a-l intercepta. Diddy își stăpîni impulsul de a se răsuci pe călcîie și de a o lua la fugă, pentru simplul motiv că, dacă cei doi erau yevzi, atunci se puteau deplasa de zece ori mai repede decît un adult. Aveau înfățișare umană, dar aceasta nu era decît o iluzie datorată capacității lor de a controla lumina. Asta îl făcuse să îl suspecteze pe primul individ : cînd acesta apăruse după colț, copilul observase că picioarele lui nu se mișcau natural. Nu reușea să își amintească de cîte ori îi vorbise Educatorul despre astfel de distorsiuni, dar acum

după ce fusese martor la una, nu se mai putea înșela. Se spunea că în timpul zilei, yevzii erau mai atenți dar acesta, fiind practic singur într-un loc întunecat, își lăsase imaginea umană să se estompeze.

— Hei, puștiule!

Diddy încetini pasul și se întoarse spre ei. Îi privi ca și cînd îi vedea pentru prima dată.

— E cam tîrziu să te plimbi pe străzi, puștiule.

— E noaptea mea de explorare, domnule.

„Omul" care vorbise își strecură mîna în buzunarul de la piept. Mișcarea era bizară, incompletă, ca și cînd, creînd o iluzie dinamică, ființa aceea ciudată nu se gîndise la întreaga complexitate a unui asemenea gest. Sau poate întunericul din ce în ce mai dens îi slăbea vigilența. Scoase o insignă.

— Sîntem agenți ai „Depourilor", spuse el. Te vom conduce spre „Cale".

Băgă insigna la loc în buzunar — cel puțin așa dădu impresia — și arătă spre luminile care străluceau în depărtare. Diddy înțelese că era mai bine să nu opună rezistență.

Trecuseră mai mult de două sute de ani de cînd yevzii apăruseră din adîncurile întunecate ale spațiului. Făcuseră asupra oamenilor o impresie sinistră.

La început, nu încercaseră să pară umani și nimeni nu bănuia că erau în stare să controleze lumina și energia emise de corpul lor. Pînă cînd, într-o zi, un „om" fu neutralizat accidental în timpul unui asalt asupra casei de bani a Consiliului de Cercetare. Iluzia dispăru și atunci toți văzură, întinsă pe podeaua de marmură, o siluetă întunecată, de formă dreptunghiulară, cu o mulțime de membre reticulare, care semănau cu niște pistoane.

Guvernul înspăimîntat reacționă prompt și în secret. Fu mobilizată flota și se procedă la explorarea ramificațiilor complotului. Aeromobile înarmate patrulară pe străzile fiecărui oraș. Pe ecranele radar se reflecta silueta reală a yevzilor — deși, mai tîrziu, se descoperi că metoda avusese

succes numai datorită efectului surprizei. Yevzii deveniseră nepăsători fiindcă nu erau suspectați și își mențineau iluzia doar la nivelul luminos perceptibil de ființele umane. Din cauza acestei neglijențe, pe Pământ fură anihilați aproape un milion de yvezi și a cincea coloană a lor fu distrusă.

Între timp fuseseră avertizate toate planetele aflate sub ocupație umană ; promptitudinea acțiunii evită dezastrul. În total, fură omorîți treizeci și șapte de milioane de yevzi.

De atunci, pământenii și yevzii se luptau încontinuu. Intensitatea războiului creștea și scădea. Fură încheiate mai multe acorduri, dar nici unul din ele nu puse capăt conflictului. Totuși, aceste pacte împiedicară într-o oarecare măsură navele yevzilor să pătrundă în teritoriul stăpînit de oameni și invers. Acordul cel mai recent prevedea un schimb de ambasadori, dar cu cinci ani în urmă o expediție de colonizare a yevzilor ocupase un sistem solar mai apropiat de Pământ decît oricare altă stea din imperiul lor galactic. Fiind rugat să explice motivul capturării respective, ambasadorul yevd afirmă că „acțiunea era consecința normală a expansiunii teritoriale a unei mari puteri și că nu era îndreptată împotriva nimănui în particular". Diplomatul fu declarat pe loc *persona non grata*. Șase luni mai tîrziu, începu sunetul.

Yevzii reprezentau o formă de viață bazată pe hidrocarburi, fluor și oxigen. Aveau mușchii puternici și o piele impenetrabilă, o forță fizică mult mai mare decît a omului și erau imuni la orice otravă sau produs coroziv obișnuit. Controlul pe care erau capabili să îl exercite asupra luminii le conferea un avantaj suplimentar.

Multiplele lor aptitudini, combinate cu agresivitatea lor neîncetată convinseseră în cele din urmă Guvernele Unite să inițieze o contraofensivă de proporții.

Uriașa navă constituia instrumentul de acțiune.

Curînd după masa de seară, Craig auzi un ciocănit la ușă și merse să deschidă : erau doi polițiști. În ciuda hainelor lor civile, îi recunoscu imediat.

— Domnul Craig ? întrebă unul din ei.

— Da ?

— George Craig ?

De data aceasta se mulțumi să facă din cap un semn afirmativ. Tocmai terminase de mîncat ; totuși avea o senzație ciudată de gol în stomac.

— Sînteți tatăl lui Diryl Dexter Craig în vîrstă de nouă ani ?

Craig se sprijini de mînerul ușii.

— Da, murmură el.

— Legea ne obligă să vă informăm că în acest moment fiul dumneavoastră se află în mîinile a doi yevzi și că va fi în pericol de moarte în cursul următoarelor cîteva ore.

— Nu... sînt... sigur... că... înțeleg, se bîlbîi Craig.

Liniștit, ofițerul îi explică ce i se întîmplase lui Diddy pe stradă.

Adăugă :

— De cîtva timp am observat o concentrare anormală a yevzilor în Orașul Solar. Evident, nu i-am localizat pe toți. După cum știți probabil, aprecierile noastre se bazează pe numărul de indivizi reperați.

Craig nu știa, dar nu spuse nimic.

— Probabil știți și că ceea ce ne interesează mai mult nu este să capturăm indivizi, ci să descoperim scopul complotului. Planul lor trebuie să fie foarte complicat, ca și cele precedente. Aparent, avem de-a face cu primul pas dintr-un proiect extrem de complex. În ceea ce vă privește, aveți vreo întrebare ?

Craig șovăi. Auzea cum în bucătărie Veda așeza farfuriile în mașina de spălat vase. Trebuia neapărat să îi scoată afară pe polițiști, înainte ca ea să afle motivul vizitei lor. Totuși voia să le pună o întrebare.

— Vreți să spuneți că nu se va face nici o tentativă imediată de a-l salva pe Diddy ?

— Vom lăsa lucrurile așa cum sînt, pînă cînd obținem toate informațiile dorite. Am primit instrucțiuni să vă reco-

mand să nu sperați în zadar. Știți că un yevd este capabil să concentreze energie distructivă în interiorul celulelor sale. În aceste condiții moartea poate lovi în orice clipă.

Se întrerupse.

— Asta e tot, domnule. Ne puteți suna din cînd în cînd, dacă doriți să mai aflați ceva. Poliția nu va mai avea încă o dată inițiativa de a lua legătura cu dumneavoastră.

— Mulțumesc, răspunse Craig mecanic.

Închise ușa și se îndreptă indiferent spre salon.

— Cine era, dragă ? întrebă Veda din bucătărie.

Craig inspiră adînc. Vocea îi era calmă.

— Cineva care căuta pe un oarecare George Craig. Numele era bun, dar nu și persoana.

— A ! făcu Veda.

Probabil uită imediat de incident, fiindcă nu mai pomeni a doua oară de el. Craig merse la culcare la ora zece. Întins pe pat, încercă mult timp o senzație de greață și o durere difuză de spate. La unu era încă treaz.

Nu trebuia să opună nici o rezistență. Nu trebuia să le zădărnicească în nici un fel planurile. Educatorul îl bătuse la cap cu asta ani de zile. Nici un minor, declarase el pe un ton categoric, nu era în măsură să aprecieze cît de periculos era un individ în particular, sau cît de importante erau planurile unei rețele de spionaj yevd.

Trebuia să aibă încredere : cineva va face ceva. În plus, trebuia să aștepte instrucțiuni date în șoaptă.

Diddy își amintea de toate aceste indicații în timp ce mergea între cei doi yevzi. Era silit să înainteze mai rapid decît de obicei, motiv pentru care se împiedica destul de des. Îl liniștea faptul că ei nu își dezvăluiseră încă identitatea, ci continuau să poarte masca.

Pe stradă era din ce în ce mai multă lumină. În fața lui, Diddy zărea nava care se contura pe fundalul cerului de un albastru întunecat. Clădirile care mărgineau „Calea" iradiau acum razele solare absorbite în timpul zilei. Clădirea Admi-

nistrației, înaltă de o sută de etaje, strălucea ca un diamant în umbra făcută de nava uriașă; intensitatea luminozității emise de fiecare edificiu era proporțională cu dimensiunile sale.

Cei trei ajunseră la Intersecția 2. „Calea" era la intersecția 1.

Cu Diddy păşind grăbit în urma lor, yevzii traversară strada şi se apropiară de barieră. Se opriră în faţa benzii de metal canelat, lată de aproape trei metri, care producea în permanenţă un efect de absorbţie. Îşi fixară privirea asupra ventilatoarelor.

Cu două secole înainte, cînd fiinţele umane luaseră pentru prima dată contact cu yevzii, în jurul uzinelor strategice şi al teritoriilor militare fuseseră ridicate ziduri de beton sau garduri de sîrmă ghimpată electrificată. Apoi se descoperise că yevzii puteau devia curentul electric şi că pielea lor tare era imună la înţepăturile sîrmei ghimpate. Betonul nu avea mai multă eficacitate: zidurile se prăbuşeau sub influenţa fasciculelor de energie emise de ei. În echipele care soseau pentru reparaţii se afla de obicei un yevd care, recurgînd la metoda transferului de imagine şi deseori la asasinat, reuşea să pătrundă în interiorul zonei interzise. Prea des se întîmpla ca patrulele să fie anihilate pînă la ultimul om şi ca locul gardienilor să fie luat de yevzi camuflaţi optic.

Bariera cu efect de absorbţie data doar de cîteva generaţii.

Înconjura complet Depourile. Oamenii puteau trece prin ea fără să observe ceva. Un yevd care încerca să o traverseze, murea în trei minute.

Era unul din secretele capitale ale Omului.

Diddy remarcă ezitarea însoţitorilor săi.

— Mulţumesc că m-aţi adus pînă aici, spuse el. Acum mă pot descurca singur.

Unul din cei doi „oameni" începu să rîdă. Ţinînd cont că era emis de o cutie sonoră inserată în muşchii umerilor creaturii, rîsul avea o autenticitate uluitoare.

— Știi, puștiule, pari de treabă, zîmbi yevdul. Ce-ai zice să ne distrăm puțin, doar un minut, ca să-ți arătăm că avem inimile puse unde trebuie ?

— Să ne distrăm ? repetă Diddy.

— Vezi bariera asta ?

Diddy încuviință.

— Bun. Așa cum ți-am mai spus, noi sîntem agenți ai securității, poliția anti-yevd, știi tu. Cum e și normal, problema nu ne dă pace deloc. Înțelegi, nu-i așa ?

Diddy răspunse că înțelegea și se întrebă ce avea să urmeze.

— Ei bine, eu și prietenul meu stăteam într-o zi de vorbă și ne-am gîndit la un mod prin care un yevd ar putea trece bariera. Părea atît de stupid încît ne-am zis că ar fi mai bine să facem un test înainte de a vorbi despre asta șefului nostru. Știi ce vreau să spun. Dacă nu ține figura, am fi luați drept niște imbecili. Vrem să ne ajuți să facem testul.

„Nici un minor... nu trebuie să... încerce să zădărnicească planurile... unei rețele de spionaj yevd". Spusă de atîtea ori de Educator, instrucțiunea răsună în capul lui Diddy. Era extrem de clar că era vorba de un pericol grav, dar el nu avea dreptul să judece, sau să se opună. Anii lungi de antrenament îi creaseră un automatism. Nu era suficient de matur ca să știe.

— Tot ce ai de făcut, reluă yevdul, este să treci de partea cealaltă printre aceste două linii și după acea să te întorci.

Liniile respective erau de fapt rîndul dublu de ventilatoare. Fără să protesteze, Diddy trecu bariera. Ajuns dincolo, șovăi, tentat să o ia la fugă spre siguranța oferită de o clădire aflată la vreo douăzeci de metri depărtare. Se răzgîndi. Puteau să îl ucidă înainte să apuce să facă zece pași.

Ascultător, se întoarse înapoi așa cum i se spusese.

Apăru un grup de oameni. Diddy și cei doi yevzi se dădură la o parte pentru a-i lăsa să treacă. Copilul îi privi plin de speranță. Erau polițiști oare ? se întrebă el. Își dorea

cu disperare să aibă certitudinea că lumea era la curent cu ce se petrecea.

Erau doar niște muncitori care traversară bariera tropăind și dispărură în spatele unei clădiri.

— Pe aici, puștiule, spuse yevdul. Trebuie să fim atenți să nu ne vadă cineva.

Diddy nu prea era de acord ; contrar voinței sale le urmă pe cele două creaturi care se opriră într-un colț întunecos, între două edificii.

— Întinde mîna.

Încordat și speriat, băiatul întinse mîna. „O să mor", se gîndi el. Își stăpîni lacrimile. Antrenamentul îi învinse spaima. Un ac îi înțepă degetul, provocîndu-i o durere ascuțită, dar el nu tresări deloc.

— Îți iau doar un pic de sînge, puștiule. Îți explic imediat ipoteza noastră. Sistemul de absorbție al barierei aruncă în aer un jet de bacterii la care yevzii sînt vulnerabili. Viteza de emisie este de ordinul miilor de kilometri pe oră, astfel încît nu simți nimic atunci cînd jetul îți pătrunde în piele ; în plus, nu lasă nici o urmă. Ventilatoarele au rolul să împiedice bacteriile să se împrăștie în atmosferă. De altfel, probabil se folosește întotdeauna aceeași cultură. Îți dai seama la ce duce asta ?

Diddy nu își dădea seama, dar era tulburat pînă în adîncul sufletului. Explicația părea justă. Era posibil ca împotriva yevzilor să se folosească bacteriile. Se știa că foarte puțini cunoșteau natura exactă a acestui mijloc de apărare reprezentat de bariera ce părea atît de inofensivă. Oare yevzii descoperiseră în sfîrșit adevărul ?

Observă că cealaltă creatură se ocupa cu ceva în întunecimea colțului dintre cele două clădiri. Percepu cîteva sclipiri slabe. Avu o revelație : „Îmi examinează sîngele la microscop ca să vadă cîte bacterii anti-yevd conține".

Yevdul care vorbise pînă atunci își continuă ideea :

— Vezi, puștiule, cînd tu traversezi bariera, bacteriile care pătrund în tine mor imediat în sîngele tău. Ideea

noastră este următoarea : nu poate exista decît un singur fel de bacterii într-o arie dată. De ce ? Pentru că procesul de reabsorbţie şi dirijare a bacteriilor spre filtre pentru a putea fi extrase din aer şi refolosite ar fi mult prea complicat dacă ar fi utilizate mai multe tipuri diferite. Bacteriile extrem de active care trăiesc excelent în compuşii fluorului sînt aproape la fel de mortale unele pentru celelalte cît şi pentru organismul pe care îl atacă. Pericolul pentru yevzi apare numai atunci cînd un anumit tip de bacterii este predominant în cantităţi enorme.

Altfel spus, un yevd este, la un moment dat, vulnerabil la un singur tip.

În consecinţă, dacă un yevd îşi injectează ceva care îl imunizează contra tipului respectiv de bacterii, atunci poate traversa bariera prin acest loc la fel de uşor ca şi tine şi, o dată ajuns în partea cealaltă, poate face absolut orice. Acum îţi dai seama cît de important este proiectul nostru ?

Se întrerupse.

— A, văd că prietenul meu ţi-a examinat sîngele. Aşteaptă o clipă.

Se îndreptă spre locul unde stătea celălalt yevd. Mici scîntei luminoase sfîşiară întunericul, iar Diddy îşi aminti neliniştit că yevzii comunicau între ei cu ajutorul fasciculelor de energie luminoasă care acţionau printr-un sistem complex de prisme, lentile, oglinzi organice şi transformatoare celulare.

Discuţia dură mai puţin de un minut şi cei doi yevzi se întoarseră.

— E în regulă, puştiule, poţi să pleci. Îţi mulţumim că ne-ai ajutat. Nu vom uita.

Lui Diddy nu-i veni să creadă.

— Vreţi să spuneţi că asta e tot ce vreţi de la mine ?

— Da.

Cînd ieşi din zona de umbră, Diddy se aştepta să fie oprit într-un fel sau altul. Dar deşi cele două creaturi îl urmară

pînă în stradă, nu schițară nici o clipă gestul de a merge după el spre barieră.

Totuși, cel care îi dăduse toate explicațiile strigă :

— Puștiule ! Vezi că vin doi băieți. Ai putea să li te alături și să plecați împreună în căutarea sunetului.

Diddy se întoarse. În aceeași clipă, doi băieți trecură ca fulgerul pe lîngă el, țipînd :

— Ultimul care ajunge e un măgar !

Diddy o luă la fugă după ei. Băieții șovăiră, făcură un mic ocol și traversară bariera exact prin locul pe unde trecuse el, la indicația yevzilor.

Îl așteptară de cealaltă parte.

— Eu sînt Jackie, spuse unul.

— Iar eu sînt Gil, declară celălalt care adaugă : Hai să rămînem împreună.

— Eu sînt Diddy.

Nici unul din cei doi băieți nu părură să considere că era un nume bizar.

Copiii porniră. Diferite zgomote înecau SUNETUL : zgomote discordante, zbîrnîituri de mașină, un ansamblu complex de ciocănituri răsunătoare, acordurile fremătătoare ale deplasărilor moleculare ale maselor de materie. Un tren pe roți cauciucate, alunecînd pe nesfîrșitul sol metalic al Depourilor, veni vibrînd înspre ei și se opri brusc atunci cînd ochii și urechiile sale electronice percepură prezența lor. Băieții se dădură la o parte și trenul trecu pe lîngă ei cu viteză. Niște macarale ridicară pe un transportor antigravitațional o placă metalică de o tonă, care pluti ușor înspre cerul strălucitor.

Diddy nu se mai aflase niciodată pe „Cale" în timpul nopții și ar fi fost extrem de entuziasmat, dacă nu ar fi fost atît de nefericit. Necazul era că nu putea fi sigur de nimic. Însoțitorii lui erau într-adevăr yevzi ? Pînă acum nu făcuseră nimic care să dovedească asta. Faptul că trecuseră bariera în locul testat de el la cererea celor doi yevzi putea fi o simplă coincidență.

Nu va îndrăzni să spună nimănui ce se întîmplase, pînă cînd nu va avea o certitudine. Pînă atunci, va trebui să coopereze cu ei, să facă tot ce i se spunea. Așa era regula. Așa îi cerea pregătirea. Își imagină zeci și zeci de „băieți" care treceau bariera prin locul testat. Poate chiar în acel moment se plimbau în voie de-a lungul „Căii".

O întreagă cacofonie de sunete făcea „Calea" să răsune, dar oriunde privea Diddy, pe orice ușă se uita, prin orice clădire se plimba, cu ochi mari, fascinați — în ciuda prezenței însoțitorilor săi — întotdeauna sunetele piereau cînd trecea el.

Nu întîlniră nimic care să semene, măcar pe departe, cu o barieră cu efect de absorbire. Dacă existau obstacole care să prezinte vreun pericol pentru yevzi, atunci acestea erau invizibile. Ușile erau larg deschise. Diddy sperase vag că va găsi vreo cameră închisă, al cărei aer să fie fatal pentru dușmanii lui și complet neprimejdios pentru el. Dar nu descoperi nici o astfel de cameră.

Cel mai rău era că nu exista nici un semn al prezenței unor ființe umane care să îl poată apăra de yevzi, sau cel puțin să își dea seama că se aflau acolo. Măcar dacă ar fi putut avea siguranța că cei doi băieți erau yevzi. Sau că nu erau. Dacă aceștia aveau vreo armă mortală care să producă navei pagube imense ?

Cei trei ajunseră în fața unei clădiri ce ocupa o suprafață de o mie de hectare. Diddy fu cuprins brusc de speranță. Însoțitorii lui nu avură nici o obiecție cînd el trecu printr-o ușă uriașă, spre o pasarelă. Coborînd ochii, văzu o lume scînteietoare alcătuită din cuburi imense. Vîrful celui mai înalt cub se găsea la cel puțin patru sute de metri sub el și era izolat de o mulțime de straturi de material plastic atît de transparent, încît numai cîte un reflex ici și colo indica existența acestei materii dure ca un blindaj care proteja universul de deasupra enormelor reactoare atomice ale colosalei centrale electrice.

Apropiindu-se de mijlocul pasarelei, Diddy văzu — așa cum sperase cu cîteva clipe mai înainte — că în interiorul unei incinte translucide care ieșea din structura de metal se afla cineva. Era o femeie, cufundată în lectură. Cînd cei trei băieți, cu Diddy în frunte, ajunseră în dreptul ei, ea își ridică privirea.

— Căutați sunetul ? întrebă ea pe un ton prietenos, apoi adăugă : În cazul în care nu știți, eu sînt o sensibilă.

Însoțitorii lui Diddy tăcură. El răspunse că știa. Educatorul îi vorbise despre sensibili. Aceștia erau capabili să prevadă fluctuațiile unui reactor atomic. Își aminti că aptitudinea respectivă avea mai mult sau mai puțin legătură cu echilibrul calciului din sînge. Sensibilii puteau atinge vîrste foarte înaintate — pînă la o sută optzeci de ani — nu datorită muncii pe care o făceau, ci pentru că reacționau la procesul de regenerare a calciului.

Amintirea nu făcu decît să îi mărească dezamăgirea care pusese stăpînire pe el. În aparență, sensibila nu era în măsură să identifice prezența unui yevd, întrucît rămase netulburată.

Mai bine se prefăcea că îl interesa încă sunetul — ceea ce într-un fel era adevărat.

— Bănuiesc că aceste dinamuri produc vibrații profunde, spuse el.

— Așa este.

Diddy era impresionat, dar nu și convins.

— Totuși nu văd cum ar putea produce acel sunet puternic.

— Aveți aerul că sînteți băieți cumsecade, spuse ea. O să vă șoptesc o indicație la ureche, întîi ție.

Îi făcu lui Diddy semn să se apropie. Părea ciudat, dar copilul nu șovăi. Ea se aplecă spre el și îi șopti în ureche :

— Nu fi uimit. Sub marginea pasarelei de la baza navei o să găsești un pistol mic. Coboară pe scara rulantă și mergi spre dreapta. Se află exact lîngă o grindă pe care este pictat un H mare. Dă din cap dacă ai înțeles.

Diddy încuviință din cap.

— Să vîri pistolul în buzunar, continuă femeia pe nerăsuflate. Să nu-l folosești decît dacă ți se ordonă. Succes.

Se îndreptă și spuse cu voce tare :

— Asta ar trebui să-ți dea o idee.

Îi făcu semn lui Jackie.

— Tu urmezi.

Băiatul cel îndesat scutură din cap.

— Eu nu am nevoie de idei, spuse el. În plus, nu-mi place să îmi șoptească cineva în ureche.

— Nici mie, declară Gil.

Femeia zîmbi.

— Nu trebuie să fiți timizi. În sfîrșit. O să vă dau totuși o indicație. Știți ce înseamnă cuvîntul „abur" ?

Se adresase lui Jackie.

— Da. Un fel de ceață.

— Ei bine, iată indicația mea. Abur. Acum ați face mai bine să plecați. Soarele răsare la șase fără cîteva minute și e deja trecut de două.

Își reluă lectura. Cînd privi în urma lui ceva mai tîrziu, Diddy avu impresia că făcea parte integrantă din scaunul pe care ședea. Stătea atît de nemișcată, încît părea lipsită de viață.

Dar datorită ei știa că situația era critică, așa cum bănuise. Nava însăși era în pericol.

Se îndreptă spre navă.

Craig se trezi tresărind ; era convins că ceva îi tulburase somnul. Deci dormise totuși. Oftă și se întoarse pe partea cealaltă. Dacă ar putea adormi din nou !

Deveni conștient că soția lui ședea pe marginea patului.

Aruncă o privire pe cadranul luminat al ceasului său ; era 2 :22.

„Dumnezeule, trebuie să o determin să se culce," se gîndi el.

— Nu pot dormi, spuse Veda.

Vocea ei avea un ton atît de trist, încît lui Craig i se strînse inima. Își făcea atîtea griji. Se prefăcu că doarme profund.

— George !

Craig se mișcă ușor, dar atît.

— George !

Deschise un ochi.

— Dragă, te rog !

— Mă întreb cîți băieți au ieșit astă-seară.

— Veda, ce ai de gînd ? Să nu mă lași să dorm ?

— Scuză-mă. N-am vrut.

Dar nu părea deloc că avea vreo remușcare, fiindcă uită imediat ce-i spusese.

— George !

El nu răspunse.

— George, crezi că am putea să aflăm ?

Craig era hotărît să nu continue conversația, dar, împotriva voinței sale, începu să examineze posibilul sens al cuvintelor ei. Numai că nu aveau nici un sens ; se trezi complet.

— Să aflăm ce ?

— Cît de mulți sînt.

— Cît de mulți ce ?

— Băieți — care au ieșit astă-seară.

Craig, pe care îl chinuia o teamă mult mai adîncă, suspină.

— Veda, mîine trebuie să merg la lucru.

— La lucru ! exclamă ea ușor enervată. Te mai gîndești vreodată și la altceva decît la lucru ? Ești chiar atît de lipsit de sentimente ?

Craig păstră tăcerea. Dar nu acesta era cel mai bun mod de a o convinge să se culce. Ea continuă cu o voce din ce în ce mai ascuțită :

— Ăsta e necazul cu toți bărbații : devin nesimțitori.

— Ce vrei să spui cu asta ? Vrei să știi dacă sînt neliniștit ? Ei bine, nu sînt.

Îi venise greu să pronunțe aceste cuvinte. „Nu trebuie să mă dau bătut", se gîndi el. Se așeză în capul oaselor și aprinse lumina.

— Dacă asta îți dă vreo satisfacție, draga mea, să știi că ai reușit să mă trezești, așa cum ți-ai propus.

— Cred că e timpul să sunăm, spuse Veda. Și dacă n-o faci tu, o fac eu.

Craig se ridică în picioare.

— Bine, sun eu. Dar să nu care cumva să te învîrți pe lîngă mine în timp ce vorbesc la telefon. N-am chef să creadă cineva că sînt un bărbat cicălit de nevastă. Rămîi aici.

Era ușurat că Veda forțase nota. Ieși din dormitor și închise ferm ușa în urma lui. Puse aparatul în funcțiune și își anunță numele. După o pauză, pe ecran apăru imaginea unui bărbat cu o figură gravă, în ținută de amiral. Acesta se aplecă în față și chipul lui umplu tot ecranul.

— Domnule Craig, spuse el, situația se prezintă în felul următor : fiul dumneavoastră se află încă în compania celor doi yevzi. Au folosit o metodă extrem de ingenioasă pentru a trece bariera și bănuim că în momentul de față în Depouri se găsesc cam o sută de yevzi deghizați în băieți. În ultima jumătate de oră nu a încercat nimeni să ajungă de cealaltă parte. De aceea credem că toți yevzii din Orașul Solar, care erau dinainte pregătiți să facă față acestui mijloc defensiv, sînt acum pe teritoriul Depourilor. Deși nu s-a semnalat nici un punct particular de concentrare, noi considerăm criza iminentă.

— Și fiul meu ? întrebă Craig impasibil.

— Fără nici o îndoială, în ce îl privește pe fiul dumneavoastră mai au și alte planuri. Facem eforturi să îi procurăm o armă, dar nu i-ar oferi decît o siguranță parțială, în cel mai bun caz.

Nefericit, Craig își dădu seama că interlocutorul său avea grijă să nu îi spună nimic care să-i poată da speranțe.

— Ați lăsat o sută de yevzi să ajungă la „Cale" fără să știți ce scop urmăresc ? murmură el.

— E foarte important pentru noi să aflăm obiectivele lor, răspunse amiralul. Ce îi interesează ? Ce consideră ei atît de valoros încît să merite un risc atît de mare ? Din partea lor este o inițiativă extrem de curajoasă și este de datoria noastră să lăsăm lucrurile să ajungă la un final. Bănuim ce scop urmăresc, dar vrem să avem certitudinea. În ultimul moment, ne vom strădui să salvăm viața fiului dumneavoastră, dar nu vă putem garanta nimic.

Timp de o clipă, Craig privi situația din punctul de vedere al acestor oameni duri. Pentru ei, moartea lui Diddy nu va reprezenta nimic mai mult decît un incident regretabil. „Au fost puține victime" se va scrie în ziare. Cine știe, poate într-o zi vor face din el chiar un erou.

— Regret, spuse amiralul, dar sînt nevoit să vă cer să închideți. În acest moment fiul dumneavoastră se află sub navă și vreau să îi acord toată atenția. La revedere.

Craig întrerupse legătura și se ridică în picioare. Își adună tot curajul care îi mai rămăsese și intră în dormitor.

— Totul pare să fie în regulă, anunță el pe un ton vesel.

Nu primi nici un răspuns. Veda stătea întinsă pe pat, cu capul pe pernă. Evident, se culcase cu intenția de a-l aștepta să se întoarcă și adormise pe loc.

Craig o înveli grijuliu, apoi se strecură lîngă ea sub pături. În zori era încă treaz, neliniștit, nefericit și obosit.

— Ce ți-a șoptit ? întrebă Jackie.

Cei trei băieți coborau pe scara rulantă în tunelul de sub „Cale". Diddy, care ciulea urechile încercînd să audă sunetul — nu era nici un zgomot deosebit — se întoarse spre ei.

— Ce ți-a spus și ție, nimic mai mult.

Jackie păru să mediteze asupra răspunsului. Ajunseră pe pasarelă. Diddy porni înainte. Nonșalant, căuta din privire un stîlp metalic marcat cu un H. Deodată îl văzu la treizeci de metri în fața lui.

Vocea lui Gil se ridică în spatele lui :

— Atunci de ce să fi făcut efortul să-ți șoptească ție la ureche, dacă oricum ne spunea tuturor ?

Erau neîncrezători. Diddy simți un fior, dar răspunse cu sînge rece :

— Cred că pur și simplu se distra cu noi.

— Se distra !? exclamă Jackie.

— Ce facem sub navă ? întrebă Gil.

— Am obosit, făcu Diddy.

Se așeză pe marginea pasarelei, lîngă coloana de metal de aproape doi metri diametru, care se pierdea în înălțimi și începu să își legene picioarele. Cei doi yevzi trecură pe lîngă el și se opriră de cealaltă parte a stîlpului. Diddy simți un fel de ameteală. „Acum vor comunica între ei, sau cu alții".

Își stăpîni bătăile inimii și pipăi cu mîna sub bara pe care stătea. Degetele sale alunecară rapid de-a lungul metalului lucios și atinseră un obiect. Apucă strîns arma și, cu un singur gest perfect sincronizat, o strecură în buzunar. Apoi fu cuprins de slăbiciune — urmarea șocului.

Deveni treptat conștient de vibrațiile care se propagau din bara metalică în propiile oase. Încălțările sale speciale absorbiseră cea mai mare parte din ele, iar el fusese atît de preocupat de armă încît nu le remarcase imediat. Acum însă le observă. Un tremur imperceptibil îi scutura corpul. Devenise o parte din sunet ; mușchii și organele lui vibrau la unison. Pentru moment uită complet de yevzi și nu se mai gîndi decît la ciudățenia situației : era acolo, așezat pe metalul gol, lipsit de orice protecție, zbîrnîind cu aceeași frecvență ca sunetul însuși.

Sub nava gigantică, trepidațiile erau formidabile. Depourile erau construite din metal. Dar materialul amortizor cu care erau pavate străzile nu putea înăbuși forțele și energiile violente care fuseseră concentrate pe o suprafață atît de mică. Aici reactoarele atomice aveau o temperatură atît de ridicată, încît explodau fără încetare, frizînd cataclismul, iar mașinile puteau distruge plăci de oțel electrizat în greutate de o sută de tone.

Încă opt ani și jumătate și nava colosală va decola, iar el, Diddy, se va afla la bordul ei. Familiile care locuiau în Depouri fuseseră selecționate pe baza a două criterii : pentru că unul din părinți avea calificarea necesară pentru a participa la construcția navei și pentru că aveau un copil care urma să crească pe navă sau în vecinătatea ei.

Pentru o ființă umană era singurul mod de a învăța cum să înțeleagă și să conducă această navă spațială de dimensiunile unui munte. Cu cei 2 820 de metri lungime, ea concentra geniul ingineresc al mai multor secole. Era rezultatul unei munci atît de minuțioase, implica cunoștințe atît de vaste și o specializare atît de adîncă, încît demnitarii care o vizitau priveau uluiți sutele de aparate, cadrane și instrumente de la fiecare etaj. La nivelele inferioare fuseseră deja instalați pereții luminoși.

Iar el se va afla la bordul ei ! Diddy sări în picioare, tremurînd de surescitare. În aceeași clipă, cei doi yevzi apărură din spatele stîlpului.

— Hai să mergem ! strigă Jackie. Am pierdut destul timp pe aici.

Starea de exaltare a lui Diddy pieri.

— Unde să mergem ?

— Pînă acum noi ne-am ținut după tine, interveni Gil. Ca să schimbăm, ce-ar fi să vii tu acolo unde vrem noi să ne ducem ?

Lui Diddy nici nu-i trecu prin cap să protesteze.

— Sigur, spuse el.

Firma de neon care strălucea pe clădire conținea un singur cuvînt : CERCETARE. În jur se plimbau o mulțime de băieți, singuri sau în grupuri. În depărtare, se zăreau alții, părînd să hoinărească fără nici un scop precis. Era greu de crezut că toți erau yevzi, dar Diddy presimțea că acesta era adevărul, ceea ce îi dădea o senzație de greață.

Cercetare... Deci asta îi interesa. În această clădire, oamenii puseră la punct bacteriile anti-yevd ale barierei. Nu

avea nici o idee despre ce voiau yevzii să știe referitor la acel proces. Poate că o informație cît de mică le va permite să distrugă materialul sau organismul sursă și să neutralizeze astfel întregul sistem de apărare. Educatorul făcuse în repetate rînduri aluzie la o atare posibilitate.

Toate ușile clădirii erau închise, în timp ce la celelalte edificii era deschise.

— Deschide tu, Diddy, îl îndemnă Jackie.

Ascultător, Diddy întinse mîna spre clanță. Se opri, fiindcă doi oameni se apropiau de ei.

— Salut, puștiule, îl strigă unul din ei. Ce coincidență, să ne întîlnim din nou!

Diddy uită de ușă și se întoarse spre cei doi. Semănau foarte bine cu „oamenii" care îl însoțiseră pînă la barieră și care se folosiseră de el pentru testul bacterian. Singurii yevzi din Orașul Solar care se aflau în interiorul barierei nu puteau fi decît indivizi deveniți imuni la acel tip de bacterii pe care îl izolase Diddy pentru ei într-un loc determinat al barierei.

Ar fi fost o coincidență prea improbabilă ca toți agenții yevd să aparțină acelui grup.

Oricum nu avea importanță.

— E o minune că am dat încă o dată de tine. Vrem să mai facem un experiment. Tu te duci înăuntru. Probabil că Cercetarea este apărată într-un mod foarte special. Dacă reușim să dovedim aici valabilitatea ipotezei noastre, atunci yevzilor le va fi mult mai greu să pătrundă pe teritoriul Depourilor, și asta datorită nouă. Merită efortul, nu-i așa?

Diddy încuviință. Se simțea rău și se temea că, în ciuda pregătirii sale, nu va fi în stare să vorbească pe un ton natural.

— Intri înăuntru, rămîi acolo cîteva clipe, inspiri adînc și ieși. Asta e tot.

Diddy deschise și intră. Ușa se închise automat în spatele lui.

Se afla într-o sală largă, luminată puternic. „Aș putea să fug" se gîndi el. „Ei nu vor îndrăzni să vină după mine". Dar sala era goală, ceea ce îi tăie avîntul. Absența oricărei persoane era ceva neobișnuit. Majoritatea departamentelor din Depouri lucrau douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

În spatele lui, ușa se deschise din nou și Diddy se întoarse. Singurii yevzi vizibili erau Jackie și Gil care păstrau față de intrare o distanță respectuoasă. Ceilalți băieți se aflau mai departe. Cel care deschisese ușa nu voia să-și asume riscul de a aspira o doză din vreun compus primejdios.

— Poți să ieși acum, rosti vocea de cealaltă parte a pragului. Dar nu uita să inspiri adînc și să-ți ții respirația.

Diddy trase adînc aer în piept. Cînd ajunse afară, ușa se închise automat. Cei doi „polițiști" îl așteptau. Unul din ei îi întinse un flacon mic prevăzut cu un tub de cauciuc.

— Suflă în asta.

După ce copilul se execută, yevdul dădu sticluța însoțitorului său, care se îndepărtă rapid și dispăru după colțul clădirii.

— N-ai remarcat nimic anormal ? îl întrebă primul. Diddy șovăi. Acum cînd se gîndea mai bine, i se părea că aerul din interior era mai dens, mai greu de respirat decît aerul obișnuit. Clătină încet din cap :

— Nu, nu cred.

— Poate n-ai fost atent, spuse yevdul pe un ton indulgent, după care adăugă repede : Ar fi bine să-ți facem și un test sanguin. Ridică degetul.

Înțepătura acului îl făcu pe Diddy să scîncească ușor, dar îl lăsă pe celălalt să îi ia sînge. Gil se apropie.

— Pot să vă ajut cu ceva ? întrebă el nerăbdător.

— Bineînțeles, răspunse „omul". Du asta prietenului meu.

Gil o luă la fugă. Trecu un minut, apoi un altul, apoi...

— A, făcu „omul", iată-i.

Diddy privi perechea care se apropia, silindu-se să zîmbească. Yevdul se îndreptă cu pas vioi spre colaboratorul său. Dacă cei doi „oameni" purtau un dialog, Diddy nu putea auzi nimic. De fapt era convins că între ei avea loc un schimb de semnale luminoase. Conversația, indiferent de ce natură ar fi fost, se opri. Yevdul care jucase de fiecare dată rolul purtătorului de cuvînt se apropie de Diddy și spuse :

— Puștiule, ne-ai fost de mare ajutor. Se pare că ne vom aduce o contribuție importantă la lupta împotriva yevzilor. Știai că atmosfera din sala în care ai intrat conține un gaz artificial, un compus al fluorului ? E foarte interesant. Dar nu prezintă nici un risc. Chiar dacă un yevd, cu metabolismul lui pe bază de fluor, intră înăuntru, e în perfectă siguranță — atîta timp cît nu încearcă să-și folosească energia organică pentru a provoca o distrugere sau pentru a stabili o comunicare. Acastă energie acționează ca un catalizator, declanșînd o reacție chimică de unire între fluorul din aer și cel din corpul yevdului — și știi ce se întîmplă cu fluorul la o temperatură normală, atunci cînd sînt reunite anumite condiții ?

Diddy știa. Cunoașterea reacțiilor chimice ale fluorului și compușilor săi făcuse parte din educația lui de la bun început.

— Arde violent, continuă „omul" cu o aparentă satisfacție. Și doar un yevd poate cauza explozia. E foarte inteligent. Dar bănuiesc că vreți să intrați și să aruncați o privire prin clădire. Bine, mergeți. Tu nu, i se adresă lui Diddy. Așteaptă un minut. Vreau să stăm puțin de vorbă. Vino cu mine.

El și Diddy se traseră la o parte în timp ce „băieții" se năpusteau înăuntru pe ușă. Și-i închipui cum se răspîndeau prin săli, în căutarea secretelor. „Cineva va face ceva," își spuse el disperat. „Nu mai poate dura mult timp".

— Să știi, puștiule, că ne-ai făcut un serviciu de o importanță extremă. Ca să-ți faci o idee, o să-ți spun cîteva lucruri. Prietenul meu și cu mine am ținut toată noaptea sub observație clădirea Cercetării. Cei care lucrează aici se retrag de

obicei pe la douăsprezece. La acestă oră am văzut venind doi muncitori, care au instalat niște echipament și au plecat. Au montat un releu radio deasupra ușii, precum și niște megafoane înăuntru și afară. În rest, nimic remarcabil. Acum nu mai e nimeni în clădire în afară de băieți. Îți dai seama cît de mult depind oamenii de aici de bariera care interzice accesul yevzilor în Depouri.

Făcu o pauză, apoi reluă :

— Bineînțeles, yevzii au obținut deja cea mai mare parte a informațiilor și, dacă în cele din urmă reușesc să treacă bariera, vor putea pune gardieni de jur-împrejurul clădirii, împiedicînd astfel chiar și cele mai puternice forțe militare să distrugă apărarea edificiului. Evident, ofensiva ar putea pulveriza de la distanță paznicii, dar e greu de crezut că o vor face rapid. Cel mai probabil, vor încerca întîi alte metode.

Înțelegi unde duce asta ? Yevzii ar avea ocazia să descopere unele din secretele Cercetării. O dată ieșiți din clădire, ar putea comunica informațiile aflate altor indivizii care nu se află în zona periculoasă ; ulterior, fiecăruia nu i-ar rămîne decît să scape pe cont propriu. Ar fi o încercare temerară, dar yevzii au mai făcut așa ceva și înainte. Ar fi foarte simplu. Numai că, datorită nouă, pericolul a trecut.

— Diddy, prefă-te că nu auzi, șopti o voce de deasupra.

Copilul se încordă, dar se destinse imediat. Se știa de mult timp că dispozitivele acustico-fonotice ale yevzilor, fiind profund inserate în mușchii care amortizau vibrațiile, nu detectau șoaptele.

— Trebuie să intri în clădire, continuă vocea la fel de încet. O dată ajuns înăuntru, rămîi în apropierea ușii. Asta e tot. Mai tîrziu vei primi noi ordine.

Diddy identifică sursa glasului : se afla deasupra ușii. „Muncitorii de care vorbea yevdul", se gîndi el tulburat. „Care au instalat radioul... de acolo trebuie să vină".

Dar cum putea să intre cînd creatura îl ținea atît de mult de vorbă ?

Yevdul tocmai îi spunea ceva de o recompensă, dar Diddy abia îl auzi. Distrat, privi în spatele „omului". Se vedea un şir lung de clădiri, unele luminate puternic, altele în semiîntuneric. În strălucirea intensă a navei, silueta lui arunca pe pămînt o umbră lungă. Cerul era la fel de întunecat. Zorile trebuiau să apară în cîteva ore, dar nimic nu le anunţa încă.

— Trebuie neapărat să intru, spuse Diddy disperat. Soarele va răsări în curînd şi am încă o mulţime de locuri de explorat.

— În locul tău n-aş pierde prea mult timp înăuntru, spuse yevdul. Du-te să arunci o privire şi vino să-mi spui ce fac ceilalţi băieţi.

Diddy deschise uşa cu mîna tremurînd şi intră. Lăsă uşa să se închidă singură în spatele lui.

— Diddy, şopti din nou vocea, ascultă-mă. Un yevd este dependent de energia sa celulară, în afară de cazul în care are o armă vizibilă. Prin natura lor, yevzii nu pot purta haine. Veşmintele omeneşti şi forma umană sînt doar imagini produse de corpul lor. Acum, gîndeşte-te cu atenţie. Ai văzut pe vreunul din băieţi înarmat ? Răspunde în şoaptă.

— Nu-mi amintesc.

— Să sperăm că nu te înşeală memoria. În acest caz, orice armă pe care o vei vedea va fi o simplă imagine.

Erau doi, aplecaţi deasupra unui birou, în extremitatea opusă a sălii.

— Doi, repetă vocea în şoaptă. Perfect. Scoate pistolul şi lichidează-i.

Diddy vîrî mîna în buzunar, înghiţi cu greu şi îşi scoase arma. Mîna îi tremura puţin, dar se antrenase timp de cinci ani pentru acest moment şi se simţea extrem de calm. Cu acest gen de armă, nu era nevoie să fie un trăgător de elită.

Din ţeava pistolului ţîşni un fascicul albastru incandescent. Yevzii schiţară mişcarea de a o lua la fugă, dar se prăbuşiră.

— I-ai nimerit ? întrebă vocea.

— Da.

Vocea îi tremura. La celălalt capăt al sălii, cele două creaturi, care fuseseră doi băieți rotofei, se transformau treptat. După moarte, imaginile înșelătoare dispăreau. Diddy văzuse fotografii, dar nu era același lucru: carnea întunecată, picioarele bizare...

Vocea îl făcu să-și revină:

— Ascultă... Toate ușile sînt încuiate. Nimeni nu poate intra sau ieși. Plimbă-te prin clădire. Trage în oricine îți iese în cale. Oricine! Fii indiferent la implorări. Îți vor spune că nu sînt decît niște copii: nu-i crede. Știm unde se află băieții adevărați. Aici nu sînt decît yevzi. Distruge fără milă.

Îmi pare rău că așa a trebuit să se întîmple. Dar tu erai singurul pe care îl puteam folosi. Ai intrat împrună cu ei. Ești încă în viață. Asta numai pentru că ei își închipuie că le-ai putea fi de folos în cazul în care ceva merge prost. Ești singurul pe care nu îl bănuiesc cu adevărat. Am fi putut utiliza alte metode, dar ne-ar fi costat sute de vieți omenești. Acum să trecem la acțiune. Tu ai grijă de cei dinăuntru, noi ne ocupăm de cei de afară.

Și adu-ți aminte de pregătirea ta. Fii prudent. Înainte de a trece o ușă, vezi ce se află în spatele ei. Ține minte că ei nu pot să te atace. Dacă încearcă, vor lua foc. Succes, Diddy. Rezultatul luptei depinde de tine.

Capcana era atît de bine pusă la punct, încît copilul nu fu nici o clipă realmente în pericol

Era încă întuneric beznă cînd Diddy luă un aeromobil de la Intersecția 2 spre dealul de pe care „exploratorii" ca el trebuiau să asiste la răsăritul soarelui. Urcă treptele care duceau spre vîrful colinei. Acolo erau deja cîțiva băieți, unii așezați, ceilalți în picioare.

Nu putea jura că erau oameni, dar era convins. Un yevd n-ar fi avut nici un motiv să participe la un asemenea ritual.

Diddy se lăsă să cadă la umbra unui arbust, lîngă un băiat a cărui umbră se întindea pe pămînt în fața lui. După un moment de tăcere, întrebă:

— Cum te cheamă ?

— Mart.

Deși avea o voce ascuțită, băiatul îi răspunsese în șoaptă.

— Ai găsit sunetul ?

— Da !

— Și eu.

Diddy ezită, gîndindu-se la ceea ce realizase. Își aminti în treacăt de pregătirea sa. Era minunat că, datorită ei, un băiat de nouă ani fusese capabil să acționeze așa cum acționase el. După aceea ideea îi dispăru din conștiință și spuse :

— A fost amuzant, nu-i așa ?

— Sigur.

Se lăsă tăcerea. Diddy distingea strălucirea intermitentă a furnalelor atomice care își proiectau pe cer reflexele albe. În depărtare, o aură luminoasă, scînteind ca o bijuterie, punea în evidență silueta vasului. Cerul nu mai era atît de întunecat și Diddy observă că umbrele din jurul lui își pierdeau din densitate ; deveniseră cenușii. Mart stătea ghemuit sub arbust ; era mai mic decît el.

Zările se luminau din ce în ce mai mult. Copilul privi spre navă. Razele soarelui încă invizibile căzură pe armăturile metalice superioare. Lucirile se extinseră și asupra părții inferioare, care era terminată. Conturul negru, masiv, al navei se profilă pe fundalul cerului. Apăru din umbră — un obiect incredibil care depășea prin dimensiuni tot ce-l înconjura. La orizont, clădirea Administrației părea că face parte din schelele ce susțineau nava ; era ca un stîlp alb, ce înfrunta colosul întunecat.

Soarele răsărise de mult ; în picioare, Diddy privea, pradă unei mîndrii exaltate. În lumina noii zile, nava dădea impresia că se pregătea să decoleze. Nu încă, se gîndi el emoționat, nu încă. Dar va veni și ziua aceea. Și cînd va sosi ceasul, cea mai mare navă concepută și construită vreodată de oameni își va îndrepta prora spre spațiul liber dintre stelele apropiate și își va lua zborul spre întunecimea spațiului.

Atunci yevzii vor fi obligați să capituleze. Pentru că ei nu posedau nimic care să semene cu așa ceva.

În cele din urmă, stăpînit de senzația familiară de gol în stomac, Diddy coborî dealul. Luă micul dejun într-un bufet cu autoservire. După aceea, fericit, luă un elicar spre casă.

Din dormitor, Craig auzi cum se deschidea ușa apartamentului. Dar nu fu suficient de rapid, fiindcă soția lui era deja cu mîna pe clanță. O privi clătinînd ușor din cap.

— Trebuie să fie obosit, îi spuse el blînd. Să-l lăsăm să se odihnească.

Șovăind, Veda se lăsă condusă înapoi în patul ei.

Diddy traversă salonul în vîrful picioarelor, intră în camera lui, unde se afla și Educatorul și se dezbrăcă. Cînd se strecură între cearșafuri, își dădu seama că un tremur ușor făcea aerul să se miște. Patul lui vibra, ca și geamurile de plexiglas. Podeaua trosnea imperceptibil în ritmul oscilațiilor omniprezente, fără sfîrșit.

Diddy surîse fericit, dar era epuizat. Niciodată nu va mai avea nevoie să își pună întrebări despre sunet. Era o emanație a Depourilor, un abur, un fum impalpabil de vibrații, provocate de mulțimea de edificii și mașini din metal. Sunetul va fi cu el toată viața. Deoarece, atunci cînd construcția navei va fi terminată, un sunet asemănător, la fel de pătrunzător, va face să vibreze fiecare placă a blindajului său.

Adormi; pulsînd adînc în el, sunetul făcea parte integrantă din viața lui.

Îi dăruia plenitudinea.

CĂUTAREA

Patul de spital de sub el era tare. O clipă, lui Drake i se păru că asta îl incomoda. Se răsuci încercînd să găsească o poziție mai bună și înțelese că senzația de disconfort nu era de natură fizică. Era ceva mental, o impresie de gol interior, pe care o resimțise din clipa în care i se comunicase data.

După o perioadă de timp, aparent interminabilă, se deschise ușa. Intrară doi bărbați și o infirmieră.

— Ei, Drake, cum te simți ? exclamă unul din vizitatori pe un ton jovial. E trist că te văd în starea asta.

Individul era rotofei și avea un aer cumsecade. Strînse viguros mîna lui Drake care, după cîteva secunde de tăcere, lăsă să îi iasă dintre buze întrebarea stupidă, dar necesară :

— Scuzați-mă, murmură el încruntat, ne cunoaștem ?

— Mă numesc Bryson și sînt director cu vînzările la firma „Scris Expres". Fabricăm stilouri, creioane, cerneală, hîrtie și o mulțime de alte articole asemănătoare. Se găsesc chiar și în băcănii. Acum două săptămîni te-am angajat ca reprezentant și ai plecat în călătorie. După aceea am aflat că ai fost găsit într-un șanț, în stare de inconștiență. Spitalul mi-a dat de știre că ești aici. M-au putut anunța datorită actelor de identitate găsite asupra ta.

Drake încuviință. Dar era dezamăgit. Sperase că va fi de ajuns ca cineva să îi umple golul din memorie, însă nu fusese.

— Ultimul lucru de care îmi amintesc, domnule Bryson, spuse el într-un sfîrșit, este hotărîrea mea de a solicita un loc

de muncă la firma dumneavoastră. Tocmai fusesem reformat, pentru un motiv oarecare. Probabil că atunci s-a întîmplat ceva cu mintea mea și...

Se întrerupse și deschise ochii mari. Îi trecu prin cap o idee îngrozitoare. Încheie cu o voce lentă, conștient de senzația de neplăcere care punea stăpînire pe el :

— Se pare că sufăr de amnezie.

Medicul care intrase împreună cu Bryson îi aruncă o privire pătrunzătoare, iar Drake reuși să surîdă slab.

— Cred că sînt în regulă, doctore. Mă preocupă un singur lucru : ce am făcut în ultimele două săptămîni ? Stau și îmi storc creierii... E ceva în mintea mea, dar nu reușesc deloc să îmi aduc aminte.

Medicul zîmbi în spatele pince-nez-ului.

— Mă bucur că suporți atît de bine. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Cît despre ce ai făcut, îți garantez pe baza experienței mele personale că o persoană amnezică duce o viață normală. Una din caracteristicile cele mai frecvente ale afecțiunii este că victima se dedică unor preocupări noi. Tu nici măcar n-ai ajuns aici.

Doctorul tăcu și rotofeiul domn Bryson reluă pe un ton vesel :

— Pot să îți povestesc cu ce te-ai ocupat în timpul primei săptămîni. Cînd te-am angajat, am aflat că ți-ai petrecut copilăria într-un sat mic care se găsește pe linia Warwick Junction — Kissling. Bineînțeles, ți-am repartizat teritoriul respectiv. Ne-ai expediat comenzi din cinci orașe diferite, dar nu ai ajuns la Kissling. Poate asta te ajută. Nu ?

Bryson ridică din umeri.

— Îmi pare rău. Oricum, treci să mă vezi imediat ce te pui pe picioare. Ești un agent bun, iar agenții buni sînt rari.

— Aș dori să prospectez aceeași regiune, dacă se poate, spuse Drake.

Bryson încuviință.

— Sigur. Tot ce ai de făcut este să termini treaba începută și să mergi mai departe. Bănuiesc că vrei să afli ce ți s-a întîmplat.

— Exact. Vreau să pornesc în căutarea... propriei memorii.

Se forță să zîmbească.

— Dar acum țin să vă mulțumesc că ați venit.

— Nu face nimic. La revedere.

Bryson strînse călduros mîna lui Drake, după care plecă.

Două zile mai tîrziu, Drake coborî din „Transcontinental" la stația Warwick Junction și rămase clipind din ochi, în lumina strălucitoare a dimineții. Avusese deja o primă dezluzie. Sperase că șirul de case care se contura pe fundalul dealurilor din depărtare îi va trezi amintiri.

Îi trezise cîteva amintiri, dar numai din copilărie, cînd trecuse prin Junction, împreună cu părinții lui, cu diverse ocazii. Acum erau locuințe noi și o gară care nu existase acolo în urmă cu douăzeci de ani. În mod clar, creierul lui refuza cu încăpățînare să îi furnizeze o informație cît de mică cu privire la activitatea lui din ultimele două săptămîni. Drake clătină din cap uluit. „Trebuie să mă cunoască cineva", se gîndi el. „Trebuie să fie cineva care m-a văzut. Am stat de vorbă cu negustori, cu călători, cu angajați ai căilor ferate, cu portari de hotel. Am fost întotdeauna sociabil și..."

Un glas voios îi întrerupse reflecțiile.

— Hei, Drake ! Salut ! Arăți de parcă te-ai gîndi la o înmormîntare !

Drake se întoarse. Cel care îi vorbise era un tînăr subțire, cam de vreo treizeci de ani, cu părul negru și tenul întunecat. Era puțin cocoșat, ca un băiat prea slab care a cărat prea multe valize. Probabil remarcă ceva în privirea lui Drake fiindcă adăugă grăbit :

— Îți amintești de mine, nu-i așa ? Bill Kellie ! (Rîse vesel.) Chiar avem ceva de discutat. Ce-ai făcut cu fata aceea,

Selanie ? Am fost de două ori la Piffer's Road de cînd m-am întîlnit ultima dată cu tine și ea nu a mai apărut. A...

Se întrerupse și se uită atent la Drake.

— Ascultă, îți amintești de mine, nu-i așa ?

Ceea ce îl stupefia pe Drake era că celălalt menționase numele Piffer's Road. Avusese el ideea să se întoarcă la ferma unde se născuse ? Să mai vadă o dată vechea proprietate ? Își stăpîni exaltarea intensă și își dădu seama după expresia lui Kellie că era timpul să îi dea o explicație — ceea ce și făcu.

— Așa că, vezi tu, sînt în ceață, încheie el. Poate, dacă nu ai nimic împotrivă, îmi dai și mie o idee despre ce s-a întîmplat în timpul cît eram împreună. Cine e fata asta, Selanie ?

— Îți spun imediat, cum să nu, spuse Kellie încruntîndu-se. Sigur nu glumești ?

Cu un gest, Drake îl făcu să tacă.

— Bine, bine, te cred. Mai avem o jumătate de oră pînă la sosirea cursei spre Kissling. Deci ai avut amnezie ? Am auzit și eu de chestia asta, dar... de fapt, tu nu crezi că bătrînul ar putea avea o legătură cu...

Își lovi palma stîngă cu pumnul drept.

— Pariez că asta e !

— Bătrînul ! repetă Drake.

Se stăpîni și continuă pe un ton ferm :

— Ce-i cu povestea asta ?

Trenul încetini. De cealaltă parte a geamului se derula o vale verde, prin care curgea un pîrîu sclipitor, mărginit de arbori. Apoi apărură niște case, cîteva linii secundare și începutul unui peron de lemn.

O fată înaltă, subțire, cu un coș în mînă, trecu prin dreptul lui. În spatele lui, agentul care se urcase la ultima gară și care intrase în vorbă cu el, murmură :

— A ! Iat-o pe Selanie. Mă întreb ce fel de fleacuri vinde astăzi.

Drake se lăsă pe spate. Văzuse tot ce era de văzut la Piffer's Road. Ce ciudat era acest sentiment de dezinteres ! La urma urmei, se născuse la cinci kilometri depărtare. Şi totuşi, nu îi păsa deloc. Cu oarecare întîrziere înregistră numele pronunţat de celălalt.

— Selanie... Ciudat nume. Ai zis că vinde lucruri ?

— Chiar că vinde ! exclamă Kellie.

Îşi dădu probabil seama de violenţa cu care vorbise, fiindcă oftă adînc. Ochii săi albaştri fixară privirea lui Drake. Vru să spună ceva, ezită şi în cele din urmă zîmbi misterios.

— Trebuie să îmi cer scuze. Tocmai mi-am dat seama că am monopolizat conversaţia de cînd am început să discutăm.

Drake îi adresă un surîs politicos.

— A fost foarte interesant.

— Vreau să spun, insistă Kellie, că mi-am amintit, între alte lucruri, vindea şi stilouri.

Drake ridică din umeri. Se întrebă dacă nedumerirea lui crescîndă era vizibilă. Kellie scoase un stilou şi i-l întinse.

— Observi ceva neobişnuit la el ?

Stiloul era lung, subţire, confecţionat dintr-un material de culoare închisă, aparent foarte scump. Drake deşurubă încet capacul — încet, fiindcă se gîndi, nu fără ironie, că urma să înceapă una din acele discuţii despre meritele comparate ale produselor pe care le desfăcea.

— Noi facem articole din aceeaşi categorie, se grăbi el să precizeze. Firma mea le vinde negustorilor cu amănuntul la preţul de un dolar.

Abia închise gura că înţelese că se dăduse de gol. Victorios, Kellie spuse pe un ton nepăsător :

— Exact atît mi-a cerut şi ea.

— Cine ?

— Selanie ! Fata care s-a urcat în tren. În curînd o să ne prezinte ceva nou. Întotdeauna are de vînzare ceva nou şi diferit !

Smulse stiloul dintre degetele lui Drake.

— O să-ţi arăt ce e ciudat la instrumentul ăsta.

Luă unul din paharele de hîrtie puse la dispoziția călătorilor pe pervazul ferestrei și spuse pe un ton prețios :

— Privește !

Ținînd stiloul deasupra paharului, apăsă pe partea de sus. Cerneala începu să curgă.

După trei minute, recipientul era plin ochi. Kellie deschise fereastra și vărsă cu atenție conținutul pe geam. Drake își reveni din starea de uluire care îl cuprinsese.

— Dumnezeule ! exclamă el. Ce fel de rezervor ai în stiloul ăsta ? A...

— Așteaptă !

Vocea lui Kellie era calmă, dar demonstrația părea să îi producă atît de multă plăcere, încît Drake se stăpîni cu un oarecare efort. Avu o senzație de amețeală cînd Kellie repetă experimentul și cerneala începu din nou să curgă din stiloul fantastic.

— Nu observi nimic deosebit ?

Întîi, Drake scutură din cap, apoi avu intenția să declare că remarcabilă era doar cantitatea. În schimb strigă răgușit :

— Cerneala era albastră. Acum e roșie !

— Sau poate preferi purpurie, spuse Kellie liniștit. Sau galbenă. Sau verde. Sau violetă.

La fiecare culoare pe care o numea, din stilou țîșnea un jet de cerneală cu nuanța respectivă. De fiecare dată, răsucea ușor partea pe care apăsa. Cu tonul triumfător al cuiva care a exploatat și ultima rămășiță de dramă dintr-o situație, Kellie încheie :

— Vei să încerci și tu ?

Drake luă în mînă instrumentul incredibil, cu gestul unui amator de artă care mîngîie o bijuterie neprețuită. Auzea ca prin ceață glasul lui Kellie, care continua să vorbească :

— ...tatăl ei le fabrică. E un geniu în ce privește fleacurile. Ar trebui să vezi cîteva din articolele pe care le-a vîndut în tren luna trecută. Mai dreveme sau mai tîrziu, tăticul va avea ideea strălucită de a construi o uzină. Atunci, toate fabricile de stilouri și alte societăți vor da faliment.

Drake se gîndise deja la asta. Înainte să poată deschide gura, stiloul îi fu smuls dintre degete. Kellie se aplecă spre un domn elegant cu părul argintiu, care stătea în capătul opus al compartimentului.

— Am remarcat că priveaţi stiloul în timp ce îl arătam prietenului meu. Aţi vrea să vă uitaţi mai bine la el ?

— Da, mi-ar face plăcere !

Călătorul vorbise pe un ton scăzut, dar timbrul vocii sale trezi un ecou în amintirea lui Drake. În momentul în care degetele sale apucară stiloul, acesta se rupse.

— Ah ! exclamă Kellie deconcertat.

— Îmi cer scuze.

Domnul cel elegant scoase o bancnotă de un dolar.

— E vina mea. Puteţi cumpăra altul de la fata care va trece pe aici.

Să lăsă pe spate şi se ascunse în spatele unui ziar.

Drake observă cum Kellie îşi mușca buzele. Privea pe rînd stiloul rupt, hîrtia de un dolar şi pe bărbatul cu păr argintiu, al cărei chip era acum invizibil din cauza ziarului. În cele din urmă, oftă.

— Nu înţeleg. Aveam stiloul ăsta de o lună. L-am scăpat o dată pe trotuar şi de două ori pe podea, şi nu i s-a întîmplat nimic, iar acum se rupe ca un băţ putred !

Ridică din umeri şi urmă pe un ton plîngăreţ ;

— Bineînţeles, nu te poţi aştepta ca tatăl lui Selanie să producă ceva de calitate cu mijloacele de care dispune...

Se întrerupse şi exclamă bucuros :

— A, iat-o pe Selanie ! Oare ce ne va arăta astăzi ?

Un zîmbet viclean i se întinse pe chipul prelung.

— Aşteaptă să-i vîr în ochi stiloul rupt ! Cînd l-am cumpărat, mi-am bătut joc de ea, i-am spus că nu se poate să nu aibă o şmecherie. Ea s-a supărat şi mi l-a garantat pe viaţă. Dar ce dracu' vinde astăzi ? Uite ! se adună toţi în jurul ei.

Drake se ridică în picioare și întinse gîtul ca să vadă mai bine peste capetele mulțimii fata care, la celălalt capăt al vagonului, era pe cale să facă o demonstrație.

— Dumnezeule ! exclamă cineva. Cît cereți pentru paharele astea ? Cum funcționează ?

— Pahare ! repetă Drake.

Fascinat, se îndreptă spre gupul de oameni. Dacă văzuse bine, atunci tînăra arăta acestora un recipient plin cu lichid. Ei beau, iar recipientul se umplea la loc. „Se bazează pe același principiu ca și stiloul", se gîndi Drake. „Tatăl ei a inventat un mod de a precipita lichidele. E genial". Dacă reușea să încheie cu el un contract în numele firmei, sau în nume propriu, era un om făcut.

Glasul cristalin al tinerei se ridică peste murmurul excitat al mulțimii și îi întrerupse visarea :

— Prețul este un dolar bucata. Funcționează prin condensarea chimică a gazelor atmosferice. Este un procedeu pe care numai tatăl meu îl cunoaște. Dar așteptați ! Încă nu mi-am terminat demonstrația !

Vocea ei calmă și puternică răsuna în liniștea ce se lăsase în jurul ei.

— După cum vedeți, sînt pahare fără mîner, pliabile. Întîi le deschizi. În partea de sus au o rotiță pe care trebuie să o răsuciești în sensul acelor de ceasornic.

La un moment dat, paharul se umple cu apă. Dar, priviți ! Întorc rotița ceva mai mult. Acum lichidul devine verde ; este o băutură dulce și foarte parfumată. Întorc și mai mult rotița. Acum lichidul s-a transformat într-o băutură acrișoară, de culoare roșie, foarte răcoritoare pe vreme caldă.

Întinse paharul celor din jur. În timp ce acesta trecea din mînă în mînă, Drake reuși să își mute privirea de la el și să se uite la fată. Era înaltă — cam de un metru șaptezeci — și avea părul șaten închis. Trăsăturile ei reflectau inteligență. Era subțire și drăguță, și ținuta ei mîndră îi dădea un aer

distant, în ciuda felului în care apuca bancnotele ce i se întindeau. Vocea ei se ridică din nou :

— Îmi pare rău, dar nu pot vinde unei persoane decît un singur pahar. Vor apărea pe piață după război. Acestea nu reprezintă decît suveniruri.

Mulțimea se risipi și fiecare își căută locul. Fata înaintă pe interval și se opri în fața lui Drake. Acesta se trase la o parte instinctiv, apoi se controlă și îi spuse :

— Așteaptă ! Prietenul meu mi-a arătat unul din stilourile pe care le vinzi. Mă întreb...

Ea încuviință cu gravitate.

— Da, mai am cîteva. Doriți și un pahar ?

Drake își aminti de Kellie.

— De fapt prietenul meu ar dori să cumpere un stilou nou. Al lui s-a rupt și...

— Regret, nu îi pot vinde un al doilea stilou.

Tăcu, deschise ochii mari și repetă încet :

— Ați spus că al lui s-a... rupt !

Păru că se clatină și spuse pe un ton sălbatic :

— Arătați-mi ! Unde e prietenul dumneavoastră ?

Smulse cele două bucăți de stilou din mîna lui Kellie și le contemplă. Buzele începură să îi tremure, la fel și degetele. Fața îi era palidă, trasă.

— Vă rog să îmi explicați ce s-a întîmplat, șopti ea.

Kellie tresări surprins.

— Păi în momentul care i-l întindeam domnului de acolo...

Se întrerupse fiindcă fata nu îl mai asculta, ci se răsuci pe călcîie. Fu ca un semnal. Bătrînul lăsă ziarul la o parte și o privi fix. Ea se uită la el cu expresia fascinată a unei păsări hipnotizate de un șarpe. Se clătină din nou, apoi o luă la fugă. Fu cît pe ce să scape coșul din mînă, dar reuși să nu îl piardă.

O clipă mai tîrziu, Drake o zări alergînd pe peron. Se transformă curînd într-o siluetă minusculă care se îndrepta rapid înspre Piffer's Road.

— Ce dracu' ! exclamă Kellie.

Se întoarse spre bătrînul cu păr argintiu și se răsti la el pe un ton agresiv :

— Ce i-ați făcut ?...

Se întrerupse. Drake, care se pregătea să ceară și el explicații, renunță la rîndul lui.

Agentul tăcu, și lui Drake îi trebuiră cîteva clipe ca să-și dea seama că povestirea se încheiase. Peronul de la Warwick Junction era inundat de soare.

— Asta e tot ? întrebă el. Am rămas acolo ca doi nătărăi, intimidați de un bătrîn ? Așa s-a sfîrșit afacerea ? Încă nu știi ce a speriat-o pe fată ?

Expresia lui Kellie era ciudată. Arăta ca un om care caută un cuvînt, sau o frază care să descrie indescriptibilul. În cele din urmă spuse gînditor :

— Era ceva în atitudinea lui... ca și cînd ar fi concentrat în el răutatea și duritatea tuturor directorilor din lume. Pur și simplu am tăcut amîndoi.

Drake înțelese ce voia celălalt să spună. Clătină din cap cu un aer posomorît.

— Nu a coborît ?

— Nu. Doar tu ai coborît.

— Poftim ? !

— E absurd, dar așa s-a întîmplat. L-ai rugat pe șeful de tren să-ți lase valizele la biroul de bagaje din Inchney. Înainte să pornească trenul, te-am văzut mergînd pe stradă, în direcția în care fugise fata și... A, vine cursa de Kissling.

Trenul — jumătate de pasageri și jumătate marfar — intră cu zgomot în gară. Cîteva minute mai tîrziu dispăru șerpuind în largul văii. Drake abia își dădea seama că prietenul lui continua să vorbească ; privea uimit locurile unde copilărise și pe care și le amintea atît de vag. În cele din urmă luă o decizie : în această după-amiază va merge la Inchney, își va face rondul pînă la ora de închidere a magazinelor, după care, într-un fel sau altul, va ajunge la Piffer's Road și va face cercetări. Era vară și noaptea venea tîrziu, deci avea

tot timpul. Dacă își amintea exact, ferma se afla la zece kilometri de oraș. În cel mai rău caz, se putea întoarce pe jos la Inchney în două ore.

Prima etapă a aventurii se dovedi a fi simplă ; la hotel i se spuse că era un autobuz care pleca la șase.

La șase și douăzeci, Drake coborî la Piffer's Road și privi cum autobuzul se îndepărta pe șosea. Zgomotul motorului se stinse treptat. Drake traversă calea ferată tîrîndu-și picioarele. Era cald, iar pardesiul care îi atîrna pe braț îl incomoda. Știa că mai tîrziu se va face răcoare dar, pentru moment, aproape regreta că îl luase cu el.

În fața primei case stătea o femeie, în ghenunchi, lucrînd la peluză. Drake șovăi, apoi se apropie de gard și o privi o clipă. Se întrebă dacă ar fi trebuit să își amintească de ea.

— Scuzați-mă, doamnă, se hotărî el într-un tîrziu.

Ea nici nu se întoarse spre el, nici nu se ridică în picioare. Era slabă și osoasă și purta o rochie imprimată. Probabil că îl văzuse venind, dacă se încăpățîna să tacă.

— Ați putea, vă rog, să îmi spuneți unde locuiește un domn în vîrstă împreună cu fiica lui, insistă Drake. Pe fată o cheamă Selanie. Vinde stilouri, pahare și alte obiecte, în tren.

De data aceasta femeia se sculă și se apropie de el. Văzută de aproape, părea mai scundă și ceva mai drăguță. Expresia ochilor ei cenușii avea ceva ostil, dar pînă la urmă învinse curiozitatea.

— Nu tot dumneavoastră ați venit pe aici acum două săptămîni, și ați întrebat de ei ? V-am spus că locuiesc în pădurice de acolo.

Arătă cu mîna un pîlc de copaci aflat la patru sute de metri depărtare de șosea și îl privi neîncrezătoare.

— Nu înțeleg, murmură ea.

Drake nu vedea cum ar putea să îi explice acestei creaturi bănuitoare, cu o voce răgușită, despre amnezia lui și categoric nu avea de gînd să o informeze că locuise odată în regiune.

— Vă mulțumesc mult, spuse el grăbit. Eu...

— Nu are rost să treceți pe acolo. Au plecat chiar în ziua în care ați venit, cu rulota lor. Nimeni nu i-a mai văzut.

— Au plecat ! exclamă Drake.

Dezamăgirea lui era atît de mare încît era gata să se arate mai vorbăreț. Apoi observă că femeia zîmbea satisfăcută, ca și cînd ar fi reușit să dea o lovitură decisivă unui individ antipatic.

— Cred că o să mă duc totuși să arunc o privire, spuse Drake sec.

Se răsuci pe călcîie și porni la drum. Era atît de furios încît o vreme nici nu își dădu seama că mergea prin șanț și nu pe șosea. Mînia i se transformă rapid în nemulțumire, după care se liniști. Dacă tot era acolo, de ce să nu arunce o privire.

Uluitor totuși cum femeia îl făcuse să își piardă sîngele rece într-un timp atît de scurt ! Clătină din cap mustrîndu-se pe sine însuși. Trebuia să fie atent. Procesul de căutare a propriei memorii îl epuiza.

Cînd intră în pădurice umbroasă, o briză ușoară se porni din senin, mîngîindu-i fața. Foșnetul arborilor în bătaia vîntului era singurul zgomot care tulbura liniștea serii. După o clipă înțelese că speranțele lui vagi care îl conduseseră de-a lungul călătoriei erau zadarnice, fiindcă nu era nimic care să demonstreze că pe acolo trecuseră niște ființe umane : nici o conservă goală, nici un gunoi, nici măcar cenușă. Nemîngîiat, se învîrti o vreme fără rost, după care scotoci cu un băț printr-o grămadă de lemn putred. În cele din urmă se întoarse pe șosea. De data aceasta, femeia fu cea care îl chemă. Șovăi înainte de a răspunde invitației. Poate că totuși ea știa mai mult decît îi spusese. Acum părea mai prietenoasă decît înainte.

— Ați găsit ceva ? întrebă ea cu un interes ascuns cu stîngăcie.

„Ce face curiozitatea din om !“ se gîndi Drake. Zîmbi trist și ridică din umeri.

— O rulotă care pleacă e ca fumul care se împrăștie.

— Bineînțeles că nu a mai rămas nimic după ce a trecut bătrînul pe acolo, pufni femeia disprețuitoare.

Drake făcu un efort să își stăpînească emoția.

— Bătrînul ! repetă el.

Ea încuviință și urmă pe un ton aspru :

— Da, un bătrîn elegant. Întîi a întrebat pe toată lumea ce vînduse Selanie. Două zile mai tîrziu, cînd ne-am trezit dimineața, nu mai era nimic.

— V-au furat totul ?

— Aproape, se încruntă femeia. În locul fiecărui obiect era o bancnotă de un dolar. Dar pentru genul ăsta de articole a fost furt în toată regula. De exemplu eu cumpărasem o tigaie care...

— Dar ce voia ? o întrerupse el uluit. Nu v-a dat nici o explicație cînd v-a pus întrebările ? Doar nu l-ați lăsat să vă ia un interogatoriu așa, din senin.

Spre uimirea lui Drake femeia se fîstîci.

— Nu știu ce m-a apucat, mărturisi ea posomorîtă. Avea ceva special. Era foarte autoritar și convingător, ca un fel de director. Ticălosul ! încheie ea furioasă.

Brusc deveni din nou ostilă. Îl privi pătrunzător pe Drake.

— De fapt de ce îmi reproșați că am răspus la întrebări ? Dumneavoastră ce faceți ? Nu mă trageți de limbă ? Spuneți-mi exact ; sînteți sau nu cel care a venit pe aici acum două săptămîni ? Și care e rolul dumneavoastră în toată afacerea ?

Drake șovăi. Perspectiva de a fi nevoit să își spună povestea unor astfel de oameni îl obosea. Totuși era sigur că femeia știa mai mult. Selanie și tatăl ei petrecuseră o lună întreagă în acel loc și un lucru era neîndoielnic : dacă existau informații în legătură cu ceea ce voia el să știe, atunci femeia se afla în posesia lor. Se hotărî.

— Așa că, vedeți, își încheie el nesigur relatarea, sînt... cum să vă spun... în căutarea propriei memorii. Poate m-am

lovit la cap, deși nu am vînătăi. Sau poate m-a drogat cineva. Oricum, mi s-a întîmplat ceva. Spuneți că m-am dus acolo. M-am întors ? Dacă nu, ce am făcut ?

Tăcu și tresări fiindcă femeia deschise brusc gura și urlă cu toată puterea :

— JIMMY !! VINO !!

— Da, mama, se auzi o voce de copil din interiorul casei.

Nedumerit, Drake văzu țîșnind pe ușă afară un băiat cam de vreo doisprezece ani, cu părul ciufulit și cu o față prelungă, vioaie. Ușa se trînti în spatele lui. Ascultă parțial cum mama îi explica fiului cum „pe domnul l-au lovit în cap oamenii din rulotă, el și-a pierdut cunoștința așa că ar vrea să îi povestești ce ai văzut".

După aceea, femeia se întoarse mîndră spre Drake.

— Jimmy n-a avut niciodată încredere în oamenii aceia. Era sigur că erau străini, sau ceva de felul ăsta, așa că îi ținea sub supraveghere. V-a văzut cînd v-ați dus acolo și știe tot ce s-a întîmplat pînă în momentul în care a plecat rulota. Dacă vă poate spune în amănunțime tot ce ați făcut, este pentru că a văzut totul prin geam. De altfel, a intrat o dată în rulotă, cînd ei nu erau acolo și a controlat peste tot, ca să se asigure că nu făceau trafic ilegal, bineînțeles.

Drake încuviință. Era un pretext pentru practicarea spionajului. Cu atît mai bine pentru el, se gîndi cinic.

Vocea ascuțită a lui Jimmy răsună în amurg.

Era cald. După ce o întrebă pe femeia care locuia în prima casă unde stăteau bătrînul și fiica lui, Drake se îndreptă spre pîlcul de copaci indicat.

În spatele lui se auzi de două ori șuieratul trenului, după care acesta începu să pufăie. Neliniștit, Drake își stăpîni impulsul de-a o lua la fugă spre tren. Oricum era prea tîrziu. În afară de asta, un om nu renunță atît de ușor la speranța de a face avere. Gîndindu-se la stilou și la pahar, iuți pasul.

Nu văzu rulota decît atunci cînd intră în pădurice. Zărind-o, se opri brusc. Era mult mai mare decît își închipuise, lungă cît un vagon de marfă și cu o formă curioasă, aerodinamică.

Bătu la ușă, dar nu primi nici un răspuns.

„A fugit în direcția asta", se gîndi el încordat. „Trebuie să fie înăuntru". Indecis, dădu un ocol monstrului pe roți. Avea de jur-împrejur o centură de ferestre la nivelul ochilor săi. Prin ele se vedea un tavan lucios și partea superioară a pereților cu lambriuri. Erau trei camere și o a doua intrare care dădea direct în cabina camionului de care era atașată rulota.

Drake ciuli urechea, dar nu se auzea nimic în afara foșnetului ușor al frunzelor în bătaia vîntului. În depărtare, trenul șuieră jalnic. Încercă clanța și ușa se deschise atît de ușor, încît își pierdu orice ezitare. O împinse cu grijă.

Camera era luxoasă. Podeaua, de culoare închisă, sclipitoare, părea făcută dintr-un mozaic minunat. Pereții erau acoperiți cu lambriuri bogate, elegante. În fața ușii se afla o canapea; mai erau două scaune, trei birouri și cîteva rafturi sculptate pe care se găseau obiecte de artă. Primul lucru care îi atrase atenția fu coșul fetei, așezat lîngă intrare.

Se așeză imediat pe prag, cu picioarele atîrnînd în afară. Liniștea îl calmă în cele din urmă; începu să studieze curios conținutul coșului. Înăuntru erau o duzină de stilouri magice, cel puțin treizeci de pahare pliabile, veșnic pline, o duzină de obiecte sferice, de culoare neagră pe care le manipulă fără nici un rezultat și trei perechi de pince-nezuri. Fiecare pereche avea o rotiță transparentă montată lateral pe lentila dreaptă. Nici una din ele nu avea toc și se părea că nu exista nici un pericol să se spargă. Perechea pe care o încercă i se potrivi perfect pe nas și timp de o clipă crezu că era bună pentru vederea lui. Apoi observă diferența. Toate lucrurile păreau mai aproape — nu mărite sau deformate, ca și cînd ar fi privit printr-un binoclu de cîmp. Nu îi obosea deloc ochii. Îi veni ideea să învîrtă rotița.

Imediat, obiectele din cameră se apropiară și mai mult și efectul de binoclu crescu de două ori. Tremurînd puțin, învîrti din nou rotița, o dată într-un sens, o dată în celălalt. Cîteva secunde îi fură de ajuns pentru a-i confirma fantastica realitate. Purta o pereche de pince-nez cu lentile adaptabile, o combinație incredibilă între telescop și microscop. Super-ochelari !

Uluit, Drake așeză obiectul miraculos la loc în coș și, luînd o hotărîre bruscă, intră în rulotă și se îndreptă spre camera din fund.

Intenția lui era doar să se uite înăuntru. Dar o singură privire îl convinse că un perete întreg era acoperit cu rafturi încărcate cu tot felul de articole. Drake luă în mînă un obiect mic, delicat care semăna cu un aparat de fotografiat. Studie obectivul și degetele lui apăsară peste ceva care cedă presiunii. Auzi un clic și dintr-o deschizătură posterioară ieși un carton lucios. Era o fotografie.

Reprezenta partea de sus a unei fețe umane. Avea o profunzime remarcabilă, iar culorile erau redate extrem de fidel. Privirea intensă a personajului îl derută pe Drake, apoi își dădu seama că se uita la propriul chip. Fotografia se developase imediat.

Surprins, Drake o vîrî în buzuanr, puse instrumentul la loc și, tremurînd, ieși din rulotă. Se îndreptă spre șoseaua care ducea spre sat.

— ... un minut mai tîrziu, spuse Jimmy, v-ați întors, ați urcat înăuntru, ați închis ușa și v-ați dus în camera din fund. V-ați întors atît de brusc încît aproape m-ați văzut; am crezut că plecaserăți. După aceea...

Ușa rulotei se deschise. O voce de femeie spuse ceva pe un ton categoric, dar Drake nu înțelese sensul cuvintelor.

Un bărbat mormăi ceva drept răspuns. Ușa se închise. Din camera din mijloc se auziră niște zgomote.

Drake se ghemui lipindu-se de perete.

— ... și asta e tot, domnule, încheie Jimmy. M-am gîndit că se va sfîrși prost și am fugit acasă, să îi spun mamei.

— Vrei să spui, protestă Drake, că am fost atît de fraier încît să mă întorc ca să mă prindă, și că nu am îndrăznit să mă arăt ?

Băiatul ridică din umeri :

— Vă strîngeați lîngă perete. Asta e tot ce am putut vedea.

— Și ei nu s-au uitat în cameră, în timp ce tu trăgeai cu ochiul ?

Jimmy șovăi.

— Vedeți, spuse el ca și cînd ar fi vrut să se apere, după aceea s-a întîmplat ceva foarte ciudat. Cam la o sută de metri depărtare m-am uitat în urmă și camionul împreună cu rulota dispăruseră.

— Dispăruseră ? repetă Drake încet.

Totul i se părea ireal.

— Adică au pornit motorul și s-au îndreptat spre șosea ?

Băiatul scutură din cap cu încăpățînare.

— Oamenii întotdeauna încearcă să mă prindă cu mîța în sac în punctul ăsta. Dar eu știu foarte bine ce am văzut și ce am auzit. Nu am auzit nici un zgomot de motor. Au dispărut dintr-o dată, pur și simplu.

Drake simți un fior neplăcut de-a lungul spinării.

— Și eu eram înăuntru ? întrebă el.

— Erați înăuntru.

Femeia întrerupse tăcerea care urmă răspunsului, spunînd fiului său :

— Foarte bine, Jimmy, acum poți să te întorci la joacă.

Se întoarse spre Drake :

— Vreți să știți ce cred eu ?

Drake făcu un efort de concentrare.

— Ce credeți ?

— Ei bine, fac afaceri necurate, amîndoi. Nu înțeleg cum am putut s-o credem pe fată, cînd ne-a spus că tatăl ei fabrică toate șmecheriile. De fapt bătrînul își petrecea timpul plimbîndu-se prin regiune că să cumpere fier vechi. E adevărat că aveau o marfă excelentă, recunoscu ea șovăind. Guvernul afirmă că după război vom trăi regește, și nu e o glumă. Neajunsul e că oamenii ăștia nu au mai mult de cîteva sute de articole. Le vînd într-un oraș, după care le fură și le vînd din nou în altul.

Deși era absorbit de gîndurile proprii, Drake își contemplă uimit interlocutoarea. Nu era prima dată cînd se lovea de logica specifică a oamenilor subdezvoltați din punct de vedere intelectual, dar nerușinarea cu care aceștia ignorau faptele ce le contraziceau teoriile false, îl scandaliza întotdeauna.

— Nu văd unde ar fi profitul lor, spuse el. Mi-ați zis că lăsau un dolar în locul fiecărui obiect furat.

— Oh ! exclamă femeia.

Fața i se lungi, căpătînd o expresie nedumerită. Cînd își dădu seama cît de greșită era ipoteza ei, se înroși de mînie și mîrîi :

— O fi vreun truc publicitar.

Venise momentul de a pune capăt conversației, așa că Drake se grăbi să întrebe :

— Știți cumva dacă pleacă cineva spre Inchney astă-seară ? Trebuie să ajung acolo.

Schimbarea subiectului își făcu efectul : obrajii femeii reveniră la culoarea normală. Spuse gînditoare :

— Nu, nu știu pe nimeni. Dar puteți face autostopul. O să vă ia cineva pînă la urmă...

A doua mașină căreia îi făcu semn opri. Cînd ajunse la hotel era noapte. Începu să mediteze :

„O fată și tatăl ei, cu o rulotă plină de obiecte care nu au pereche în lume. Ea le vinde drept suveniruri, cîte unul

fiecărei persoane. El cumpără fier vechi. Pentru ca absurditatea să fie absolută, apare un bătrîn care cumpără din nou articolele vîndute sau — își aminti de stiloul lui Kellie — le sparge. Ca să nu mai pun la socoteală amnezia ciudată a unui agent comercial pe nume Drake..."

Undeva în spatele lui, o voce masculină strigă consternată :

— Uite ce ați făcut ! L-ați rupt !

— Îmi pare rău, răspunse o voce calmă, sonoră. Costă un dolar, parcă așa spuneați. Bineînțeles, îl plătesc. Iată.. Toate scuzele mele.

Drake se ridică și se întoarse. Un bărbat înalt, frumos, cu păr argintiu, tocmai se scula de lîngă un tînăr care privea prostit cele două bucăți ale unui stilou rupt din mîna lui. Bătrînul se îndreptă spre ușa turnantă care dădea în stradă, dar Drake ajunse la ea înaintea lui și îi vorbi pe un ton politicos dar sec :

— Un minut, vă rog. Aș dori să îmi explicați ce mi s-a întîmplat după ce am urcat în rulota lui Selanie și a tatălui ei. Cred că sînteți persoana cea mai potrivită pentru asta.

Se opri. Ochii necunoscutului erau ca două lacuri de lavă topită, iar privirea lor părea că îl străpunge, pătrunzîndu-i pînă în adîncul creierului. Drake își aminti ca prin ceață că Kellie îi povestise cum, în tren, acest om îi neutralizase pe amîndoi cu o singură privire fatală. Cu un salt ca de tigru, celălalt veni lîngă el și îi prinse mîna într-o strînsoare de fier, care îi amorți brațul.

— Pe aici... spre mașina mea, spuse bătrînul cu o voce convingătoare, căreia nu puteai să îi reziști.

Drake își aduse aminte confuz că urcase într-o mașină lungă, strălucitoare. Tot restul se pierdea în întuneric.

Zăcea întins pe o suprafață tare. Deschise ochii și contemplă plafonul. Era o cupolă înaltă de șaizeci de metri și lată de cel puțin nouăzeci ; aproape un sfert din suprafața ei îl constituia un geam prin care intra o lumină lăptoasă, di-

fuză, ca și cînd razele unui soare invizibil ar fi încercat să pătrundă printr-o ceață subțire, dar persistență. După ce se desprindea de cupolă, geamul continua la infinit. La infinit! Drake scoase o exclamație înăbușită și sări în picioare. Mintea lui refuza să accepte ceea ce vedea cu ochii.

Un coridor se întindea la nesfîrșit, pierzîndu-se într-o pîclă cenușie. Mai erau un balcon și două galerii mărginite de balustrade, nenumărate uși sclipitoare și, din cînd în cînd, un coridor lateral, sugerînd alte coridoare, care piereau în profunzimea acestei clădiri monstruoase.

Drake își reveni încet din șocul teribil prin care trecuse. Îl obseda amintirea bătrînului, precum și tot ce se petrecuse înainte de apariția lui. „M-a vîrît în mașina lui și m-a adus pînă aici", se gîndi el posomorît.

Dar de ce era el aici ? Nicăieri pe Pămînt nu exista o astfel de construcție.

Îl trecu un fior. Cu prețul unui efort apreciabil se îndreptă spre cea mai apropiată dintre ușile acelea înalte, sculptate și o deschise. N-ar fi putut spune la ce se aștepta, dar prima lui reacție fu de dezamăgire. Se afla într-un birou larg, cu pereții goi. Într-o parte se înșirau niște dulapuri elegante și, chiar în fața ușii, era o masă mare de lucru. Cîteva scaune, două canapele confortabile și altă ușă ornamentată completau decorul. Nu era nimeni. Totul sclipea de curățenie și nu se vedea nici cel mai mic fir de praf. De asemenea, nici o urmă de viață.

Drake constată că a doua ușă era încuiată ; sau poate modul de funcționare al clanței era prea complicat pentru el.

Reîntors pe coridor, își dădu seama cît de intensă era liniștea ce îl înconjura. Pantofii lui scoteau un zgomot strident cînd mergea. Toate ușile dădeau în camere asemănătoare, nelocuite.

Judecînd după ceasul său, trecuse o jumătate de oră. Apoi încă o jumătate de oră. După care văzu în depărtare ușa. La început îi apăru ca o pată luminoasă. Conturul i se preciză treptat și Drake văzu că era un geam imens, lucitor,

montat într-un cadru de pătrate divers colorate. Măsura cel puțin cincisprezece metri în înălțime. Prin suprafața transparentă zări niște trepte largi de marmură, care se pierdeau într-un fel de ceață, încît după șase metri deveneau invizibile.

Drake fu cuprins de neliniște. Locurile acestea aveau ceva anormal. Ceața groasă care ascundea totul se agăța de toate lucrurile... Se scutură. Probabil la capătul treptelor se afla apă, apă caldă supusă unui curent constant de aer rece, ceea ce dădea naștere unei ceți dense. Încercă să își imagineze o clădirea lungă de cincisprezece kilometri, construită lîngă un lac și îngropată pentru totdeauna în norii cenușii.

„Trebuie să ies de aici," își spuse el disperat.

Clanța se afla la nivelul obișnuit, dar era greu de crezut că va putea manevra o ușă atît de imensă, cu ajutorul unui mîner atît de mic comparativ cu ușa. Totuși, se deschise imediat, cu ușurință, ca o mașină admirabil echilibrată. Drake păși în mijlocul ceții cotropitoare și începu să coboare treptele, la început rapid, apoi din ce în ce mai prudent. Nu avea rost să se rostogolească într-un lac.

În total erau o sută de trepte. Cînd ajunse la ultima, nu văzu apă. Nu văzu nici o fundație, nici o podea. Nu era nimic altceva decît ceață.

Cuprins de ameteală, Drake urcă înapoi în patru labe. Încerca o stare de slăbiciune atît de puternică, încît i se părea că înaintează cu o încetineală exasperantă. Avu senzația de coșmar, că treptele se vor prăbuși sub el, de vreme ce nu exista nimic care să le susțină. Apoi îi trecu prin minte un gînd și mai îngrozitor : dacă ușa nu se deschidea dinafară, era condamnat să rămînă aici, pe pragul eternității, pentru totdeauna.

Însă ușa se deschise.

Operația îi slei și ultimele puteri.

O dată ajuns de cealaltă parte a ușii, se prăbuși epuizat pe podea. După un timp își puse întrebarea : ce legătură avea

cu toate acestea o fată pe nume Selanie, care vindea în tren fleacuri încîntătoare ? Nu găsi nici un răspuns.

Acum cînd era în siguranță, frica îi dispăru. Se ridică în picioare, rușinat că cedase atît de ușor panicii și luă o horărîre : va explora fantasticul edificiu de la un capăt la altul. Undeva trebuia să fie o ascunzătoare pentru paharele care se umpleau singure. Poate va găsi și mîncare ; în curînd i se va face foame și sete. Întîi însă va intra într-unul din birouri, ca să cerceteze fiecare dulap și să cotrobăie prin fiecare sertar.

Avusese intenția chiar să le forțeze, dar se dovedi inutil. Sertarele se deschiseră imediat ce trase de ele. Dulapurile nu erau încuiate. Erau pline de fișe, registre, tot felul de dosare. Drake întinse cîteva din ele pe masă și le frunzări fără să înțeleagă nimic. Nu înțelegea nimic, dar degetele îi tremurau și avea impresia că și creierul îi fusese cuprins de un fel de fierbințeală. În cele din urmă, cu un efort de voință, alese un dosar și împinse la o parte tot restul. Îl deschise la întîmplare și citi următoarele :

REZUMAT AL RAPORTULUI
POSESORULUI KINGSTON CRAIG
AFACEREA IMPERIULUI LYCEUS II
27.346–27.378 după Hristos.

Încruntat, Drake privi data apoi își reluă lectura :

„Istoria normală a acestei perioade se reduce la o abilă uzurpare a puterii de către un tiran. Studiul atent al personajului a revelat o nevoie anormală de a-și asigura protecția în detrimentul celorlalți.

SOLUȚIE TEMPORARĂ : A fost avertizat împăratul, care aflînd că avea de a face cu un posesor, aproape a leșinat. Instinctul de conservare l-a îndemnat să dea garanții referitoare la conduita sa ulterioară.

COMENTARIU : Această soluție a produs o lume de probabilitate de tip 5 și trebuie considerată temporară din

cauza activității permanente și extrem de complexe pe care profesorul Link o desfășoară la sfîrșitul secolului două sute șaptezeci și trei.

CONCLUZIE: Întoarcere la Palatul Nemuririi după o absență de trei zile."

Drake ședea nemișcat ca o statuie. În cele din urmă se lăsă pe spate în scaun, dar impresia de vid interior persista. Nu știa ce să creadă despre raportul respectiv. Totuși, întoarse pagina și citi mai departe:

REZUMATUL RAPORTULUI POSESORULUI KINGSTON CRAIG

„Acesta este cazul lui Laird Graynon, inspector de poliție la Circa 900 a orașului New York. Acuzat pe nedrept de corupție pe 7 iulie 2830, a fost deenergizat.

SOLUȚIE: Am obținut cererea de pensionare a inspectorului Graynon la două luni de la data sentinței. S-a retras la ferma sa și de atunci influența sa este redusă la minimum. A trăit în această lume de probabilitate pînă la moartea sa, survenită în 2874. Exemplu perfect de 290A.

CONCLUZIE; Întoarcere la Palatul Nemuriri după o oră".

Erau sute, mii de astfel de mențiuni în toate dosarele. Fiecare purta titlul „RAPORTUL POSESORULUI KINGSTON CRAIG", care întotdeauna se întorcea la „Palatul Nemuririi" după un număr anumit de zile, ore sau săptămîni. O dată, absența sa dură trei luni, întrucît fu nevoit să se ocupe de o afacere obscură care privea „stabilirea demarcației temporale între secolul nouăzeci și opt și nouăzeci și nouă" și implica „învierea în lumile lor probabile, active și personale, a trei persoane asasinate, numite..."

Torturat de junghiuri ascuțite de foame și sete, Drake își dădu brusc seama că era acolo, în această clădire imensă și îngrozitoare, citind divagațiile unui om care nu putea fi decît nebun. Lumina difuză din încăpere devenea din ce în ce mai

slabă. Sursa ei trebuia să fie în exterior. Cînd ajunse în coridorul larg, gol, înțelese adevărul. Deasupra cupolei transparente, ceața se întuneca. Venea noaptea. Încercă să nu se mai gîndească la faptul că rătăcea singur în acest palat lugubru care semăna cu un cavou, privind înaintarea înceată a umbrelor peste marmura cenușie și întrebîndu-se ce s-ar putea ivi din locuri ascunse atunci cînd întunericul va invada totul.

— Ajunge, imbecilule ! strigă el sălbatic.

Vocea sa răsună în liniștea ce domnea peste tot.

„Trebuie să existe un loc unde locuiau acești... posesori", se gîndi el. La etajul respectiv nu erau decît birouri, dar mai erau și alte etaje. Se impunea să găsească o scară. Nu văzuse nici una de pe coridorul principal.

Dădu peste una, în primul hol lateral în care intră. Drake sări treptele, cîte patru o dată, și încercă întîia ușă pe care o zări. Se trezi în salonul unui apartament somptuos. Avea șapte camere, dintre care una era bucătăria, scînteind în penumbră. Dulapurile construite în perete erau pline de recipiente transparente. Conținutul acestora i se părea în același timp familiar și străin.

Drake nu simțea nici o emoție. Nu fu deloc surprins atunci cînd, după ce manevră o pîrghie minusculă montată pe o conservă de pere, fructele se vărsară pe masă, în ciuda faptului că aceasta nu se deschisese. Se mulțumi ca la a doua încercare să aibă grijă să folosească o farfurie. Mai tîrziu, sătul, căută niște comutatoare ca să aprindă lumina, dar era prea întuneric ca să mai vadă ceva.

În dormitor se afla un pat mare cu baldachin ; într-un sertar al noptierei era o pijama. Culcat între cearșafurile răcoroase, pradă amorțelii care precede somnul, Drake se gîndi confuz : Selanie... oare de ce se temea de bătrîn ? Și ce s-ar fi putut întîmpla în rulotă, pentru ca el, Ralph Carson Drake, să fie implicat irevocabil în această aventură ?

Dormi agitat, obsedat de întrebări.

Lumina, la început îndepărtată, se apropie și deveni mai strălucitoare. Întîi fu ca o trezire obișnuită. Apoi, în momentul

în care deschise ochii, amintirile îi invadară memoria. Era întins pe partea stîngă și era ziua în amiaza mare. Cu coada ochiului vedea deasupra lui baldachinul patului, de culoare albastră-argintie și, sus de tot, tavanul.

În ajun nu observase cît de vastă și de luxoasă era camera în care se găsea : covoare groase, moi, pereți lambrisați, mobile tapițate cu un material scump, de nuanță roz. Patul era gigantic, cu patru coloane.

Gîndurile lui se opriră brusc, fiindcă, întorcînd capul spre dreapta, privirea îi căzu pentru prima dată pe jumătatea cealaltă a patului. Lîngă el era întinsă o femeie care dormea adînc. Avea părul șaten închis, un gît alb ca zăpada, trăsături fine și inteligente. Părea în jur de treizeci de ani.

Drake nu își continuă observațiile. Ca un hoț în noapte, se strecură afară din pat și se ghemui pe podea. Îngrozit, își ținu răsuflarea fiindcă respirația regulată care se auzea dinspre pat se întrerupse. Urmă un oftat, apoi... dezastrul.

— Ce Dumnezeu faci acolo jos, dragule ? murmură somnoroasă o voce de contraaltă, cu un timbru de violoncel.

Femeia se mișcă, iar Drake se chirci și mai tare, așteptînd țipătul pe care îl va provoca descoperirea că nu el era „dragul". Dar nu se întîmplă nimic. Chipul încîntător apăru peste marginea patului și ochii ei cenușii îl priviră liniștiți. Aparent, uitase prima întrebare fiindcă spuse :

— Azi trebuie să pleci pe Pămînt, dragule ?

Drake era stupefiat. Întrebarea în sine era atît de absurdă încît tot restul rămînea pe al doilea plan. De fapt, începea să înțeleagă.

Era una din acele lumi de probabilitate despre care citise în rapoartele posesorului Kingston Craig. Un univers paralel, posibil pentru Ralph Drake. Undeva, în culise, exista cineva, care va face tot posibilul să se producă. Toate aceastea numai fiindcă pornise în căutarea propriei memorii.

Drake se sculă. Transpira, inima îi bătea în piept ca un ciocan, iar genunchii îi tremurau. Totuși se ridică în picioare și răspunse :

— Da, plec pe Pămînt.

Asta îi dădea un pretext ca să scape de acolo cît mai rapid. Se îndreptă spre scaunul pe care își lăsase hainele cînd înțelesul propriilor cuvinte îi zgudui pentru a doua oară sistemul nervos, deja slăbit.

SĂ PLECE PE PĂMÎNT ! Acest fapt era transcendent oricărei realități pe care o cunoștea. Avu senzația că creierul i se topea. Dar de unde să plece pe Pămînt ? Răspunsul dement se infiltră în cele din urmă în spiritul lui — de la Palatul Nemuririi, bineînțeles, palatul pierdut în ceață, în care locuiau posesorii.

Intră în sala de baie. În ajun observase în penumbră un flacon transparent de alifie, cu eticheta : „Pentru înlăturat barba — ungeți-vă fața, apoi spălați-vă". Operația îi luă o jumătate de minut. Îi mai trebuiră cinci minute pentru restul toaletei. Ieși din baie complet îmbrăcat. Își simțea creierul ca un bolovan și el însuși mergea ca un bolovan care se scufundă în apă.

— Dragule !

— Da ?

Drake se întoarse încordat spre ea, dar constată ușurat că nu se uita la el. Ținea în mînă unul din acele stilouri magice și, încruntîndu-se, studia niște cifre într-un registru mare.

— Relația noastră personală începe să se strice. Va trebui să stai mai mult la Palat, să îți inversezi vîrsta, în timp ce eu voi pleca pe Pămînt ca să adaug cîțiva ani la a mea. Dai tu dispozițiile necesare, te rog ?

— Da, răspunse Drake.

Traversă salonul, apoi vestibulul. Ajuns în coridor, se sprijini de peretele de marmură rece și neted. Inversarea vîrstei ! se gîndi el disperat. Deci asta era funcția acestei clădiri incredibile ! Fiecare zi petrecută aici te întinerea cu o zi și era indispensabil să mergi din cînd în cînd pe Pămînt pentru a restabili echilibrul.

Era din ce în ce mai uluitor. Ceea ce i se întîmplase lui în rulotă era atît de important, încît o întreagă organizație supraumană făcea eforturi să îl împiedice să afle adevărul. Astăzi trebuia să descopere secretul, să exploreze fiecare etaj, să găsească un fel de... birou central. Puțin cîte puțin, se destinse și ieși din starea de surescitare în care intrase. Apoi auzi pentru prima dată niște zgomote : voci, oameni care circulau încoace și încolo la etajul inferior.

Sări spre balustradă. Ar fi trebuit să își dea seama. Prezența femeii reprezenta un semn că aici trăia o lume completă. Pe coridoarele înainte pustii și tăcute, mișunau acum bărbați și femei, ca pe o stradă aglomerată dintr-un oraș mare. Toți se grăbeau și fiecare avea o destinație precisă.

— Salut, Drake ! vorbi un glas în spatele lui.

Drake era incapabil să mai încerce vreo emoție. Se întoarse încet, ca un om obosit. Străinul care îl interpelase era înalt, bine proporționat, avea păr castaniu și trăsături bine conturate. Purta un costum frumos croit și zîmbea misterios și prietenos în același timp.

— Deci, spuse el într-un sfîrșit, cu o voce melodioasă, vrei să știi ce se întîmplă ? Nu-ți face griji, vei afla. Dar întîi încearcă această mănușă și urmează-mă. Eu mă numesc Price.

Drake contemplă mănușa pe care i-o întindea celălalt. Vru să pună o întrebare, dar renunță. Evenimentele se succedau prea rapid pentru puterea lui de înțelegere. Individul nu îl așteptase din întîmplare în fața ușii. Se încordă. „Trebuie să fiu calm", își spuse el. Important era că în cele din urmă va descoperi adevărul. Dar ce însemna mănușa ?

O apucă încruntat. Era pentru mîna dreaptă și i se potrivea perfect. Deși ușor și suplu, materialul din care era confecționată avea o grosime neobișnuită și o strălucire slabă, metalică.

— Prinde-l de umăr, din spate, cu mănușa, spuse Price. Strînge-l de claviculă. Îți voi face o demonstrație mai tîrziu, după ce îmi vei pune toate întrebările pe care le ai în cap.

Înainte ca Drake să poată scoate un cuvînt, Price continuă :

— Vom sta de vorbă pe drum. Atenție la trepte.

Drake își recăpătă stăpînirea de sine, înghiți în sec și exclamă :

— Ce e toată absurditatea asta ? Pe cine vreți să apuc de umăr ? De ce ?

Se opri disperat. Existau alte întrebări mai importante. Era ca un orb căruia i se dau informații fragmentare despre o lume pe care nu o poate vedea. Fapte confuze, spuse pe jumătate, lipsite de început și de coerență. Trebuia să revină la esențial. Ralph Carson era un om în căutarea memoriei sale. I se întîmplase ceva într-o rulotă și tot restul urmase cu aceeași ușurință cu care noaptea succede zilei. Dacă respecta acest principiu, totul era în regulă.

— Fir-ai al dracului, Price ! strigă el scos din fire. VREAU SĂ ȘTIU CE SE ÎNTÎMPLĂ !

— Nu te enerva.

Coborîseră scara și mergeau acum pe un culoar lateral, care ducea spre holul central.

— Știu ce simți, Drake, dar trebuie să înțelegi că nici creierul tău nu va rezista șocului, dacă vei afla totul dintr-o dată. Ieri ai găsit acest loc pustiu. Ei bine, nu era chiar ieri. (Înălță din umeri.) Era astăzi, într-o lume paralelă cu aceasta. Așa va deveni această clădire dacă nu faci ce dorim noi. Trebuie să-ți arătăm. Și acum, pentru numele Domnului, nu îmi cere să-ți fac o expunere științifică a teoriei probabilității temporale.

Disperarea lui Drake ajunsese la paroxism.

— Uite, hai să uităm tot restul și să ne concentrăm asupra unui singur punct. Vreți să fac ceva cu mănușa asta. Ce ? Unde ? Cînd ? De ce ? Te asigur că rațiunea mea s-a păstrat intactă. Eu...

Își întrerupse fraza. Ajunseseră în coridorul principal și se îndreptau spre ușa imensă care dădea spre treptele ce duceau în neantul cețos.

— Unde mergem ? întrebă el neliniștit.

— Te duc pe Pămînt.

— Prin ușa asta ? !

Se opri brusc. Nu era sigur de ce simțea, dar vocea lui avea o sonoritate stridentă, metalică.

Price se opri și el îl contempla calm.

— De fapt, locul acesta nu are nimic surprinzător, începu el grav. Palatul Nemuririi a fost construit într-un vîrtej al timpului, singurul curent de inversiune — sau de nemurire — cunoscut din fluxul temporal al Pămîntului. A făcut posibilă activitatea posesorilor — o activitate încununată de succes, așa cum ai putut constata citind rapoartele lui Kingston Craig...

Price își continuă explicațiile, dar lui Drake îi era imposibil să se mai concentreze. Îl obseda ceața. Nu era în stare să mai coboare încă o dată treptele acelea.

Cuvîntul „posesor" însă îi atrase atenția. Îl văzuse scris și îl auzise de atît de multe ori, încît îi devenise extrem de familiar și uitase că de fapt nu știa ce înseamnă.

— Dar cine sînt posesorii ? Ce posedă ?

Price îl privi gînditor, cu ochii lui căprui.

— Posedă o capacitate unică, prin care se diferențiază de alți bărbați și femei. Pot călători prin timp după dorință. Există în jur de trei mii de posesori. Toți s-au născut în cursul unei perioade de timp de cinci sute de ani, care a început în secolul douăzeci. Cel mai ciudat este că toți provin dintr-un singur district al Statelor Unite, care include orașele Kissling și Inchney și mai ales o mică comunitate rurală numită Piffer's Road.

— Dar acolo m-am născut și eu, șopti Drake. (Deschise ochii mari.) Și acolo era rulota.

Price dădu impresia că nu îl auzise.

— Posesorii sînt unici și din punct de vedere fizic. Organele lor sînt dispuse invers în raport cu cele ale oamenilor normali. Astfel, au inima pe partea dreaptă și...

— Dar și eu sînt la fel ! exclamă Drake.

Era ca și cînd și-ar fi căutat orbește drumul printr-un labirint.

— Din cauza asta nu m-au primit în armată. Au spus că e prea riscant, în cazul în care aș fi fost rănit și încredințat unui chirurg care nu îmi cunoștea această particularitate.

Drake auzi niște pași rapizi în spatele lui. Se răsuci mecanic. O femeie îmbrăcată într-un halat elegant, vaporos, se îndrepta spre ei. Îi zîmbi, iar el o recunoscu : era tînăra din dormitor.

— Bietul de el ! spuse ea cu vocea ei melodioasă în timp ce se apropia. Arată cam prost. Am făcut tot ce îmi stătea în putință ca să atenuez șocul. I-am dat maximum de informații fără să știe că eram la curent cu totul.

— Suportă destul de bine, observă Price.

Se întoarse spre Drake surîzînd vag, ca și cînd situația l-ar fi satisfăcut pe deplin.

— Drake, ți-o prezint pe soția ta, pe numele ei de fată Selanie Johnson. Ea îți va spune ce ți s-a întîmplat atunci cînd te-ai urcat în rulota tatălui ei la Piffer's Road. Începe, Selanie.

Drake nu reacționă. Era golit de gînduri și sentimente, ca un bulgăre de pămînt. Abia treptat își dădu seama că ea îi vorbea.

În picioare, în camera din fund a rulotei, Drake se întrebă ce s-ar putea petrece dacă era prins asupra faptului, înainte de a avea posibilitatea să acționeze. Bărbatul, care se afla în compartimentul central, spuse :

— Vom pleca în secolul paisprezece. În acea epocă, oamenii nu erau atît de incomozi.

Cel care vorbea rîse răutăcios :

— Vei vedea că n-au trimis decît un singur om, și bătrîn pe deasupra. Cineva trebuia să aștepte treizeci sau patruzeci de ani ca să îmbătrînească, fiindcă persoanele în vîrstă au mult mai puțină influență asupra mediului decît tinerii. Dar

să nu mai pierdem timpul. Dă-mi punctele de transformare, intră în cabină și pune în funcțiune transformatorul atomic.

Sosise momentul așteptat de Drake. Ieși în tăcere din ascunzătoare, mișcîndu-și ușor mîna înmănușată. Bărbatul stătea cu fața în direcția ușii care dădea în cabină. Văzut din spate, părea solid și cam de patruzeci și cinci de ani. În pumni ținea strîns două obiecte conice, transparente, care emanau o strălucire palidă.

— Perfect, mîrîi el în timp ce Drake se apropia prin spatele lui. Am pornit. Nu-ți fie frică, Selanie ! S-a terminat cu posesorii, blestemați să fie ! Sînt sigur că vînzarea materialului și debarasarea de tot fierul din împrejurimi a tulburat echilibrul electronic care le face posibilă existența. (Vocea începu să-i tremure.) Cînd mă gîndesc la sacrilegiul odios pe care îl comit acești oameni, acționînd ca și cînd ar fi Dumnezeu însuși, îndrăznind să își folosească puterile pentru a schimba cursul natural al vieții, în loc să facă din ele un instrument de cercetare istorică, așa cum am sugerat eu...

Restul cuvintelor se pierdură într-un geamăt fiindcă Drake îl apucă pe om de umăr, apăsînd puternic cu degetele sub claviculă.

— ...un minut ! exclamă Drake, întrerupînd povestirea femeii. Conform relatării tale, aveam o mănușă ca asta (își ridică mîna dreaptă, care era vîrîtă în mănușa dată de Price). De asemenea, reiese că eu știu totul despre posesori și Palatul Nemuririi. Totuși ești conștientă că *atunci*, nu știam nimic. Abia coborîsem din trenul în care un agent comercial cu numele de Kellie îmi atrăsese atenția asupra unui anumit stilou.

Femeia îl privea cu un aer grav.

— În cîteva clipe vei înțelege, sînt sigură. Toate acțiunile noastre erau destinate să conducă la acest moment. Lumea probabilă în care sîntem acum nu mai are decît puține

ore de existență. E în joc un echilibru ciudat de forțe și, deși pare paradoxal, lucrăm împotriva timpului.

Drake o privi surprins de tonul ei.

— Te rog, lasă-mă să termin, îl imploră ea.

Bărbatul stătea nemișcat, ca lovit de trăsnet. Drake îi dădu drumul. Celălalt se întoarse încet și privirea consternată îi căzu nu pe chipul lui Drake, ci pe mănușa pe care o purta acesta.

— O mănușă de distrugător ! șopti el, apoi reluă agitat : Dar cum e posibil ? Am inventat respingătorii, special ca să împiedic posesorii să se apropie de mine.

Se uită pentru prima dată în ochii lui Drake.

— Cum ai reușit ?

— Tată !

Era vocea fetei, venind din cabină. Suna clar și avea un ton alarmat :

— Tată, ne-am oprit la anul 1650. Ce s-a întîmplat ? Mă gîndeam...

Apăru în prag, înaltă și subțire, ca o pasăre speriată. La vederea lui Drake păru că îmbătrînește brusc.

— Erai... în tren ! spuse ea cu răsuflarea tăiată și se răsuci spre tatăl ei :

— Doar nu a...

Celălalt dădu din cap neajutorat.

— Mi-a distrus puterea de a călători în timp. De acum înainte rămînem prizonieri în spațiul și în timpul în care ne aflăm. Dar nu asta e important. Cel mai grav este că am eșuat. Posesorii vor trăi și își vor continua opera.

Fata nu spuse nimic. Atît ea cît și tatăl ei păreau că uitaseră complet de Drake.

— Nu înțelegi ! strigă bărbatul răgușit, scuturînd-o de braț. Am eșuat !

Ea păstră tăcerea. Cînd vorbi în cele din urmă, era lividă.

— Tată, n-am spus niciodată ceva atît de îngrozitor, dar mă bucur. Dreptatea este de partea lor ; tu ai greșit. Ei

încearcă să repare greşelile oribile ale Omului şi ale Naturii. Din darul extraordinar pe care îl posedă au făcut o ştiinţă minunată, pe care o folosesc ca nişte zei binefăcători. Ţi-a fost uşor să mă convingi cînd eram mică, dar îndoielile mă obsedează de cîţiva ani. Am rămas lîngă tine pentru că te iubeam. Îmi pare rău, tată.

Se întoarse, deschise uşa exterioară şi sări în iarbă. Ochii îi erau plini de lacrimi.

Drake rămase un moment nemişcat, fascinat de modul în care sentimentele omului i se reflectau în expresia feţei: la început mila faţă de sine, apoi o încăpăţînare crescîndă. Un copil răsfăţat n-ar fi putut oferi o imagine mai perfectă a egoismului frustrat. În cele din urmă, Drake se smulse din contemplaţie şi se îndreptă la rîndul lui spre uşă. Ştia că se va împrieteni cu fata şi că o Americă primitvă, cu toate minunile ei, îi aştepta.

Tăcerea încăpăţînată în care se izolă bătrînul îi apropie pe Selanie şi pe Drake unul de celălalt. Făceau plimbări lungi prin valea verde, pustie. O dată, se întîlniră cu o ceată de indieni şi Drake nu îşi dădu seama cine era mai stupefiat, ei sau pieile roşii. Selanie rezolvă problema cu ajutorul pistolului său atomic: trase asupra unei pietre care dispăru în flăcări. După aceea, nici un indian nu le mai ieşi în cale.

Într-un fel, era o viaţă idilică, iar dragostea veni la fel de uşor ca vîntul care şuiera trist, suflînd peste locurile acelea singuratice. Întîi Drake fu nevoit să lupte cu răceala ei. După ce învinse, discutară aprins despre necesitatea de a-l convinge pe bătrînul încăpăţînat să-l înveţe pe unul din ei — sau pe amîndoi — cum să-şi folosească puterea înnăscută de a călători în timp. Drake era sigur că bătrînul va ceda în cele din urmă din cauza singurătăţii. Dar dură un an.

Drake reveni încet la realitatea din imensul palat şi îşi dădu seama că femeia tăcuse. Se uită stăruitor la ea, apoi la Price şi spuse nedumerit:

— Asta e tot ? Tatăl tău...

Șovăi. Îi era foarte greu să stabilească o legătură între această femeie matură și tînăra Selanie Johnson. Totuși insistă :

— Dacă înțeleg bine, tatăl tău se opunea activității posesorilor. Dar cum spera să îi elimine ?

Price fu cel care răspunse :

— Domnul Johnson voia să dezechilibreze, la nivel local, forțele care contribuiseră la apariția posesorilor. Știm că hrana a jucat un rol vital în acest domeniu, dar nu cunoaștem exact ce combinație de alimente sau ce alte obiceiuri constituiau cauza principală. Domnul Johnson considera că dacă oamenii beau din paharele lui, se serveau de accesoriile lui menajere și de toate articolele pe care le vindea, atunci acest lucru va crea o ruptură în ritmul existenței, anihilînd ceea ce ar fi urmat mai tîrziu în mod normal. Pentru același motiv, recupera fierul vechi. Metalul are o influență enormă asupra fluxului temporal. Transferul brusc al unei cantități de metal dintr-o epocă în alta poate distruge o mulțime de lumi de probabilitate. Noi nu puteam interveni decît în modul pe care îl cunoști. Poseorii nu aveau posibilitatea să acționeze înainte de secolul douăzeci și cinci. Universul anterior acelei ere era obligat să își rezolve singur problemele. Chiar și pe tine, unul din primii intrați în posesia darului de a călători prin timp, a trebuit să te lăsăm să te îndrepți în mod firesc spre destinul tău, deși nu ai fi putut niciodată învăța cum să te folosești de această facultate înnăscută.

— Ascultă, spuse Drake, unul din noi doi este nebun ! Sînt gata să accept totul — existența acestui Palat al Nemuririi, faptul că ea este soția mea din viitor și că am întîlnit-o în același timp înainte și după ce m-am căsătorit cu ea. Sînt gata să accept orice, repet. Dar acum cîteva minute mi-ai dat mănușa spunîndu-mi că vrei să fac ceva anume cu ea, iar acum cîteva clipe soția... mea a afirmat că lumea aceasta este în primejdie să piară într-o oră. E ceva ce nu am aflat încă ? Și ce e cu amnezia mea ?

— Rolul tău în toată afacerea este foarte simplu, răspunse Price. Ca agent al firmei „Scris Expres", ai urmărit-o pe Selanie, care avea atunci nouăsprezece ani, pînă la rulota în care locuia împreună cu tatăl ei, la Piffer's Road. Cînd ai ajuns acolo, nu ai găsit pe nimeni, așa că ai mers în sat ca să faci cercetări. Pe drum te-a oprit posesorul Drail McMahon care te-a transportat cu o săptămînă în viitor. Toate amintirile ți-au fost anihilate și te-ai trezit la spital.

— O clipă, protestă Drake. Soția... mea tocmai mi-a povestit tot ce am făcut. Eu eram deja la curent, bineînțeles : un martor — un băiat numit Jimmy — m-a văzut cînd mă întorceam la rulotă și a afirmat că eram înăuntru cînd a dispărut.

— Ei bine, află că, după ce ai ieșit din spital, ți-ai pus în cap să descoperi adevărul. L-ai descoperit, după care un alt posesor te-a adus aici.

Drake își privi pe rînd interlocutorii. Selanie încuviință, iar Price continuă :

— În cîteva clipe te voi duce înapoi pe Pămînt în apropierea rulotei. Vei intra în ea, te vei ascunde în camera din fund și, așa cum ți-a explicat Selanie, vei ieși și îl vei prinde pe tatăl ei de umăr cu mîna înmănușată. Mănușa produce o energie care va schimba în mod subtil potențialul nervos al lui Peter Johnson. Nu îi va face nici un rău, așa cum nu îi vom face nici noi după aceea. De fapt, îl vom folosi ca agent pentru investigații. Înțelegi, această acțiune presupune libertatea voinței. Trebuia să facem tot posibilul — și l-am făcut — ca să ne asigurăm că nu vei greși.

— Înțeleg o mulțime de lucruri, murmură Drake.

Se simți calm în ciuda exaltării care punea stăpînire pe el. Se apropie de femeie, o luă de mînă și o privi drept în ochi.

— Unde ești acum în timp ? întrebă el.

— Peste cincizeci de ani față de clipa prezentă din viața ta.

— Eu unde sînt ? Soțul tău, adică ?

— Ai plecat pe Pământ, în viitor. Trebuia să te scoatem din activitate. Un singur corp nu poate fi în același loc în două exemplare. E singurul avantaj pe care îl avem asupra ta.

— Cum asta ?

— Dacă, în loc să intri în rulotă, ai hotărî să îți reiei existența obișnuită, după o săptămînă ai ajunge la momentul în care ego-ul tău anterior se află în spital. Atunci te-ai dezintegra.

Drake îi zîmbi.

— Fii liniștită, n-o să fac prostii.

În timp ce cobora treptele care se pierdeau în ceața densă, se întoarse spre ea. Selanie îl privea cu fața lipită de ușa transparentă.

Ceața o înghiți.

Pentru Drake, căutarea propriei memorii luase sfîrșit. Urma să trăiască evenimentele pe care credea că le uitase.

Oricît de măreţe, oricît de complicate, oricît de avansate ar fi lumile descrise de fantezia debordantă a acestui autor unic, legile morale vor ieşi mereu învingătoare în confruntările ce au loc între agresori şi agresaţi, între pămînteni şi extratereştri, între omenesc şi supraomenesc.

DESTINAŢIA UNIVERS

Nuvelele "science fiction" ale lui van Vogt au o notă stranie, nu prin decorul ultrasofisticat al mecanismelor fantastice ale viitorului, sau prin prezenţa unor forme bizare de existenţă, puse pe seama condiţiilor de neverificat, oferite de planete încă nedescoperite, ci prin forţa de reprezentare a conştiinţei umane, prin inegalabilele calităţi mentale care, în cele mai multe din nuvelele acestei cărţi, îi plasează pe locuitorii Terrei peste media de inteligenţă a potenţialelor creaturi ale Universului.

Titlul cărţii, DESTINAŢIA UNIVERS, este o trimitere spre niciunde şi totuşi, infinitul cerurilor reprezintă o deschidere inimaginabilă spre care doar mintea omenească, cu nebănuitele sale resurse, poate tinde.

RAO International Publishing Company

ISBN 973-9164-19-6